

Ο ΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΕΝΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΙΚΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

— "Όστε έπιμένεις να λές «όχι»;
— Βέβαια.
— Μα επί τέλους, πές μου, τουλάχιστον, γιατί;
— Γιατί δεν θέλω να ξαναπαντρευτώ.
— Και θα μείνης χήρα, τόσο νέα, μόλις είκοσιπέντε χρόνων; Μα αυτό είναι έγκλημα!
— Έτσι πρέπει να κάνω.
— Θέλω ν' άκούσω την τελευταία σου λέξη.
— Όχι!...

Σ' αυτό το σημείο διέκοψαν τη συνομιλία τους. Διόντων εκείνο το άποκηράτικο βράδυ ένας χορός μεταμφιεσμένων. Η οικοδόστοινα είχε αφήσει για λίγες στιγμές μόνους την Έλεν ντε Πρεφάν και το Φρέντ Άριουά, για να συνοδέψουν μία φίλη της ως την έξορτα.

Ο Φρέντ έμεινε στο σαλόνι μερικές ακόμα στιγμές και ύστερα χαιρέτησε κι' έφυγε. Έπειτα από λίγη ώρα έφυγε και η Έλεν.

Με το Φρέντ γνωρίζονταν από μικρά παιδιά και μεταξύ τους είχε αναπτύξει ένα λεπτό αίσθημα που το μάρανε ένας ανεπιθύμητος γάμος. Η Έλεν είχε παντρευτεί το ντε Πρεφάν, έζησε λίγο καιρό μαζί του και τώρα ήταν χήρα. Οί συνθήκες όμως της συμπεριφοράς της ζωής δεν της επέτρεπαν να παντρευτεί το Φρέντ. Ήταν μόνη στον κόσμο και ζούσε στο σπίτι της Μύριαμ ντε Μισερύ, μιάς ιδιότροπης θείας

του άντρός της, που δεν άφινε την Έλεν να ξαναπαντρευτεί, γιατί ήθελε να μείνει πιστή στο μακαρίτη. Έτσι η Έλεν υπέφερε, γιατί κατά βάθος αγαπούσε το Φρέντ.

Μόλις έφτασε στο δρόμο, προχώρησε στο άπεναντι πεζοδρόμιο, όπου στεκόταν το αυτοκίνητό της. Άνοιξε την πόρτα και είπε στο σωφέρ: — Κατ'εύθειαν στο σπίτι.

Το αυτοκίνητο έτρεχε με όλη του την ταχύτητα. Η ώρα περνούσε κι' ακόμα δεν φτάσουν στο σπίτι της θείας της που βρισκόταν στη λεωφόρο Σαιν Ζερμάν. Μήπως ο σωφέρ δεν είχε καταλάβει καλά τί του είχε πει; Σκέφτηκε να χτυπήσει το τζάμι και να του μιλήσει, αλλά διίστασε. Έσкупε τότε και προσπάθησε να καταλάβει που βρισκόταν. Η Έλεν σάστισε. Περνούσαν από την πλατεία Ντυμενίλ. Πού την πήγαινε, λοιπόν, ο σωφέρ της; Μήπως είχε τρελλαθεί; Η Έλεν του χτύπησε το τζάμι με το γαντοφορεμένο χέρι της, μα ο σωφέρ δεν άκουσε. Το αυτοκίνητο έτρεχε σαν δαιμονισμένο και πλησίαζε στο δάσος της Βενσέν. Μά τι συνέβαινε επί τέλους; Γιατί ο σωφέρ έκανε πως δεν άκουγε; Πού την πήγαινε; Χίλιες-δυο κακές σκέψεις πέρασαν από το μυαλό της. Ένοιωσε ξαφνικά τις δυνάμεις της να παραλύουν και ξεπλώθηκε σχεδόν λιπόθυμη στα μαζιλάρια του

αυτοκινήτου. Υψαλισμένη από την τρελή κούρσα.

Είχαν πιά απομακρυνθεί αρκετά από το Παρίσι κι' έτρεχαν πάνω σ' έναν έσοχικό δρόμο όλο δένδροστοιχίες. Η νύχτα ήταν αστροφώτιστη και γλυκερά και μέσα στην απόλυτη γαλήνη, δεν άκουγόταν παρά το μούγκρισμα του αυτοκινήτου. Η Έλεν δεν μιλούσε πιά.

Ένα ξαφνικό τραύμαγμα του αυτοκινήτου, ένα σπασίμο τζαμιών κι' ένα τίναγμα της ίδιας προς τα εμπρός την έκαναν να συνέλθει από το λήθαργο. Το αυτοκίνητο είχε πέσει πάνω σ' ένα βράχο. Ο σωφέρ είχε χτυπήσει σοβαρά στο κεφάλι και το αίμα κυλούσε στο πρόσωπό του.

Η Έλεν άνοιξε την πόρτα, πήδησε έξω κι' έτρεξε κοντά στον τραυματισμένο σωφέρ. Του έβγαλε το κασέτο και του ξεκούμπωσε το σακάκι. Την ίδια στιγμή μία κραυγή τρόμου και εκπλήξεως της ξέφυγε: — Φρέντ!

Εκείνος δεν άπάντησε. Η βαθεία πληγή του κεφαλιού του τον είχε κάνει να χάσει τις αισθήσεις του. Η Έλεν δεν ήξερε τί να κάνει. Με το μεταξωτό κασκόλ που είχε στο λαιμό της, του έδεσε την πληγή και προσπάθησε να τον συνεφέρει με λίγο άρωμα που είχε στην τσάντα της. Ο Φρέντ όμως δεν συνέρχόταν και η Έλεν άρχισε ν' απελπίζεται που δε μπορούσε να βοηθήσει τον άνθρωπο που λάτρευε. Έξαφνα, άφανταν μακριά δυο φώτα. Ήταν ένα αυτοκίνητο που ύστερα από λίγο σταματούσε κοντά στον τόπο της τραγωδίας.

Όταν ο Φρέντ άνοιξε τα μάτια του, βρισκόταν στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου. Το κεφάλι του ήταν τυλιγμένο μ' επιδέσμους και δίπλα του βρισκόταν η Έλεν.

Πού βρίσκομαι; — Άπ' τα μάτια της Έλεν κύλησαν δυο χοντρά δάκρυα. Ο Φρέντ ξανάκλεισε τα δικά του κι' αναστέναξε. — Ύστερα παίρνοντας το χέρι της Έλεν το έφερε στα χείλη του.

Ευχαριστώ, της είπε με αδύνατη φωνή. Σου ζητώ να με συγχωρήσεις. Δεν μπορούσα να ζήσω δίχως εσένα κι' έπεισα το σωφέρ σου να μου παραχωρήσει τη θέση του... Ήθελα να σε κρατήσω για πάντα κοντά μου, μα τώρα δεν έχω πια ζωή... Σε χάνω, Έλεν μου!

Φρέντ! φώναξε η Έλεν αγκαλιάζοντας τον. Δεν θα πεθάνεις. Σ' αγαπούσα κι' εγώ. Δεν είχα όμως την τόλμη να σου μιλήσω κι' έπνιγα τον έρωτά μου.

Κλείνοντας και πάλι τα μάτια, ο Φρέντ έσφιξε όσο μπορούσε πιο δυνατά τα χείρια της Έλεν πάνω στο στήθος του, και τα χείλη του ψιθύρισαν «άγάπη μου» ζητώντας τα δικά της.

Το ατέλειωτο εκείνο φιλή ήταν φλογερό στην αρχή και παγερό στο τέλος. Τα χείρια του Φρέντ δεν έσφιγγαν πια τα χείρια της αγαπημένης του. Εύτυχισμένος είχε ξεψυχήσει στην αγκαλιά της.

ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Τα παρασκήνια του θεάτρου «Ρεξ» αναστατώθηκαν τις τελευταίες μέρες, μ' ένα ζωηρότατο επεισόδιο, που λίγο έλειψε να διασπάσει την αρμονική συνεργασία των τεσσάρων πρωταγωνιστριών του μεγάλου μουσικού θιάσου της Αιγύπτου. Αφορμή: η καλλιτεχνική αντίζηλια. Συγκεκριμένα, δε μία καινούργια Βιεννέζικη μουσική κωμωδία που μετέφρασε ο κ. Ε. Μπέζος και που, κατ' άτυχη σύμπτωση τιτλοφορείται «Εύα».

Μια από τις πρωταγωνίστριές του θιάσου, η Μαρίκα Κρεββάτα που είχε σ' αυτό, έναν από τους πρώτους ρόλους, άρχισε να φοβερίζει ξαφνικά ότι θα καταβεί τα όπλα!

Για ποιά αίτια; Έπειδή δεν μπορούσε ν' ανεχθεί πως ο τίτλος του έργου αυτού όπου συμπρωταγωνιστεί είναι δυνατόν να είναι έμπνευσμένος, από το ρόλο που υποδύεται — κατά σύμπτωση φυσικά — η συνεργάτις της Άννα Καλουτά.

Έτσι απείλησε ότι θα προσφύγει στην έπιτροπή αδείας για ν' ακυρώσει τη σύμβασι της. Εύτυχως όμως, χωρίς στην προσωπική επέμβασι του κ. Χέλμ, η διαφορά διευθετήθηκε με την λύσι της αλλαγής του τίτλου. Έτσι αποκαστάθηκε η γαλήνη, στον «υπό άτμυν» θιάσο, που λίγο έλειψε να πληρώσει πολύ ακριβά, τις άμαρτίες μίας καινούργιας... Εύας!

Ο Παρασκευάς Οικονόμου, δεν είναι μονάχα ένας ξεχωριστός θιασάρχης. Είναι σήμερα και ένας πολύ υπαλογίσσιμος... κτηνοτρόφος. Πράγματι, το 1938, όταν γύρισε από τη μεγάλη περιοδεία της Αιγύπτου, άγρόρας στην ιδιαίτερη του πατρίδα, τα φύκια της Κορινθίας, ένα μεγάλο χτήμα από 25 στέρματα, με άμπέλια κι' όπωροφόρα. Άργότερα έγκατέστησε σ' αυτό, κτηνοτροφείο και όρνιθοτροφείο. Τώρα το χτήμα του Π. Οικονόμου σύμφωνο με το σχέδιο Μάρσαλ, για την ανάπτυξη της κτηνοτροφίας μας, ύστερα από έπιτόπιο εξέταση από ειδικούς Άμερικανούς, πρόκειται να πλουτισθεί με διάφορα εργαλεία και... ζώα ράτσας! — Έντελως άγνωστη γύρισε, πριν από λίγες μέρες στην Αθήνα, — θα δυσκολευθήτε αλήθεια να την αναγνωρίσετε στη φωτογραφία της — η γνωστή τραγουδίστρια Καίτη Παρίτη. Όμως, μίας νέας μόδας, της μόδας «Ρίτας Χαίτηγουρδ» που ξετρελάνε τον τελευταίο καιρό τις Παριζιάνες, μας ήρθε έντελως διαφορετική.

Σύμφωνα λοιπόν με την καινούργια αυτή μόδα έβαψε κοκκινόξανθα τα μαλλιά της και άντεγραψε με ακρίβεια το χτένισμα της έκκεντρικής στάρ, ώστε να μη θυμίζει τίποτε από την παλιά σιλουέττα της.

Η Καίτη Παρίτη θα παίξει όλα τα καλοκαίρι στο θέατρο Σαμαρτζή.

— Στις 20 Ιουνίου έρχεται από την Αμερική ο διάσημος Έλληνας Βαθύφωνος Νίκος Μοσχονάς που θα έμφανισθεί στο «Φόουστ».

Η Σοφία Βέμπο που βρίσκεται στην Κύπρο έρχεται αυτή την εβδομάδα στην Αθήνα.

— Στη Θεσσαλονίκη θα παίξουν το καλοκαίρι, δυο μουσικοί θιάσοι, στα θέατρα «Μακεδονικόν» και «Έσπερος».

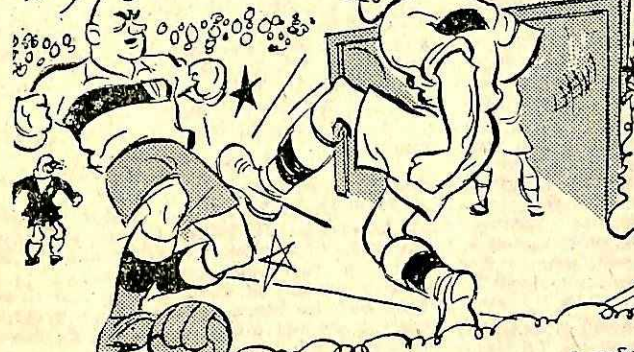
Η «Νόβακ Φίλμ» κατασκευάζει ειδικά στούντιο για το γύρισμα έσωτερικών σκηνών.

Ο Κώστας Μανιατάκης έφυγε για την Αίγυπτο, μαζί με τη Λέλα Μαρτίνη και την Καίτη Βέλλα.

— Αναγγέλλθηκαν οι γάμοι της γνωστής καλλιτέχνιδος Καίτης Έπισκόπου, μετά του κ. Δημ. Ιωάννου.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ζωτοπατινάδες

Οι πιά ξετρελλαθήκαν με τα μάτς του ποδοσφαίρου κι' όλοι άσφαλώς εν γένει, από του φιλάθλου νέου μέχρι του γεροντοτέρου αδιάφορου κανέναν και άμετοχον δεν μένει του ώραιου του άγώνος που εν είδει αντικυκλώνος καταφέρνει τακτικά

πάμπολλα να ένθουσιάζει και ποικίλα θηλυκά. Κι' οι σπορτγούμεν δεσποινίδες και οι φιλαθλές κυρίες με το πρώτο παίρνουν φόκο και, χωρίς άργιορίες, με φωνή γεμάτη γλύκα και με φράσεις ζηλευτές στον άγώνα από την... έξεδρα συμμετέχουν κι' αυτές. Και στο συνοδό τους λένε: — Βλέπεις; βλέπεις, Κλεομένη; — Όχι! Τα μάτια μου τούς κλαίνει!

Ο Μινάρδος κατεβαίνει! — Πετσανά, πάρε τη μπάλλα! Δώσε πάσσα και στον Ξένο!

— Άντε, Φυλακτέ, κοπάνα ένα σουτ, τί περιμένεις; — Δόστου!... Γκόσοο! Μπράβο, παιδιά μου! Γί γερό σουτ και στριμ- (μένο!)... —

Μα το σουτ καθώς το δείχνει μπάνει γκόλ... ο Κλεομένης!

Όλους τους κλωτσιές σκορπάνε όλ' οι ποδοσφαιριστάι, μα ταυτόχρονα κλωτσάνε δυνατά κι' οι θεαταί και τούς άτυχους ανθρώπους που μπροστά τους στέκουν μάτσο οι μανιακοί τούς έχουν από... κλώτσο κι' από μπάτσο!

Αί τα γήπεδα γεμίζουν! Άλλοι όμως προτιμούνε από το ραδιοφώνό τους να τούς παρακολουθούνε τους μεγάλους τούς άγώνες και τούς τόσον έπικούς που συνήθως με πολέμους μοιάζουνε άτομικούς!

Άν και βρίσκονται στο σπίτι, για το μάτς κάνουνε κρά κι' ή με κύματα βραχεία ή με κύματα μακρά μεταφέρονται άμέσως στον «Παναθηναϊκό» και μετέχουν στο θρίσιδι, στις φωνές και στο κακό!

Άν το ράδιο τους κλείσει, ίσως φτάσουν μέχρι φόνου, τις ραδιοφωνικές τους άρχιναν άντεγκλήσεις!

Μ' όλους τούς άντιφρονούντας που δεν είναι όρατοί, μέσω δέ... ραδιοφώνου βρίζουν το διαίτητή!

Άλλά να και κάτι άλλο που με το φούτ· μπάλ συμπάνει: Πιο καλά προπονημένοι και με φόρμες τρομερές είναι πάντα οι παντρεμένοι που πολλά μάτς οι καύμενοι «Κύπελλο Φιλίας» δίνουν με τις πεθερές!

για το... Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ. Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ. Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ.

Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ. Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ. Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ.

Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ. Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ. Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ.

Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ. Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ. Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ.

Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ. Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ. Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ.

Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ. Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ. Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ.

Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ. Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ. Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ.

Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ. Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ. Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ.

Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ. Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ. Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ.

Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ. Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ. Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ.

Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ. Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ. Αιμονομάγειρ & Συναρχαίος Τ.

Ὁ Σουλτάνος εἶχε ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν πρίγκηπα φυγάδα Ἑλλάκα Μιράττα κ' ἐτοιμαζόμενον γὰρ ἐκκίνησεν γιὰ τὴν ἐκστρατεία. Μὰ χάρις σπείρ ραδιούργων τῆς Χουρρέι, ἀναβήτην τὴν ἀρχὴν ἰσχύϊα στὸ Ρουστέμ. Στὸ μεταῦθ, ἡ ὁμοφυλ Τσερκέα καὶ ὁ Ρουστέμ προσπάθουν νὰ πείσουν τὸ Σουλτάνο ὅτι ὁ γυιὸς του, ὁ διδασκὸς τοῦ θρόνου, ὁ πρίγκηπας Μουσταφᾶς, ἐπιμαρτυρεῖται μὲ τὸ στρατό του νὰ τὸν ἐκθρονίσῃ. Τότε ὁ Σουλτάνος ἀποφασίζει νὰ τὸν ἐξοντώσῃ.

Ἐταί όταν ὁ Σουλτεῦμαν ἐκκίνησεν γιὰ τὴν Κόνια μὲ τὴν στρατιὰ του, δίνει ἐντολὴ νὰ τὸν συναντήσῃ στὴν ἴδια πόλιν καὶ ὁ Διάδοχος. Πραγματικὰ σὲ λίγες μέρες φτάνει ὁ πρίγκηπας Μουσταφᾶς. Ἀνίσχυος ὅτι τὶς ζητωκορυγὰς τοῦ στρατοῦ ποὺ τὸν ἐπεφάνει, ὁ Σουλτάνος τὸν περιμένει στὴ σκηνὴ του.

Παρ' ὅλ' αὐτά, προσπάθησε ὥστόσο νὰ συγκερατῇ καὶ προχώρησε περὶφανα, ἀγέροντος καὶ μὲ βῆμα σταθερὸ μέσα στὴ σκηνή.

Ὁ διάδοχος κατάπληκτος ἔβλεπε νὰ μὴ παρουσιάζεται κανεὶς μέσα στὴν εὐρύχωρη αὐτοκρατορικὴ σκηνή. Ὁ θρόνος ἦταν ἀδειανός!... Τὰ στρωμένα μὲ βαρύτιμα χαλιά καὶ σκεπάσματα «μινδέρια» καὶ ντιβάνια, ἦταν κι' αὐτὰ ἀδειανά.

Μόλις όμως έκανε δυό βήματα, είδε ξαφνικά να ξεπροβάλλουν μπροστά του οι άπασιες μορφές έπτά μούρων κωφάλασσο, που κρατούσαν στα χέρια τους τεράστια λάσσο. . . . Τή θείο του πατέρα του, που θά του φιλούσε τὸ χέρι, τὴν είχαν καταλάβει οἱ δολοφόνοι. Καί τή θερμή ἀγκαλιά του γονιού, όπου ετοίμαζόταν να ριχτή τὴν

Victorinox

Ο ΦΑΚΟΣ

Κάποια στιγμή γύρισε το κεφάλι του και
 βιάστηκε τρομαγμένος απ' τη θέσι του.
 Ο σημειωμένος και καμπούρης πρίγκη-
 τας Δίχαγκιρ, που συνόδευε επίσης το
 Σουλτάν στην έκστρατεια, όταν άκουσε

Είχε την ἐλπίδα ὅτι ἡ ἀπορία
 ρυθιζέσθαι σὲ μία ἀπλή ἐκδήλωσι διαμαρ-
 τυρίας, χωρίς κανένα ἄλλο σοβαρὸ ἀποτέ-
 λεσμα. Καὶ γι' αὐτὸ διατήρησε τὴν ψυχραι-
 μίαν του.

ΓΡΑΜΜΗ ΠΑΤΗΣΙΩΝ
 'Ο εισπράκτωρ: 'Εσείς θὰ κατεβήτε γιὰ τὸ Μουσεῖο, κυρία μου;...
 (Τοῦ Α. Θεοφιλοπούλου)

ἐντύπωσι πὼς ἡ ἀρρώστεια τοῦ πρίγκηπα ἦταν συνέπεια τοῦ τραύματός του.

Οἱ Γενίτσαροι περιμέναν τὸ θάνατο τοῦ Δζιχαγκίρ. Τὸν θεωροῦσαν σὰν ἀποτέλεσμα τῆς θείας δίκης, γιατί εἶχαν τὴν ἐντύπωσι καὶ πίστευαν πὼς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ὁ Ἄλλὰχ θὰ τιμωροῦσε τὸν Σουλεϊμάν καὶ τὴν Χουρρέμ, γιὰ τὸν ἄδικο καὶ πκληρὸ θάνατο τοῦ ἀμοιρου διαδόχου πρίγκηπα Μουσταφᾶ.

Ἦσαν ἀκόμα πολὺ καλὰ οἱ Γενίτσαροι πὼς ὁ σκληρόκαρδος Σουλτάνος μ' ὅλο τοῦ ἦταν μαθημένος να βάζει τὰ χέρια του στὸ αἷμα τῶν ἰδίων τῶν παιδιῶν του, ἔτρεψε γιὰ τὸν καμπουρὴ πρίγκηπα Δζιχαγκίρ, ἔξαιρετικὴ ἀγάπη. Γι' αὐτὸ τὸ θάνατο τοῦ Δζιχαγκίρ τὸν θεωροῦσαν σὰ τὴν πιὸ σκληρὴ τιμωρία γιὰ τὸ Σουλεϊμάν.

Ἡ τιμωρία τῆς θείας δίκης ποὺ περιμένα οἱ Γενίτσαροι δὲν ἄργησε ναρθῇ. Ὁ Δζιχαγκίρ, βαρεὶά ἀρρώστος, μεταφέρθηκε ἔπ' τὸ στρατόπεδο τοῦ Ἀκουγιούκ στὸ νοτιοκομεῖο τοῦ Χαλεπιού, ὅταν νοσηλεύονταν. Ἐκεῖ ἀναπαύονταν τὴν τραγικὴ σκηνὴ τῆς δολοφονίας τοῦ ἀδερφοῦ του, ποὺ τὸν λάτρεψε, παραληροῦσε ἀδιάκοπα:

—Καρντασίμ, ζάβαλι, καρντασίμ!... Ἀδελφέ μου, δυστυχισμένε μου ἀδελφέ!...

Καὶ ἕνα πρωὶ μετὰ τὸ παραλήρημα αὐτὸ πτὰ χεῖλη, ἐψύχισε.

Μετὰ τὴν κηδεὶα ποὺ τὴν παρακολούθησε ὁλος ὁ στρατός, τὴ σορὸ τοῦ πρίγκηπα ἡ μετέφεραν στὴν Πόλη, καὶ τὴ θάψανε πτόν τάφο ποὺ βρίσκεται μέσα στὸ Τζαμί Σεχζαδέ.

Ὁ Σουλεϊμάν, ποὺ δὲν ἔνοιωσε τὴν ἐλάχιστη συγκίνησι τὴν ὥρα ποὺ οἱ δολοφόννοι μπροστὰ στὰ μάτια του στραγγάλισαν τὸ λεβεντόκορμο καὶ ἀσλάν γυιό του, τὸ διάδοχο Μουσταφᾶ, ὅταν ἀντίκρουσε τὸ κερὸ τοῦ πρίγκηπα Δζιχαγκίρ, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ.

Ἔπεσε πάνω στὸ νεκρὸ, τὸν ἀγκάλιασε καὶ ἔκλαιγε μετὰ ἀναφυλλήτα.

Τὴν ἐπομένη κάλεσε τὸν ἀρχιτέκτονα Σινάν πασά καὶ τοῦ ἀνέθεσε να χτίσῃ ἕνα μεγαλόπρεπο Τζαμί, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Δζιχαγκίρ. Καὶ ἔτσι χτίστηκε τὸ Τέμενος «Δζιχαγκίρ Τζαμιάς», ποὺ ἐπιβλητικὸ ὑψώνεται στὸ λόφο τοῦ Τοπχανέ τῆς Πόλης.

Γιὰ κείνους ποὺ γνωρίζουν καλὰ τὴν ἱστορία, τὸ Τζαμί αὐτό, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ διαλεχτὰ ἔργα τέχνης τοῦ δαιμόνιου Τούρκου καλλιτέχνη Σινάν πασά, ὑπενθμίζει μετὰ τὸν ἐπιβλητικὸ του ὄγκο, περισσότερο ἂν μὴν περιπέτεια τοῦ πρίγκηπα Δζιχαγκίρ, ἡ βαμμένη στὸ αἷμα τραγωδία τοῦ διαδόχου Μουσταφᾶ.

Ὁ Σουλτάνος Σουλεϊμάν, παρακολουθώντας τὴ συγκίνησι ποὺ προξένησε στὸ στρατεύμα ὁ θάνατος τοῦ πρίγκηπα Δζιχαγκίρ, δὲν ἄργησε ν' ἀντιληφθῇ καὶ τὴ συμπάθεια ποὺ ἐξεδήλωναν οἱ Γενίτσαροι αὐτὸ ἄτομό του, ὕστερα ἂν τὸ πάθημά του αὐτό.

Δάμασε τὴ λύπη του καί, γιὰ νὰ μὴ τοῦ φύγῃ ἡ εὐκαιρία, ἔσπευσε νὰ ἐπωφεληθῇ ἂν τὴ νέα κατάσταση ποὺ δημιουργήθηκε στὸ στρατεύμα.

Κάλεσε ἀμέσως τὸ Αὐτοκρατορικὸ Διδάμιον (Συμβούλιον τοῦ Στέμματος), ὅπου ὕστερα ἀπὸ ἀτομικὲς προσκλήσεις προσήλθαν καὶ παρακάθησαν οἱ Βεζύρηδες, οἱ καζάσκηδες, (Στρατηγὸν) οἱ νεφεροδάρηδες, οἱ «νισαντζήδες» (βαθυμούχοι τῆς Βεζυρίας), οἱ Ἀγάδες τῶν Γενιτσαρῶν, οἱ «κεχαγιάδες» (ἀνώτατοι διοικητικοὶ λειτουργοί), οἱ «γιαγιάμπασίδες» (διοικητὲς πεζικοῦ), οἱ «μπουλουμπασίδες» (διοικητὲς λόχων), οἱ «βεκιλχάρτζιδες» (σιτιστὲς) καὶ οἱ νεροντότεροι τῶν Γενιτσαρῶν καὶ τῶν Σπαχλίδων.

Ὅταν συγκεντρώθηκαν ὅλοι οἱ καλεσμένοι, ὁ Σουλεϊμάν κήρυξε τὴν ἐναρετὴ τῆς συνειδήσεως καὶ πῆρε πρῶτος τὸ λόγο.

—Ἐγώ, εἶπε, ἄφησα τὸ χουζούρι καὶ τὶς ἀναπαύσεις μου καὶ ἀψηφώντας τὶς κακουχίες καὶ τοὺς κόπους τῆς ἐκστρατείας, ἐξέκρινσα μαζί σας, γιὰ νὰ υπερβω τὸν θάνατον εὐτυχία καὶ τὴν εὐμερία τοῦ Κράτους. Σκοπός μου εἶνε νὰ διασώσω τὴ τιμὴ καὶ τὴν ὑπόληψιν τῆς βασιλείας καὶ πέφτοντας στὸ πεδίο τῶν μαχῶν νὰ δοξασθῶ. Θέλω νὰ ζῇσι αἰώνια ἡ ὑπεροχημὴ ἐκείνων ποὺ θὰ θυσιάσων γιὰ μένα καὶ θὰ δείξουν τὴν ἀνδρεία τους, χύνοντας τὸ αἷμα τους στὸ κρητήριο τῆς δικαιοσύνης. Θέλετε νὰ ρηθῇ

μαζί μου; Θέλετε νὰ με ἀκολουθήσετε με ἀγάπη καὶ εὐχαρίστησι στὶς ἀξένες καὶ ἐρημικὲς ἐκτάσεις τῆς Περιοσίας ἢ δὲν θέλετε; Εἰσαπτε πρόθυμοι νὰ χύσετε τὸ αἷμα σας, ὅπως τὸ κάνατε κι' ἄλλοτε στὸ Βελιγράδι, στὴν Ρόδο, στὴν πεδιάδα τοῦ Μόχατς στὴν Οὐγγαρία καὶ μπροστὰ στὰ τεῖχη τῶν φρουριῶν τῆς Βουδαπέστης;

Ὁ Σουλεϊμάν, φαίνονταν ὑπερβολικὰ λυπημένος καὶ μίλουσε μετὰ βαθὺ παράπονο καὶ συγκίνησι.

Οἱ ἀγάδες τῶν «Ὀδζακλίδων» καὶ οἱ νεροντότεροι τῶν Γενιτσαρῶν ποὺ καθόνταν στὸ συμβούλιο, συγκινήθηκαν. «Ἐνοῶνταν βαθεῖα λύπη γιὰ τὴ θέσιν τοῦ γέροντος Πατισᾶ, ποὺ σὲ δυὸ μῆνες μέσα ἔχασε δυὸ παιδιά, ποὺ τὸ ἕνα τὸ σκότωσε ὁ ἴδιος καὶ τὸ ἄλλο τοῦ τὴν ἔφερε ὁ Χάρος.

Σκεφθῆκανε πὼς ὁ ἀνδρῶπος αὐτὸς ἦταν ἕνα παιχίδι στὰ χέρια τῆς μάγισσας γυναίκας του, τῆς Τσερκέζας Χουρρέμ. Οἱ σκέψεις αὐτὲς ἐνθουσίασαν τοὺς Ἀγάδες καὶ τοὺς γέροντες τῶν Γενιτσαρῶν! Τοῦ συγχωρήσανε τὸ «κακούργημα» τοῦ «Ακουγιούκ» (τὴ δολοφονία τοῦ πρίγκηπα Μουσταφᾶ) καὶ θεώρησαν ἀρετὴ τὴν τιμωρίαν τὴν πικρά ποὺ τὸν πότισε ὁ θάνατος τοῦ πρίγκηπα Δζιχαγκίρ.

«Ὑστερα ἂν» τὶς σκέψεις αὐτὲς, κλαίγοντας μετὰ ἀναφυλλήτα τοῦ φιλοῦσαν τὸ χέρι καὶ τοῦ ἔλεγαν:

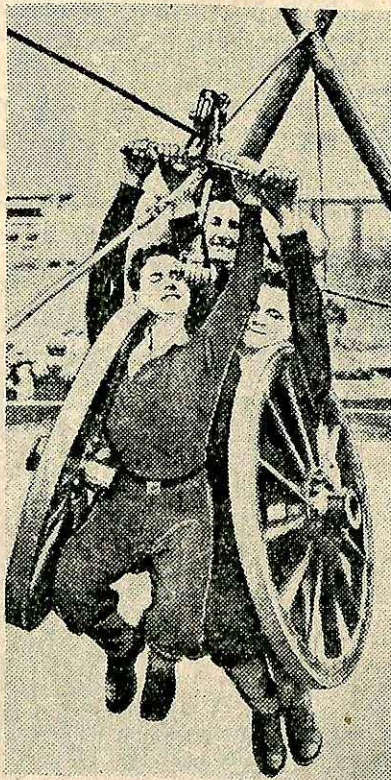
—Ἐμεῖς εἴμαστε πρόθυμοι νὰ σὲ ἀκολουθήσουμε στὶς Ἰνδίες καὶ στὴν Κίνα καὶ στὰ πέρατα τοῦ κόσμου ἀκόμα. Ἡ ζωὴ μας θυσιᾶ καὶ τὸ αἷμα μας, Πατισᾶ, ἂς χυθῇ γιὰ σένα!...

Ὁ Σουλτάνος, ὅταν πείστηκε κατηγορηματικὰ πὼς ἔφυγε τὸν κίνδυνον ποὺ διέτρεχε, μέθυσε ἀπὸ χαρὰ καὶ τὴν ἐπομένη ἔδωσε διαταγὴ νὰ ξεκινήσῃ ἡ στρατιά.

Προχώρησε ἐνθουσιασμένος, μετὰ τὴν ἐλπίδα πὼς οἱ νέες νίκες ποὺ θὰ κέρδιζε στὰ πεδία τῶν μαχῶν θὰ συντελοῦσαν στὸ νὰ σβύσῃ ἂν τὸ μέτωπό του ἡ κηλίδα τοῦ «παιδοκτόνου».

Τὸ νέο ἐγκλημα

Μία μοῖρα ὁμας μυστικῆς, ἀόρατης κανο-

ΜΙΜΗΤΑΙ ΤΟΥ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΥ

Οἱ Ἀγγλοὶ στρατιῶτες προετοιμάζονται γιὰ τὶς μεγάλες ἀθλητικὲς ἐπιδείξεις ποὺ κάνουν κάθε χρόνο στὸ Πορταμάου. Ἀνωτέρω τρεῖς ἂν αὐτοὺς σηκώνουν στοὺς ὤμους τους τὰ κομμάτια ἐνὸς παλποῦ κανονίου τῶν 120 κιλῶν, ποὺ ἔχουν συνδέσει μετὰς τοὺς μετὰ τὸν σπορ.

νίζει πάντα σχεδὸν τὴ τύχη τῶν ἀνθρώπων. Ἔτσι τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Σουλεϊμάν συμβαδίστηκε μετὰ τὸν στρατεύμα κι' ἐνοῶνθε στὴν ψυχὴ τοῦ ἑνὸς βαθὺ αἰσθημα χαρὰς, ἡ Χουρρέμ, ἡ πανούργα Τσερκέζα ποὺ τὰ χθὲς νὰ κατεβύνην τὴ μοῖρα τοῦ Πατισᾶ, φρόντισε νὰ τὸν στείλῃ ἕνα γράμμα σπρωχόντας τὸν νὰ ὀργανώσῃ καὶ νὰ διαπραγμάνῃ νὰ ἐγκλημάται.

Ἡ Χουρρέμ, ὅσο ἐνοῶνθε πὼς ὁ διάδοχος Μουσταφᾶς, εἶχε ἀφήσει ἕν' ἀγοράκι, ποὺ δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, δὲ φαίνονταν ἀπόλυτα ἱκανοποιημένη ἂν τὴ δολοφονία. Περιμένε τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ ὀλοκληρώσῃ τὸ σατανικὸ σχέδιό της.

Μόλις ἔμαθε πὼς τὸ παιδί ἔφτασε μετὰ τὴ μητέρα του στὴν Προῦσα, ἔσπευσε νὰ ἐξομολογήσῃ τὸν Σουλεϊμάν, πὼς ὁ ἔγγονός του ἔγινε ἀντικείμενον θερμῶν ἐκδηλώσεων τοῦ λαοῦ.

Πρόσθεσε ἀκόμα πὼς οἱ ἐκδηλώσεις αὐτὲς φανέρωναν, ὅτι ὁ λαός, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴ δολοφονία τοῦ Μουσταφᾶ, θὰ στασίαζε καὶ θὰ ἐπεδίωκε ν' ἀνεβάσῃ στὸ θρόνον τὸ μικρὸ γυιὸ τοῦ Μουσταφᾶ.

Οἱ διαβολὲς αὐτὲς ἀναστατάσαν τὸν Σουλεϊμάν κι' ἂν τὴ στιγμὴ ποὺ διάδασε τὸ γράμμα τῆς Χουρρέμ καταβίβασε τὸ θάνατο τὸ μικρὸ ἔγγονό του. Τὴν ἐπομένη κάλεσε ἕναν ἂν τὸν Βεζύρηδες, τὸν Ἰμπραήμ πασά καὶ τὸν ἔστειλε στὴν Προῦσα, γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν του.

Ὁ Ἰμπραήμ πασάς, ὅταν ἔφτασε στὴν Προῦσα, πρὶν ἂν ὅλα φρόντισε νὰ κρατήσῃ μυστικὸ, ἂν τὴν μητέρα τοῦ μικροῦ τὸν καταχθόνιον σκοπὸ του. Στοιχαζόνταν πὼς θάταν ἀπανθρωπιατὴ νὰ θανατώσῃ τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ πλάσμα μπροστὰ στὰ μάτια τῆς μαυοῦλας του.

Ἀκόμα πιότερο τὸν τρόμαξε ἡ ἰδέα, πὼς ἕνα τέτοιο ἀποτρόπαιο ἐγκλημα, μπορούσε νὰ σπρώξῃ τὸ λαὸ εἰς ἐνοπήληξ ἐξέγερσι ἐναντίον του. Μετὰ τὴ σκέψιν αὐτὴ, ἐνεργώντας σὰν πονηρὴ ἀλεπού, διέθεσε ὅλη τὴν ἐξουπνάδα του γιὰ νὰ ἐξαπατήσῃ καὶ νὰ παραπλανήσῃ τὴν κακὸν μητέρα.

Ὁ Ἰμπραήμ πασάς, ὅταν συναντήθηκε μετὰ τὴ χήρα τοῦ Μουσταφᾶ, κατάφερε νὰ τὴν πείσῃ πὼς ὁ Σουλτάνος ἐκδηλώνοντας τὴν συμπάθειαν του πρὸς αὐτὴ καὶ τὸ γυιὸ της, τὸν ἔστειλε στὴν Προῦσα, γιὰ νὰ τοὺς προστατεύσῃ καὶ νὰ τοὺς ὑπερηγήσῃ.

Ὁ Ἰμπραήμ πασάς, προερχόμενος ἂν τὴν τάξιν τῶν Χαρέμ - ἀγάδων τοῦ σαραγιού. Ἦταν εὐνοῦχος. Αὐτὸ στάθηκε ἀρκετὸ γιὰ νὰ πείσῃ τὴ χήρα τοῦ διαδόχου Μουσταφᾶ νὰ συγκατατεθῇ νὰ βγῇ μαζί του περιπατοῦ.

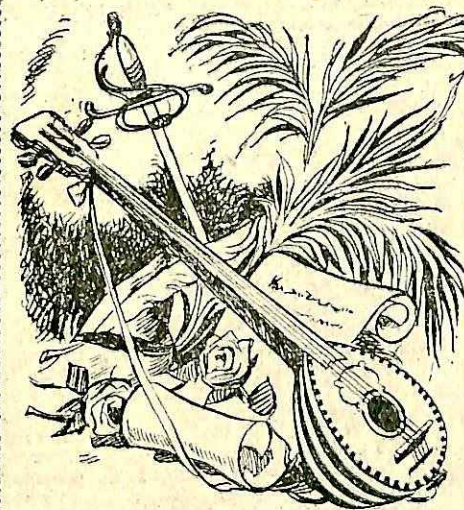
Ἐπειδὴ ἕνας τέτοιος περίπατος μπορούσε νὰ προκαλέσῃ τὴν περιέργειαν καὶ νὰ δημιουργήσῃ ὑπόψεις στὸν πληθυσμὸ τῆς Προῦσας, μείνανε σύμφωνοι νὰ πᾶν ἡ χήρα μ' ἕνα ἀμάξι κι' αὐτὸς καβάλλα στ' ἄλογο, μετὰ τὸν ἐπίδοξο διάδοχο στὴν ἀγκαλιά, θὰ προπορευόνταν.

Τὴν ἐπομένη τὸ ἀμάξι ἐτοιμάστηκε. Ὁ πασάς, ὅμως, φρόντισε στὸ μεταξὺ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ ἄδονας τοῦ ἀμαξιοῦ μ' ἕναν ἄλλο, ποὺ σὲν παραμικρὸ κλονισμὸ θὰ σπρώξε καὶ θὰ τὸ ἀχρήστευε, σὲ σημείον ποὺ νὰ μὴ μπορῇ νὰ κινηθῇ.

Μετὰ τὸ ἀμάξι αὐτὸ ἡ μοῖρα καὶ κακὸν μητέρα βγῆκε στὸ μοιραῖο ἐκείνον περίπατο. Ὁ εὐνοῦχος Ἰμπραήμ πασάς, καβάλλα στ' ἄλογο προπορευόμενος καὶ κουβέντιαζε γλυκὰ - γλυκὰ μετὰ τὸ ἄδον παιδάκι ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του. Ἡ μᾶνα, μετὰ τὴν ἀγάπην καὶ ἀγωνία παρακολουθοῦσε τὸ σπλάγγνον της. Καὶ γιὰ νὰ μὴ ἀπομακρυνεῖται ἀπὸ κοντὰ του, βίαζε τὸν ἀμαξῶ νὰ προχωρῇ μετὰ πιότερη ἂν τὴ συνηθισμένη ταχύτητα.

Σὲ κάποια στρὸφῃ τοῦ δρόμου, τ' ἀμάξι ἔπεσε μετὰ ὀρμὴν σ' ἕνα βράχο καὶ ὁ ἄδονας τοῦ χωρίστηκε σὲ δύο. Ἡ δυστυχισμένη γυναίκα, χαρακτηρίζοντας τὸ δυστύχημα σὰν κακὸ προμήνιον, τινάχτηκε τρομαγμένη ἔξω ἂν τ' ἀμάξι. Τὸ ἔβαλε στὰ πόδια τρέχοντας σὰν τρελλὴ νὰ προφθάσῃ τὸν πασά, ποὺ συνεχίζοντας τὸ δρόμο του, εἶχε ἀρκετὰ ἀπομακρυνθῇ. Οἱ σκλάβες τῆς ὑπηρεσίας, ποὺ συνώδευσαν τὴ χήρα, τὴν πῆραν τὸ κατόπι κι' ἔτρεχαν κι' αὐτὲς γιὰ νὰ τὴν προφθάσουν. Ἄλλοιμον! Εἶχαν καθυστερήσει καὶ δὲν πρόλαβαν...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ο ΙΠΠΟΙΗΣ ΓΚΟΝΤΡΑΝ καὶ ἡ Λευκὴ τῆς Ὁράγγης

Ὁ ἱππότης Γκοντράν τῆς Κομπιέννης εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χασθῇ ἀπὸ πολὺ μικρὸς τοὺς γονεῖς του. Τὸν πῆρε τότε στὸν πύργο τοῦ ὁλοφάνου Λευκῆ, καὶ τὶς τέχνες καὶ νὰ τοῦ μάθῃ τὴν τέχνην τοῦ πολέμου.

Ἀλλ' ὁ Γκοντράν δὲν εἶχε καμμιὰ κλίσι γιὰ τὰ ὅπλα καὶ τὴ σκληρὴ ζωὴ τῶν στρατοπέδων. Ἀντίθετα, μάθαινε μετὰ κατὰ πλῆρη εὐκολία τὰ γράμματα καὶ τὶς τέχνες ποὺ τοῦ δίδασκαν κι' ἀπὸ πολὺ νωρὶς ἐδεῖξε ζωερὴ κλίσι γιὰ τὴν ποίησιν.

Ὁ θεῖος του ἦταν πολὺ στενοχωρημένος γι' αὐτό, νὰ ἀλλάξῃ γνώμη ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἀκούσε τὸν ἀνηψιὸ του νὰ τραγουδᾷ μερικὰ τραγούδια ποὺ τὰ εἶχε συνθέσει ὁ ἴδιος.

—Δὲν ἤξερα πὼς στὴν οἰκονογένειά μας ὑπάρχουν καὶ τροβαδούροι, τοῦ εἶπε.

Καὶ φώναξε τὸν ἀνηψιὸ του κοντὰ του.

—Γκοντράν, πρόσταξε, πήγαινε νὰ τραγουδήσῃς τὰ τραγούδια σου καὶ στὴν θεῖα σου. Φαντάζομαι πὼς ἡ Λευκὴ θὰ χαρῇ πολὺ ἀκούγοντάς σε.

Ἡ δέσποινα Λευκὴ ἦταν σὰν ἕνα παιδί μπροστὰ στὸν πρίγκηπα τῆς Ὁράγγης. Τὴν εἶχε παντρευθῇ πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια εἰς δεύτερο γάμο καί, μ' ὅλη τὴν στωικὴν τῆς εὐδαιμονία, οἱ ἀνθρώποι ποὺ τοὺς περιστοιχίζαν εὐρίσκον πὼς τὸ ἀντρώπιον ἦταν ἀταίριαστο.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ὁ νεαρὸς Γκοντράν ἔγινε ὁ ἀχώριστος σύντροφος τῆς θείας του. Ἡ ὁμορφία τῆς θέρμαινε τὴν ψυχὴν τοῦ κι' ἔδινε φτερά στὴ φαντασία του. Καὶ τὰ τραγούδια τοῦ ἦσαν τώρα γεμάτα ἀπὸ ἀγάπην καὶ πόνο.

Γιὰ τὸν Γκοντράν ἀγάπησε τὴν ὁμορφὴν Λευκὴν κι' αὐτὴ πάλι ἐνοῶνσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ γιὰ τὸν τροβαδούρο.

Καὶ πὼς ἄλλοις θὰ μπορούσε νὰ ἀμυθῇ; Εἶχαν κι' οἱ δυὸ τὴν ἴδια ἡλικία. Κι' ἡ ψυχὴ τοὺς λαχταροῦσε γιὰ τὶς χαρὲς τῆς ἀγάπης...

Μὰ ὁ Γκοντράν σεβόταν τὸ θεῖο του καὶ θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ παρὰ νὰ κληιδώσῃ τὴν ὑπόληψιν του.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ Λευκὴ ἦταν ἐνάρητῃ κι' ἀγωνιζόταν γιὰ νὰ μὴν ὑποκύβῃ στὸν πειρασμό.

Ἔτσι, ἡ ζωὴ τοὺς ἔγινε μαρτυρικὴ. Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι περνοῦσαν μέρες καὶ νύχτες ἀγωνίες.

Τὰ τραγούδια τοῦ Γκοντράν ἔγιναν θλίβερα κι' αὐτὸς ποὺ πρὶν καταφρονοῦσε τὸν πόλεμον καὶ τὶς μάχες, ἔτρεψε τώρα μαζί με τοὺς στρατιώτες τοῦ θεῖου του στὶς συγκρούσεις μετὰ τοὺς γειτονικοὺς εὐγενεῖς. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο περνοῦσε μέρες καὶ βδομάδες μα-

Ἐρωτες ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΩΝ

κρυὰ ἀπὸ τὸν πύργο καὶ δὲν ἔβλεπε τὸσο συχνὰ ὅσο πρὶν τὴ θεῖα του.

Ὡστόσο, ἡ σκέψιν ποὺ ἦταν πάντα μαζί της κι' ἡ σκληρὴ ζωὴ τῶν στρατοπέδων τὸν ἔκανε ν' ἀναπολῇ μετὰ νοσταλγία τὶς γλυκὲς ὥρες ποὺ περνοῦσε ἄλλοτε κοντὰ στὴν ὁμορφὴ Λευκὴ.

Μία μέρα, γυρίζοντας ἀπὸ μιὰ ἐκστρατεία, ὁ Γκοντράν ἔτρεξε στὰ διαμερίσματα τῆς θείας του, ὅπως συνήθιζε νὰ κἀν πάντα ὅταν ἀπουσίαζε, γιὰ νὰ τῆς δώσῃ τὰ τραγούδια ποὺ εἶχε γράψῃ γι' αὐτήν.

Ἡ Λευκὴ ἦταν ἐκείνη τὴν ὥρα μόνη. Κι' οἱ δυὸ ἀγαπημένοι ρίχτηκαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου, μετὰ λαχτάρα ποὺ δὲν ἔχουν γνωρίσει ποτὲ ὡς τότε... Τὰ χεῖλη τοὺς ἔσφιξαν σ' ἕνα ὁλοθερμὸ φιλὶ καὶ τὰ κορμιά τοὺς ρίγισαν ἀπὸ πόθο...

Λίγο ἀκοῦν καὶ θὰ ἦσαν ἀνίκανοι νὰ συγκρατηθοῦν. Ἀλλὰ, ξαφνικὰ, ἀκούστηκαν τὰ βήματα μιᾶς ὑπηρετίδας στὸ διάδρομο.

Ὁ Γκοντράν ἀποτραβήχτηκε τότε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς θείας του κι' ἔφυγε τρέχοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ θεῖος του, θέλοντας νὰ τὸν ἀνταμείψῃ γιὰ τὴν ἀνδρεία του, τὸν κάλεσε στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ πύργου καὶ τὸν ἔκρινε ἱππότην μπροστὰ στὴ Λευκὴ καὶ σὲ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς τῆς περιοχῆς, χτυπώντας τὸν μετὰ τὸ βαρὺ ξίφος τοῦ στοὺς δυὸ ὤμους.

Ὁ Γκοντράν αἰσθάνθηκε ἕνα ρίγος σ' ὅλο του τὸ κορμὶ κι' ἡ ντροπὴ ἔβγαλε καταπρόφυρο τὸ πρόσωπό του. Ἦταν, λοιπόν, τόσο ἄθλιος; Κι' εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό του ἡ σκέψιν ν' ἀτιμάσῃ τὸν ἀνδρῶπον ποὺ ἦταν ὁ εὐεργέτης, ὁ προστάτης, ὁ πατέρας του;

Προχώρησε τότε πρὸς τὸ μέρος του καὶ εἶπε μετὰ σταθερὴ φωνή:

—Θεῖε μου, θὰ κάνω ἕναν ὄρκο. Μπροστὰ στὴ δέσποινα Λευκὴ, ποὺ στάθηκε σὰν μητέρα κοντὰ μου, μπροστὰ σὲ σὰς, μπροστὰ στοὺς εὐγενεῖς ποὺ σὰς περιστοιχίζουν, ὀρκίζομαι στὸ Θεὸ πὼς σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ θὰ πολεμῶ ὡς ἀπίστους καὶ πὼς δὲν θὰ ὑποχωρῶ ὅτε βῇμα μπροστὰ τους.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ὁ Γκοντράν ἔφυγε γιὰ τὴν Ἰσπανία, ὅπου πολέμησε ἑπτὰ ὁλόκληρα χρόνια τοὺς

Μαύρους. Μὰ σὲ μιὰ μάχῃ πληγώθηκε πολὺ βαρεῖα καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἱππότες τὸν ξαναφέραν στὸν πύργο τοῦ θεῖου του γιὰ νὰ ἐκκουρασθῇ καὶ νὰ συνέλθῃ.

Οἱ περιποιοῦντες τῆς Λευκῆς τὸν ἔκαμαν νὰ ξαναβρῇ πολὺ γρήγορα τὶς δυνάμεις του. Ἐνα βράδυ, ὁ Γκοντράν τῆς εἶπε:

—Θεῖα μου, νομίζω πὼς εἶνε καιρὸς νὰ ξαναφύγω γιὰ τὸν πόλεμον.

—Ἀλλὰ τὸ σῶμα σου, Γκοντράν, εἶναι γεμάτο πληγές!

—Δὲν πειράζει. Ὑπάρχει θέσις καὶ γιὰ μερικὲς ἄλλες ἀκόμη. Κι' ἔπειτα... ὁ ὄρκος μου με δένει, θεῖα μου.

—Ὁ ὄρκος σου! Εἶνε ἀλήθεια Γκοντράν... Ἀλλὰ γιατί νὰ ὀρκισθῇ;

—Δὲν μετάνοιζα ποτὲ γι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ ἱππότης. Ὅταν ὀρκίστηκε ἡ σκέψιν μου ἦταν σὲ σένα, Λευκὴ... Ἡ μοῖρα μου εἶνε νὰ σ' ἀγαπᾶ, ἀλλὰ νὰ σ' ἀποφεύγω πάντα, ὅπως κι' ἐγώ.

—Θὰ προσεῦχμαι πάντα γιὰ σένα. Γκοντράν! εἶπε ἡ νεαρὴ γυναίκα, ἐνὼ ἕνας λυγρὸς φούσκωνε τὸ στήθος της.

—Εἶνε ἀλήθεια, Λευκὴ;

—Θὰ προσεῦχμαι μέρα καὶ νύχτα.

—Θὰ μπορῶ, λοιπόν, κάθε φορὰ ποὺ θὰ κινδυνεύω νὰ συλλογίζομαι πὼς βρίσκεσαι μετὰ τὴ σκέψιν σου κοντὰ μου;

—Ναί, Γκοντράν.

—Τότε θὰ φύγω ἴσχυος.

Ὁ ἱππότης Γκοντράν ἔφυγε αὐτὴ τὴν φορὰ γιὰ τὴν Ἀφρική. Κι' ἐκεῖ βρῆκε τὸ θάνατον, σὲ μιὰ μάχῃ ἐναντίον τῶν ἀπίστων.

Τὴν ἴδια μέρα, ἕνα θλιβερὸ προαίσθημα εἶχε ὀδηγήσει τὴ Λευκὴ στὸ παρεκκλήσιον τοῦ πύργου. Γονατιστὴ μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, προσευχόταν μετὰ κατ

— Σεις, κύριε δεν θα βγείτε στη Βηρυττό... —

ΜΙΚΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ στο λιμάνι της Βηρυττού

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συγγραφέα μας κ. Χ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Ένας περίπατος σ' ένα μεγάλο ξένο λιμάνι, όσο κι' αν είναι σύντομος, παρουσιάζει ενδιαφέρον για τον περαστικό επισκέπτη. Λίγη περιπλάνηση στους δρόμους, συνάντησις με κάποιον γνωστό, μερικά ψώνια, λίγες αναμνηστικές κάρτ - ποστάλ, ένα βιαστικό γεύμα, όλα αυτά και δ,τι άλλο παρουσιάσθη απρόοπτα, αποτελούν τις καθιερωμένες ασχολίες, που συνδυάζονται κάποτε και με μικρές συγκινήσεις, των ταξιδιωτών.

Το καλοκαίρι του 1933 έκανα ένα ολιγοήμερο ταξίδι στην Αίγυπτο. Στην επίστροφή το πλοίο, — το «Θράκη» — θα προσήγγιζε στη Γιάφφα, τη Χαίφα, τη Βηρυττό και την Κύπρο. Λίγες, αλλά ενδιαφέρουσες, ώρες σε κάθε λιμάνι.

Με μία συντροφιά που καταρτίσθηκε βιαστικά μόλις το πλοίο ξεκίνησε από την Αλεξάνδρεια, καταστρώσαμε το πρόγραμμά μας: Θα φθάναμε στη Γιάφφα στις 2 μετά το μεσημέρι και θα φεύγαμε στις 7. Πέντε ώρες στη διάθεσή μας. Ένας τής συντροφιάς έφριξε τη φαινή ιδέα να πάμε με ταξί στην Ιερουσαλήμ — 1½ ώρα διαδρομή — να μείνουμε 2 ώρες όσο να επισκεφθούμε τον Πανάγιο Τάφο και δ,τι άλλο προλάβουμε και να επιστρέψουμε κατ' ευθείαν στο καράβι στις 7. Κανείς δεν είχε αντίρρηση.

Ο πλοίαρχος πάντως μας είδοποίησε πως αν δεν επιστρέψαμε εγκαίρως, δεν ανέλμβανε καμιά ευθύνη. Το πλοίο θα ξεκινούσε την ώρα που καθώριζε το δρομολόγιο. Είχαμε την αφέλεια να νομίζουμε πως το πρόγραμμά μας θα τηρηθή με μαθηματική ακρίβεια, χωρίς να υπολογίσουμε τα απρόοπτα. Το αυτοκίνητο χάλασε δυο φορές στο δρόμο. Ο άραπης σωφέρ... τάβαλε μαζί μας. Έγινε ένας μικρός καυγάς κι' όταν φθάσαμε στην Ιερουσαλήμ πλησίαζε ή 5η απογευματινή. Συμφορά... Έπρεπε να επιστρέψουμε άμέσως, χωρίς να δούμε τίποτα, και με τον κίνδυνο να χάσουμε το καράβι αν ξαναπαθώναμε τα ίδια στο δρόμο.

Τελικά με τις συζητήσεις χάσαμε μία ώρα ακόμη. Και δεν είχαμε επισκεφθί ούτε το Ναό της Αναστάσεως. Καταλήξαμε στην απόφασι να μην επιστρέψουμε στη Γιάφφα, αλλά να πάμε κατ' ευθείαν στη Χαίφα και να πάρουμε απ' εκεί το πλοίο, που θάφευγε κατὰ τὰ μεσάνυχτα. Έτσι κι' έγινε. Ο πλοίαρχος μας επρόκειτο καταλλήλως κι' οι άλλοι επιβάτες μας κορόιδεψαν που ξοδέψαμε ένα σωρό λεφτά, χωρίς να δούμε τίποτα. Έν πάση περιπτώσει δεν είχε σπουδαία σημασία ή μικρή περιπέτεια. Θα μάς αποζημιώσει ή Βηρυττός.

Φτάσαμε την άλλη μέρα πριν από το μεσημέρι στο λιμάνι της Βηρυττού. Δεν θα μείναμε πολλές ώρες, αλλά θα κάναμε μια ενδιαφέρουσα περιπλάνησι στην ωραία πόλη με τον ευρωπαϊκό κι' ανατολίτικο χαρακτήρα της, θ' ανεβαίναμε και στην κορυφή του γειτονικού βουνού με τους αρχαίους κέ-

δρους και τα τουριστικά ξενοδοχεία, θα βλέπαμε μερικούς γνωστούς μας, θα κάναμε την απαραίτητη επίσκεψη στις λαϊκές αράπικες συνοικίες. Ένα σωρό πράγματα μπορεί να κάνει κανείς μέσα σε λίγες ώρες...

Σε λίγο ανέβηκαν στο πλοίο τα δργανα του έλέγχου των διαβατηρίων. Πήραν το καφεδάκι τους, είδαν τα έγγραφα του πλοίου, μάζεψαν τα διαβατήρια κι' άρχισαν τη δουλειά τους. Το διαβατήριό μου ήταν στη μέση του σωρού. Το πήρα με τρόπο και τόβαλα επάνω απ' όλα τ' άλλα. Νόμιζα πως δεν ήταν φοβερό παράπτωμα αυτό που έκανα, μά δεν είχε την ίδια γνώμη ένας Γάλλος αξιωματικός της λιμενικής αστυνομίας. Χωρίς να πη τίποτε το πήρε κάπως ώργισμένος και τάβαλε τελευταίο. Και δεν βιάζοταν. Ψαχούλευε κάθε διαβατήριο, το διαβάζε, το ξαναδιάβαζε, έκανε και μία μικρή ανάκρισι στον ενδιαφερόμενο επιβάτη κι' ύστερα έβαζε τη σφραγίδα. Η ώρα περνούσε και λογάριάζα πως αν πήγαμε έτσι αυτή ή δουλειά, δεν θα πρόφταναι να βγώ στην Βηρυττό, αφού έπρεπε να πάρω τελευταίος το διαβατήριο.

Φυσικό ήταν να έκνευρισθώ. Φυσικό ήταν ν' άρχισα να γκρινιάζω. Με τη βεβαιότητα πως δεν καταλάβαινε γού ελληνικά ο Γάλλος αξιωματικός, άρχισα να τον χαρακτηρίζω όχι πολύ ευπρεπώς στην κουβέντα που είχα για τη συντροφιά μου.

— Αυτό που κάνει — έλεγα ύψηλοφώνως και με απόλυτη ασφάλεια — είναι κακοηδέστατο. Θέλει να με τιμωρήσει επειδή πήρα το διαβατήριό μου και τόβαλα πρώτο...

Στεκόμουν δίπλα στον Γάλλο αξιωματικό όταν τον σχολίαζα. Κι' αυτός ούτε γύρισε να με δει.

— Άφου δεν καταλαβαίνει τι λέγω — είπα μέσα μου — άς ξεσπάσω.

Και συνέχισα το κατηγορητήριο, κουβεντιάζοντας πάντοτε με την παρέα μου:

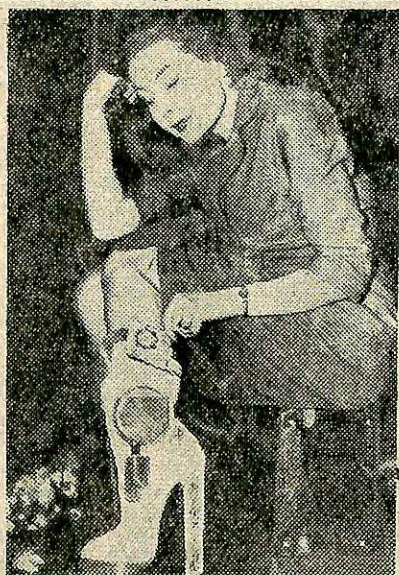
— Αυτό είναι παλαιοθωπιά...

Τσιμουδιά ο αξιωματικός.

— Άμ' τί περιμένεις από ένα τέτοιο λούστρο...

Τίποτε ο δυνάστης μου. Εύτυχώς που δεν καταλάβαινε τίποτε. Ένας τής συντροφιάς μου σφύριξε στ' αυτί πως δεν ήταν σωστό αυτό που έκανα.

— Ξέρει κανείς τί γίνεται; μου είπε με κάποια ανησυχία. Μπορεί να γνωρίζη' έξη λέξεις ελληνικές, μπορεί να καταλάβη

(Φωτογραφία Keystone)

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΜΑΤΑ

Μιά από τις παλαιότερες εκθέσεις που γίνονται κάθε χρόνο στην Αμερική είνε ή «Παγκόσμιος Έκθεση Υποδημάτων» όπου βλέπει κανείς τα πιο κομψά, αλλά και τα πιο παράξενα, δημιουργήματα της παγκοσμίου υποδηματοποιίας. Έδώ βλέπετε ένα απ' τα εκθέματα της εφετεινής έκθεσης. Πρόκειται για ένα τεράστιο γυναικείο καου - μπόκιο παπούτσι, με ειδικές θήκες για τα καλλυντικά και άλλα εξαρτήματα απαραίτητα σε μία γυναίκα.

πως καταφέρει να εναντίον του και να σε βασανίση ακόμα περισσότερο...

Η ώρα περνούσε κι' ο έκνευρισμός μου μεγάλωνε. Ένας - ένας οι επιβάτες έπαιναν τα διαβατήριά τους κι' έβγαιναν έξω. Πήραν τα διαβατήριά τους και οι φίλοι μου.

— Θα σε περιμένουμε στο ελληνικό Προξενείο, μου είπε ένας την ώρα που πηδούσε χαρούμενος στην προκυμιά. Όπου και να ναι τελειώνει ή φασαρία. Κάνε λίγη υπομονή...

Τί είδους υπομονή να κάνω; Είχαν μείνει λίγα διαβατήρια Συρίων που δεν είχαν λόγο να έκνευρισθούν. Στην πατρίδα τους πήγαιναν. Δεν τους ένοιαζε που θα έβγαιναν λίγο αργότερα.

Ο αξιωματικός τους έκανε έξονυχιστική ανάκρισι στη γλώσσα τους αυτή τη φορά. Κι' εγώ μονολογούσα... Και δαγκώνα τα χείλη μου. Άλλη μισή ώρα χαμένη. Δεν θα προλάβαινα να κάνω ούτε έναν περίπατο.

Επί τέλους ήλθε και ή δική μου στιγμή. Το σαλόνι άδειασε από τους επιβάτες. Δεν έμειναν παρά ο Γάλλος αξιωματικός, οι δυο βοηθοί του — θγαγενείς αστυνομικοί — οι λογιστάι του πλοίου κι' εγώ. Σταμάτησα, φυσικά, το μονόλογο για να μη με πάρουν για τρελλό.

Ο Γάλλος πήρε το διαβατήριό μου, σηκώθηκε, το ξεφύλλισε δυο - τρεις φορές, με χτύπησε χαϊδευτικά στον ώμο και μου είπε εις... άπαιτσον ελληνικήν.

— Σεις κύριε δεν θα βγείτε στη Βηρυττό. Θα περιορίσω μόνον σ' αυτό την τιμωρία σας για όσα είπατε εναντίον μου!

Κεραινός... Έκανα να δικαιολογηθώ. Μά δεν είχα τί να πώ. Τον είχα στολίσει τόσο πολύ τον άνθρωπο — κακοήθης, παλάνθρωπος κτλ. — που δεν χωρούσαν πολλές εξηγήσεις. Μπορούσε αν ήθελε να μ' άνοιξη και καμιά φασαρία. Τώρριξα στα καλοπιάσματα. Του είπα πως αν ήξερα ότι θα καταλάβαινε αυτά που έλεγα, φυσικά δεν θ' άνοιγα το στόμα μου. Τίποτε. Παρέδωσε στον λογιστή το διαβατήριό μου, χωρίς θεωρησι προσωρινής εξέδου κι' έφυγε. Ήταν, όπως έμαθα κατόπιν, ένας Γάλλος τής Σμύρνης που ήφερε τα ελληνικά σαν τη μητρική του γλώσσα.

Δεν βγήκα στη Βηρυττό. Το μόνο που γνώρισα από το ωραίο λιμάνι — αργότερα το επισκέφθηκα δυο φορές και το χόρτασα — ήταν μερικά θαυμάσια μπακαλαδακία που μου έφεραν οι φίλοι μου στην επιστροφή. Για παρηγοριά...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

© © ©

Σχολή για τις γκρινιάρες

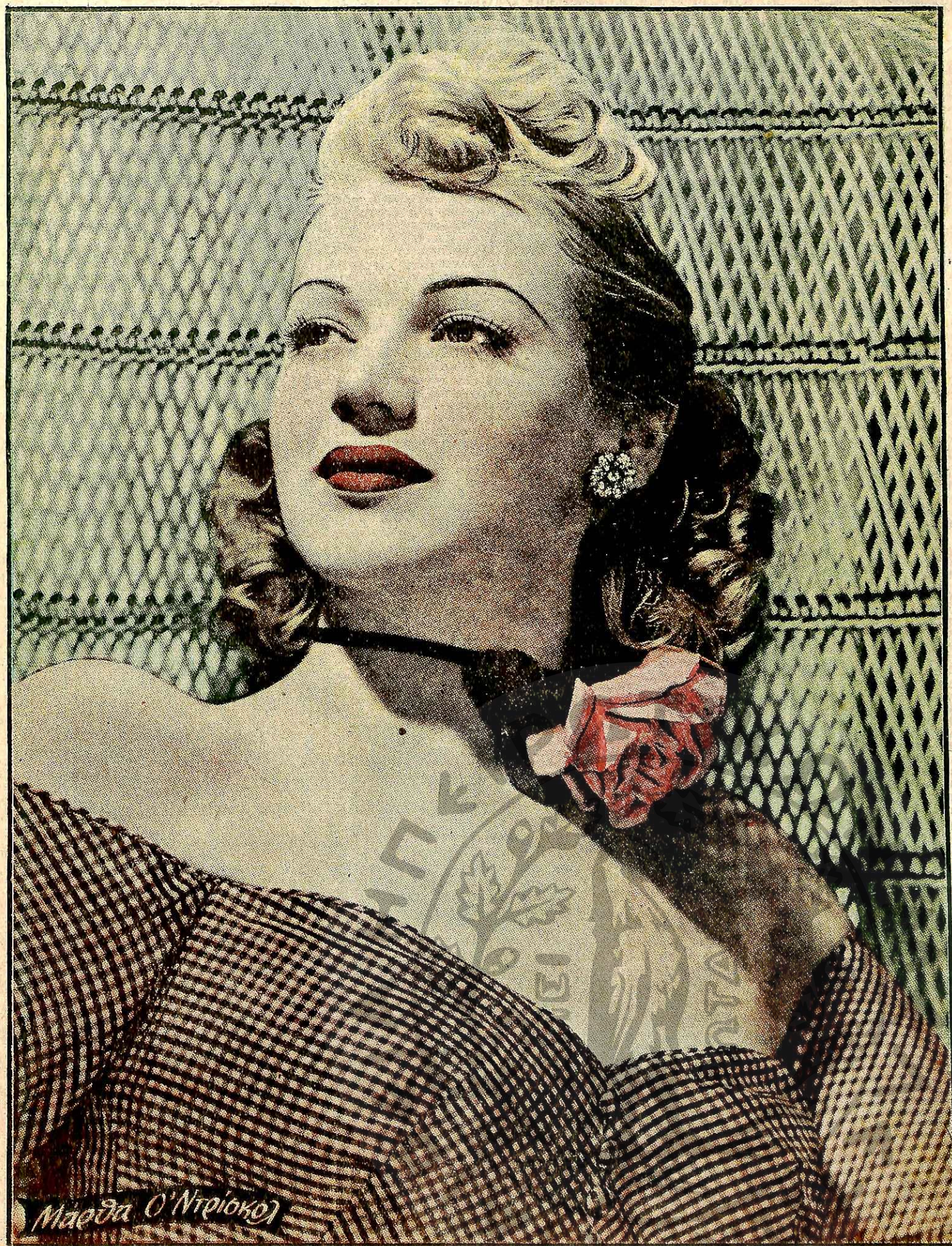
Μιά γκρινιάρα σύζυγος σπάνια είνε κακή κατὰ βάθος. Αυτό φρονεί κι' υποστηρίζει ή Αμερικανίδα κοινωνιολόγος Μαίρη Μιούρι. Κατὰ τη γνώμη της, ή γκρινιάρα είνε μία νευρική γυναίκα, που υποφέρει από κατάπτωση και δεν μπορεί ν' άντεπεξέλλη στα προβλήματα του νοικοκυριού, των ψώνιων, της περιποίησης των παιδιών, κλπ.

Προσθέτει δε ακόμη ότι, αν οι γυναίκες αυτές, που ύστερουν στο ρόλο της νοικοκυράς, εκπαιδευθούν κι' εξασκηθούν επί ένα μήνα σε μία ειδική σχολή για συζύγους, θα γυρίσουν στο σπίτι τους όριστικά θεραπευμένες απ' τη γκρίνια, γεμάτες αυτοπεποίθησι και διακριτικότητα.

Πραγματικά λοιπόν, χάρις στην πρωτοβουλία της ιδίως, ιδρύθηκε μία τέτοια σχολή στο Σέφιλντ. Θα λειτουργή σαν ένα συνηθισμένο σπίτι, για να πεισθούν εμπράκτως οι μαθήτριες ότι δεν υπάρχει λόγος να έκνευρίζεται μία γυναίκα, όταν έχη όργανώσει κανονικά το νοικοκυριό της. Ειδικοί «καθηγηταί» θα παραδίδουν μαθήματα μαγειρικής, παιδικής υγιεινής και μπάλωματος των ρούχων.

Η σχολή θα στεγασθί σ' ένα έξοχικό μεγάλο σπίτι, όπου θα μπορούν να μείνουν 40 μητέρες με τα παιδιά τους.

Τί θα κάνουν όμως οι άντρες, σ' όλο το διάστημα που θα τους άφινουν μόνους οι γυναίκες τους, γιατί θα λείπουν στη σχολή; Μπορούν να πάνε για ένα μήνα στο σπίτι της μητέρας τους, συνιστά ή Μαίρη Μιούρι. Άξίζει σίγουρα να υποβληθούν στην προσωρινή αυτή θυσία, για ν' αποκτήσουν μία εύτυχισμένη και γλυκομίλητη γυναίκουλα, στη θέσι της γκρινιάρας.

Μαεσθα Ο' Ντριόκοι

Η γυναίκα του φίλου του

Είχα πολύ καιρό να δω αυτό το φίλο μου. Κι' όταν ήρθε, αυτές τις μέρες, έπειτα από τις τυπικές κουβέντες, μου είπε:

— Έχω να σου διηγηθώ μια αληθινή ιστορία, που αξίζει να τη γράψω. Είναι δική μου ιστορία...

Και μου τη διηγήθηκε.

Είχε μερικά χρόνια που συνδέομαι φιλικά με έναν άνθρωπο. Κάποτε ήμασταν συνάεργοι στο ίδιο γραφείο... Έξέτιμηση το χαρακτήρα του και γίναμε πολύ στενοί φίλοι, γεμάτοι εμπιστοσύνη ο ένας στον άλλον. Έπειτα αυτός έφυγε απ' το γραφείο και διάλεξε άλλη δουλειά. Έγινε περιρρέων εμπόρικος αντιπρόσωπος. Κέρδιζε πολύ περισσότερα έτσι. Η φίλιά μας εξακολούθησε. Πριν από δυο χρόνια γνώρισε μια κοπέλλα όμορφη, χαριτωμένη, ζωηρή. Την αγάπησε πολύ. Και γι' αυτήν ακριβώς άφησε τη δουλειά που είχε και διάλεξε άλλη. Για να μπορέσει να τη ζήσει καλύτερα, να μη της λείπει τίποτα.

Κάνανε συχνά παρέα και οι τρεις. Ήμουν ο φίλος του ζευγαριού και χαίρομαι που τους έβλεπα αγαπημένους κι' ευτυχισμένους και τους δυο. Και περισσότερο το φίλο μου. Παντρεύτηκαν πριν ένα χρόνο. Και, φυσικά, έγιναν ο στενός οικογενειακός φίλος. Έργω στο σπίτι τις πιο πολλές φορές και δαγιάμε μαζί έξω.

« Λίγον καιρό μετά το γάμο, ο Σταύρος—αυτό είναι τ' όνομα του φίλου μου— έπρεπε να φύγει για τις δουλειές του. Τότε μου είπε:

— Κώστα, θα σου εμπιστευθώ τη Λέλα. Όσον καιρό θα λείπω, θέλω να της κάνω συντροφιά, να μη μένει μονάχη της και πλήτη. Ίσως της συμβεί και τίποτα. Κάποιος πρέπει να είναι κοντά της. Κι' όσο θα ξέρω πως θα είναι σύ, θα είμαι ήσυχος.

« Φυσικά, δέχθηκα αυτή την αποστολή. Ο Σταύρος έφυγε. Έλειψε δεκαπέντε μέρες. Σ' αυτό το διάστημα κρατούσα συντροφιά στη Λέλα, την πήγαινα έξω, στο θέατρο, στον κινηματογράφο. Προσπαθούσα να της κάνω τη ζωή όσο μπορούσα πιο ευχάριστη. Άλλα βράδια καθόμασταν στο σπίτι και κουβεντιάζαμε. Όταν γύρισε ο Σταύρος, μ' ευχαρίστησε. Έμεινε μια εβδομάδα και ξαναφύγε. Κι' αυτό γινόταν συχνά. Μια εβδομάδα στην Αθήνα και ύστερα πάλι ταξίδι, για τις δουλειές του. Αυτή η συντροφιά μου άρεσε και μένα. Γιατί κι' εγώ είχα την εντύπωση πως αισθανόμουν σε δικό μου σπίτι κι' εύρισκε την οικογενειακή θαλπωρή που μου έλειπε. Όμως σε λίγον καιρό κατάλαβα πως τα αισθήματα της Λέλας απέναντί μου άρχισαν να εφευγούν από τα πλαίσια της άγνης φιλίας. Κάτι ματιά, κάτι σφιχτά του χεριού, κάτι υπαινιγμοί, κάτι

κουβέντες πως ο άντρας δεν πρέπει ν' αφήνει τη γυναίκα του μόνη και πως μια γυναίκα που μένει μονάχη της δεν φταίει για μερικά πράγματα που μπορούν να συμβούν, ήταν φανερό που απέδελαν. Να με κάνουν να συμφωνήσω κι' εγώ και ν' απλώσω πρώτος το χέρι μου στο φρούτο που μου προσφερόταν έτοιμο. Όμως δεν τόκαμα. Θεωρώ το αίσθημα της φιλίας σαν το πιο μεγάλο και ιερό αίσθημα που υπάρχει. Δεν ξέρω τί θακανε ένας άλλος στη θέση μου. Άλλα εγώ δεν μπορούσα να προδώσω το φίλο μου, που μου έδειχνε τόσο εμπιστοσύνη και να εκμεταλλευθώ την απουσία του.

« Με λίγα λόγια έκανα τον κουτό, πως δεν καταλάβαινα. Κι' όσο εγώ κρατούσα αυτή τη στάση, τόσο εκείνη έπεμνε και ξεβαρυνόταν. Ής πού, ένα βράδυ, μόλις φάγαμε, βγήκαμε να καθήσουμε στη βεράντα. Ήταν νυχτα γλυκειά, χωρίς φεγγάρι. Από το σαλόνι, μας έστελνε το ραδιοφωνικό παθητικό μουσική. Καθόμασταν κοντά και κουβεντιάζαμε. Σε μια στιγμή η Λέλα είπε:

— Απόψε η καρδιά μου είναι γεμάτη έρωτα!

« Μούπιασε το χέρι. Τραβήχτηκε και σηκώθηκε. Σηκώθηκε κι' αυτή. Τύλιξε τα χέρια της στο λαιμό μου και ψιθύρισε:

— Επιδέλωσέ με, αγάπη. Κώστα! Δεν έννοιζε να το καταλάβει; Φίλησέ με!...

« Με κόπο της κατέβασα τα χέρια. Ένοιωθα κάτι κρύο σ' αυτή την ιστορία. Σ' ένα δευτερόλεπτο ξαναείδα το Σταύρο μπροστά μου, να με κυττάζει με επιτίμηση και πίκρα. Έβαλα τη Λέλα να καθήσει και της είπα πως έπρεπε να ξεχάσει αυτό που έγινε. Όχι, δεν είχαμε κανένα δικαίωμα να προδώσουμε το Σταύρο. Με τί μάτια θα τον αντικρύζαμε όταν γύριζε; Είχε τόσο εμπιστοσύνη και στους δυο μας.

« Δεν μ' ενδιαφέρει! είπε η Λέλα. Έχω δικαίωμα να ζήσω τη ζωή μου! Άς μην έφευγε! Σ', αγάπη, Κώστα!... Αυτό είναι το μόνο που ξέρω...

« Εγώ το ξέχασα κι' όλες, της είπα. Πρέπει να το ξεχάσεις κι' εσύ! Για κανένα λόγο δεν μπορεί να γίνει αυτό που σκέπτεσαι. Διώξε το από τη σκέψη σου.

« Τότε εκείνη σηκώθηκε άγριεμένη και είπε:

— Φύγε και μην ξανάρθεις στο σπίτι μου! Βλάκα!

« Φυσικά, έφυγα. Έφυγα συγχισμένος, άναστατωμένος για να μην ξαναγυρίσω. Τρεις μέρες αργότερα, βλέπω το Σταύρο

ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

Ο νεαρός αυτός Νεόδρομος θα έπρεπε να είχε το πιο σοβαρό όραμα του κόσμου, γιατί φορεί μια πανοπλία, που θα έπρεπε και ο πιο συγχρονισμένος στρατιώτης. Η κόκκα του είναι ένας πομπός βραχύνων κυμάτων και στη ζωή του έχει ένα μικροσκοπικό δέκτη ασυρμάτου. Γελά αφελώς στα χωρίς να σκέπτεται πως όταν θα είναι στρατευμένος θα τα φορέσει όλα αυτά αναγκαστικά και υπό διαφορετικές συνθήκες.

υάρχεται στο γραφείο μου μ' ένα ύφος αλλοιώτικο.

— Θέλω να σου μιλήσω, μου είπε.

« Κατεβήκαμε κάτω, στο δρόμο. Και τότε μου είπε:

« Δεν το περίμενα ποτέ από σένα, να φερθείς σαν παλάνθρωπος. Κρίμα την εμπιστοσύνη που σου είχα. Να σου εμπιστευώμαι τη γυναίκα μου ήσυχος πως την αφήνω σαν σε αδερφό μου κι' εσύ να έπωλεσσαι απ' αυτή την ευκαιρία για να της ρίχνεις πρόστυχα.

« Ποιος σου τόπε; τόν ρώτησα.

« Ή Λέλα! Μου τα διηγήθηκε όλα. Και το πως σ' έδιωξε από το σπίτι και σου είπε να μην ξαναπατήσης. Κι' αυτό σου το λέω κι' εγώ τώρα. Ούτε στο σπίτι μου να ξανάρθεις, ούτε καλημέρα να μου ξαναπείς!

« Για μια στιγμή κάτι μου ήθελε να του διηγηθώ την αλήθεια. Μα ίσως έτσι να τον πλήγωνα βαθύτερα. Και ποιόν θα πίστευε, άραγε; Έμένα, ή τη γυναίκα του, που για να μ' εκδικηθεί, του είπε πως τάχα εγώ της ρίχτηκα; Σ' αυτές τις περιπτώσεις οι άντρες πιστεύουν τις γυναίκες. Κι' έτσι, δέχτηκε τα πικρά λόγια που μου είπε και σιωπήσα, σαν ένοχος... Είδα το φίλο μου να φεύγει και δάκρυσα. Ή φίλιά μας τελείωσε κι' εγώ του άφησα την εντύπωση πως είχα καταχραστεί την εμπιστοσύνη του, σαν κοινός παλάνθρωπος.

Ο φίλος μου έμεινε για λίγο σιωπηλός. Έπειτα σήκωσε το κεφάλι του και είπε:

— Και το χειρότερο είναι πως αυτή τη γυναίκα την αγαπά!

— Την αγαπάς; ρώτησα.

— Ναι. Όλον αυτό τον καιρό που κάναμε παρέα και ήμασταν κάθε μέρα μαζί, γεννήθηκε ένα αίσθημα μέσα μου, που δεν μπόρεσα να το καταπολεμήσω. Ήταν το μυστικό της καρδιάς μου. Μα όπως σου είπα για κανένα λόγο δεν θα πρόδινά το φίλο μου, γιατί, απάνω και από τον έρωτα, βάζω το αίσθημα της φιλίας. Έκείνο το βράδυ που με πλησίασε, κι' ένοιωσα τα φλογισμένα της χείλη κοντά στα δικά μου, με πολύ κόπο κατώρθωσα να συγκρατηθώ και να μην υποκύψω στον πειρασμό. Κι' αυτή την απόφαση είχα πάρει: Να κρατήσω το αίσθημά μου κρυφό. Μούφτανε να τη βλέπω, να την ακούω, να μιλάω, να τη νοιώθω κοντά μου... Μου είχε γίνει συνήθεια. Τώρα έχασα και το φίλο μου κι' αυτή...

Δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του Κώστα. Κι' αυτά τα δάκρυα φανέρωναν το διπλό πόνο του...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Τά θύματα του κυκλοτρονίου

Το κυκλοτρόνιο, ή τρομακτική αυτή μηχανή που διασπά το άτομο, δεν είναι δυστυχώς ακίνδυνο για κείνους που το χειρίζονται, όπως απέδειξαν πολλές περιπτώσεις ως σήμερα.

Πρώτο θύμα του ήταν ο δόκτωρ Κύβι, νεαρός επιστήμων που εργαζόταν στο Γενετικό Κέντρο της Ουάσιγκτον. Στις 31 Δεκεμβρίου του 1943, ο εν λόγω επιστήμων δέχτηκε ένα δουραδισμό από ουδετερόνια, συνάμεως 15 περίπου εκατομμυρίων βόλτ. Το αποτέλεσμα ήταν ότι έχασε άμεσα το φως του και δεν κατώρθωσε να το ανακτήσει, μ' όλο που του έγιναν τρεις εγχειρήσεις ως σήμερα.

Η επιδρασία των ουδετερόνιων φαίνεται ότι εκδηλώνεται με ιδιαίτερη προτίμηση στο όργανο της όρασης.

Η περίπτωση του δόκτωρ Κύβι δεν είναι η μοναδική. Πέντε άλλοι επιστήμονες, υπέστησαν σοβαρές θλάβες στα μάτια τους. Μεταξύ αυτών συγκαταλέγεται και ο φυσικός Λούβ Σμιθ, ηλικίας 26 χρόνων, που είχε συνεργασθεί το 1943 στην έγκαιράσσει του κυκλοτρονίου του Ινστιτούτου Κάρνετζι. Έπειτα από τρία χρόνια, το 1946, η όρασή του άρχισε να εξασθενίζει, σε σημείο που κάνει τους γιατρούς να φανερώνουν ότι θα χάσει τελείως το φως του. Ένα άλλο θύμα είναι ο δόκτωρ Τζέρολντ Κρούγκερ, που έπαθε καταρράκτη και στα δυο μάτια. Επίσης ο δόκτωρ Τζέρολντ Γκραντλνγκερ, που εργάστηκε στο κυκλοτρόνιο κατά τον πόλεμο κινδυνεύει να χάσει κι' αυτός τελείως το φως του.

Η ξένη χειρογραφία

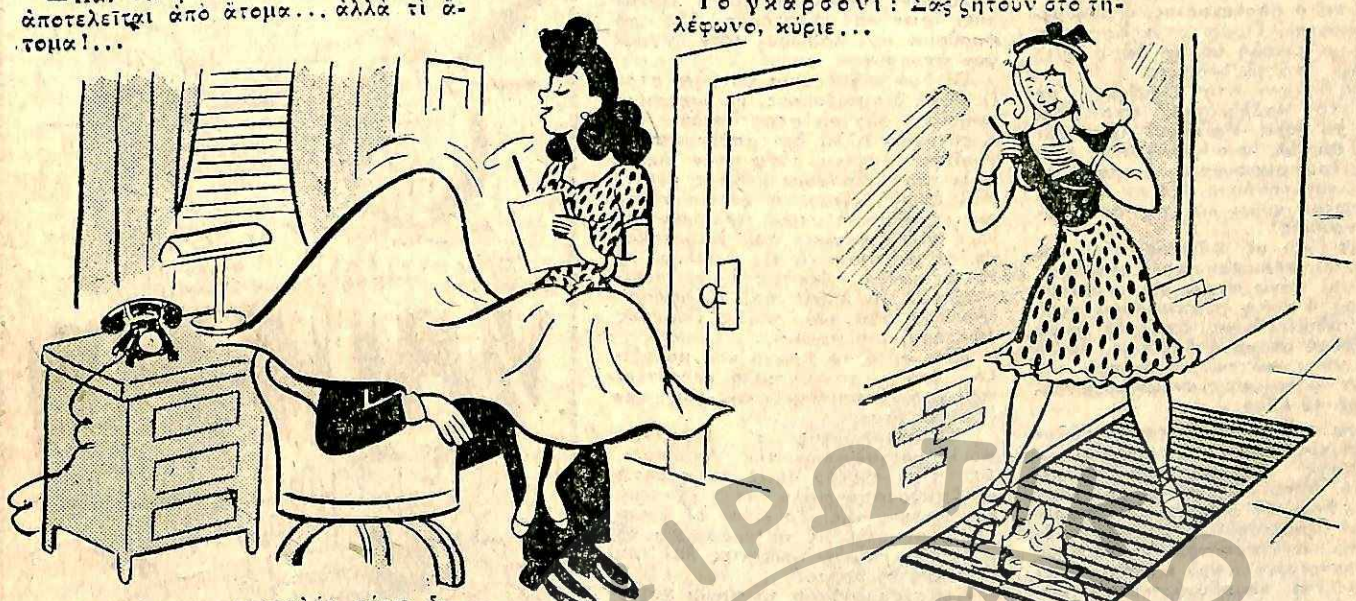

ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

— Και να φαντασθείς, φίλε μου, ότι αποτελείται από άτομα... αλλά τι άτομα!...

ΓΙΑ ΑΣΧΗΜΑ ΤΗΣ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ

Το γκαρσόνι: Σας ζητούν στο τηλέφωνο, κύριε...

— Παρχίνεστε ντροπαλός, κύριε διανοστή!...

— Η δημοσιογράφος: Ένα ιντερβιού, παρακαλώ... Βρίσκετε ευχάριστη τη δουλειά σας;

Ο ταξιδέτης: Άδειασε, κύριοι, μια θέσι δίπλα σε μια ωραία κυρία... Ποιος θέλει να καθήσει!...

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ τῆς 'Ακροπόλεως

Καί ὁ καυγῆς τοῦ Κριεζῶτη
με τὸ Μαμουρῆ

Μέσα στὴν πολιορκημένη ἀπὸ τὸν
Κιουταχὶ Ἀκρόπολι τῶν Ἀθηνῶν
(1826 - 27), ὁ υποφρούραρχος τῆς
Ι. Μαμουρῆς ἐστειλε κάμποσα παλ-
λῆκάρια τοῦ νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὴν
ἐπιμελητεία τοῦ φρουρίου μερικά
χοιντρά δερμάτα (κατῆματα) γιὰ
νὰ τὰ περάσουν στὰ τσαρούχια
τούς.

Ὁ ἐπιστάτης τῆς ἀποθήκης (ὁ
διαχειριστὴς τοῦ ὀλικοῦ, ὅπως θὰ
λέγαμε σήμερα). Καλὰ τὰ γδάρτε,
καλὰ τὰ φάγατε!... Καὶ ταῖσμε-
νοι εἰσάσθε καὶ ποδωμένοι (παπου-
γομένοι). Οἱ ἄλλοι εἶνε καὶ νη-
στικοὶ καὶ ζυποῦλοι. Θέλετε πε-
ρᾶν; Φέρτε μου διαταγὴ ἀπὸ τὸ
στρατιγίον, τὸν Κριεζῶτη καὶ τότε
μετὰ χαρὰς μου...

Φεύγουν θυμωμένοι τὰ παλληκά-
ρια καὶ πᾶνε στὸν Μαμουρῆ.
Μὰ κι' ὁ ἀποθηκάριος, ὁ ἡγούμε-
νος Γαβριὴλ, ἔτρεξε στὸν Κριεζῶτη
καὶ πῆρε ἐντολὴ νὰ μὴ δώσῃ οὔτε
κομμάτι ἀπὸ τὰ δερμάτα.

Ξαναγύρισαν στὴν ἀποθήκη, σὲ
λίγο, τὰ παλληκάρια, ἀγριεμένα
οὕτῃ τῇ φορᾷ. Βρίσκουν ὅμως καὶ
τὸν Γαβριὴλ πρὸ ἀλύγιστο ἀπὸ
πρὶν. Τοῦ ρίχνονται, λοιπόν, κι'
κύττοι, τὸν τραβᾶνε ἀπὸ τὰ γένεια,
τὸν πετᾶνε χάμω καὶ τὸν ἀρχίζουν
τίς γροθιές!...

Τότε ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ Κά-
στρου, οἱ πολιορκημένοι, πέφτουν
αὐτοὶ πάνω στους Μαμουραῖους
— πού ἡ κακὴ συμπεριφορὰ τους
αὐτοὶ ὀδίκιες τους, ἀπὸ τὸν καιρὸ
ποῦ ζοῦσε ἀκόμη ὁ Γκούρας, Βουνο-
εἶχαν γίνῃ καὶ τοὺς πλάκωναν τὴν
καρδιά — καὶ τοὺς στρώνουν μπρο-
στὰ μὲ τὸ ξύλο...

Πάνω στὴ φασαρία, τὸν φυλοδαρ-
μὸ καὶ τίς φωνές φτάνει ὁ Κριεζῶ-
της μόνος. Χωρίζει τοὺς πιασμέ-
νους, ὁ ἴδιος, καὶ παίρνει τὸ μέρος
τῶν Ἀθηναίων. Φανερά, ἐκεῖ μπρο-
στὰ σὲ ὅλους ἀρχίζει, μὲ πικρὰ λό-
για, νὰ κατηγορεῖ τοὺς Γκουραῖους
ἢ Καστρινοὺς, πού εἶχαν φτιάξει
κόμμα καὶ καταδυνάστευσαν τοὺς
Ἀθηναίους.

Τὰ ἔμαθε αὐτὰ ὁ Μαμουρῆς καὶ
πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Κριεζῶτη νὰ
τοῦ παραπονηθῇ. Ὁ στρατηγός, ὁ-
μως τὸν ἀποπῆρε κι' αὐτὸν ἄγρια.
— Ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ, Μαμουρῆ,
ἀρχισε νὰ τοῦ λῆν ὁ Κριεζῶτης. Ἄν
οὐκίς πῶς ἦρθα ἀπ' ἐξῆς νὰ κλει-

Γιὰ νὰ ξέρετε

Ὁ ἀνδριάντας τοῦ πρωτομάρτυρα
τῆς ἐλευθερίας Ρήγα Φεραίου, πού
βρίσκεται ἐμπρὸς τοῦ Πανεπιστημίου
εἶναι φτιαγμένος ἀπὸ μονοκόμματο
μαρμάρου τῆς Πεντέλης.
Τὸ ὕψος τοῦ φτάνει τὰ τρία μέ-
τρα.

Τὸ τεράστιο ἀκατέργαστο κομμά-
τι μαρμάρου πού χρησιμοποιήθηκε
γιὰ νὰ γίνῃ ὁ ἀνδριάντας, εἶχε βά-
ρος 12.000 ὀκάδων.

Ὁ ἀνδριάντας, ὅπως εἶναι σήμε-
ρα, ζυγίζει 4.000 ὀκάδες περίπου.
Τὸ πλάτος τοῦ ἀνδριάντος εἶναι
2 μέτρα καὶ 20 ἑκατοστά.

Τὸν ἀνδριάντα τοῦ Φεραίου κα-
τασκεύασε ὁ Ἕλληνας γλύπτης
Γιάννης Κόσσης μέσα σὲ λίγο
ῥομικὸ διάστημα.

Τὴ δαπάνη γιὰ τὴν κατασκευὴ
καὶ τὸ στήσιμο τοῦ ἀνδριάντος χο-
ρήγησε ὁ Ἡπειρώτης Ἐθνικός εὐ-
αγέτης Γεώργιος Ἀδέρωφ.

Τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάν-
τος ἐγέναν στίς 16 Ἰουνίου τοῦ
1871.

στὴν Καστρί, καὶ νὰ γίνῃ θε-
ληματικὰ πολιορκημένος, γιὰ νὰ
φυλάξῃ σένα καὶ τὸ βίος σου, εἶσαι
γελασμένος. Δὲν τὸ ἔχω τίποτα νὰ
φύγω τούτῃ τῇ νύκτα καὶ νὰ παρα-
τήσω καὶ σένα καὶ τοὺς ἄλλους
ὅλους νὰ κάνετε μοναχοὶ σας καλὰ.
Μὲ τὰ καμώματά σας, ἄλλη δούλε-
ψι δὲν θὰ κάνετε στὸ ἔθνος παρὰ
ν' ἀναγκάσετε καὶ τὴν ὑπόλοιπον ἐ-
παρχία (ἐννοοῦσε τὰ περὶχωρὰ τῶν
Ἀθηνῶν) νὰ τουρκέψῃ!

Ἀπὸ τότε ὁ Κριεζῶτης κι' ὁ Μα-
μουρῆς κόψανε καὶ τὴν «καλημέρα».
Σὲ λίγες μέρες, με πρότασι τοῦ
Κριεζῶτη, ἀποφασίστηκε νὰ ἐπικοι-
νωήσουν οἱ πολιορκημένοι τῆς Ἀ-
κροπόλεως μὲ τὸ στρατόπεδο τοῦ
Καραϊσκάκη (πού ἔδινε ἐξῆς μάχες
φοδερὲς μὲ τὸν ἐχθρὸ γιὰ νὰ χαλα-
ρώσῃ τὸν κλοιὸ τῆς πολιορκίας καὶ
νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Ἀθήνα) ζητών-
τας βοήθεια.

«Δυὸ νέοι — ἀναφέρει τὸ ἱστορι-
κὸν τῆς πολιορκίας τῆς Ἀκροπό-
λεως — οἱ Λουκάς Μωραΐτης, Ἀ-
θηναῖος καὶ Ἡλίας Γαλαξειδιώτης
ἢ Βλαχαρμάτος ἀνεδέχθησαν μὲ
πληρωμὴν 500 γροσιῶν νὰ υπάγω-
σι εἰς τοὺς ἐξῆς. Εἰς αὐτοὺς ἐδόθη-
σαν ἐγγράφας σημεῖα διὰ νὰ μὴ
ἀποκριθοῦν ἐξωθεν. Περιπλέον τοὺς
ἐδόθη καὶ μιὰ περιστέρω νὰ τὴν ἀ-
πολύσουν ἐκεῖθεν μὲ χαρτὶ ἐπάνω
τῆς, ἵσως καὶ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ
φρούριον καὶ λάβωμεν τότε ἐγγρα-
φὸν ἀπόκρισιν...»

Οἱ δυὸ ταχυδρόμοι ἔφτασαν στὸν
Πειραιᾶ διασχίζοντας, μὲ νυχτερινὴ
πορεία, ὅλο τὸ στρατόπεδο τοῦ
Κιουταχί. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ
γυρίσουν ἀμέσως πίσω στὴν Ἀκρό-
πολι πρὶν περάσουν μερικὲς μέρες.
Καὶ ἐπειδὴ εἶχαν νὰ φέρουν εὐχα-
ριστικὲς εἰδήσεις στοὺς πολιορκουμέ-
νους γιὰ τίς νίκες τοῦ Καραϊσκά-
κη, ἀποφασίσαν νὰ τίς στείλουν μὲ
τὸ περιστέρι. Φορτώναν τὸ περι-
στέρι μὲ γράμματα καὶ τὸ ἔφησαν
ἐλεύθερο ἀπὸ τοὺς Τρεῖς Πύργους
(Φάληρο) ἐνὰ πρωῒν.

Εἶνε αὐτὸ τὸ πρῶτο καὶ μοναδι-
κό, ἴσως, ταχυδρομικὸ περιστέρι
πού χρησιμοποιήθηκε σὲ ὅλη τὴν
Ἐπαναστάσι.

Φεροκοπώντας τ' ὀλόσπρω-
τοῦλὶ κοντοζύγωνε τὴν Ἀκρόπολι.
Δὲν ἦταν τυχερὸ ὅμως νὰ καθῆται
νὰ ξεποστᾷ πάλι στὸν ἱκερὸ
τοῦ βράχου τῆς. Τὸ εἶδαν οἱ Τούρ-
κοι φορτωμένοι μὲ τὰ γράμματα, τὸ
στένεψαν μὲ τίς τουφεκιές καὶ τοῦ
ἐφράξαν τὸ δρόμο.

Κατατρομαγμένο τὸ πουλὶ χαμή-
λωσε κοντὰ σὲ κατὶ χαλάσματα βο-
ρεῖνᾶ τῆς πόλεως.

Κάμποσες ἀκόμη τουφεκιές ἀκού-
στηκαν καὶ τέλος τὸ περιστέρι ἔ-
πεσε, βάφοντας μὲ τὸ αἷμα του κι'
αὐτὸ μιὰ σελίδα ἀπὸ τὸν ἱερὸ Ἀ-
γῶνα μας...

Τὰ γράμματα πού κουβαλοῦσε τὰ
πῆραν οἱ ἐχθροὶ κι' ἔμαθαν τὸ πε-
ριεχόμενό τους.

Φαίνεται πῶς μιὰ ἀπὸ τίς ἀ-
φορμὲς πού ὑπέβαλε τότε τὴν πα-
ραίτησί του ἑνὸς φιλέλλην ἀρχηγὸς
τῆς ἐκστρατείας τοῦ Πειραιᾶ, ὁ
συνταγματάρχης Θωμᾶς Γόρδων,
ἦταν κι' αὐτὴ τοῦ ταχυδρομικοῦ πε-
ριστεριοῦ, ἐπειδὴ ἡ ἀποστολὴ του
ἐγίνε χωρίς νὰ τὸ ξέρῃ.

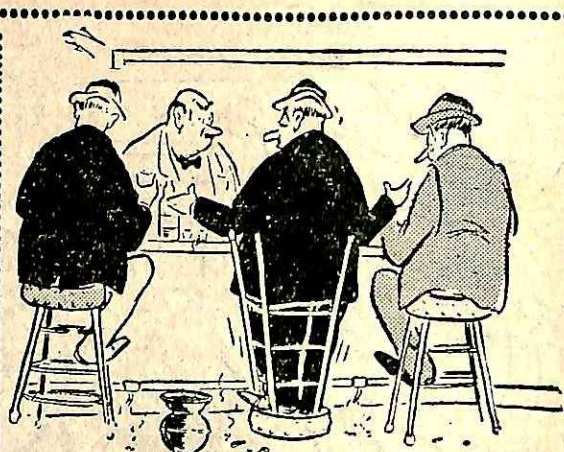
Ὁ Γόρδων εὐκόλα θυμῶνε μὲ
τοὺς ἀρχηγούς τῶν ἀτάκτων στρα-
τευμάτων. Ἦταν πολὺ τυπικὸς καὶ
ἀπαιτοῦσε τυφλὴν ὑπακοή.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

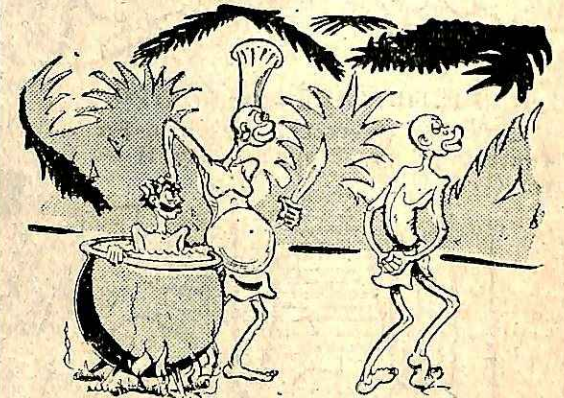
☉☉

Ἡ νυνικεῖα Φῆφος στὴν
Ἀρνεντινῇ

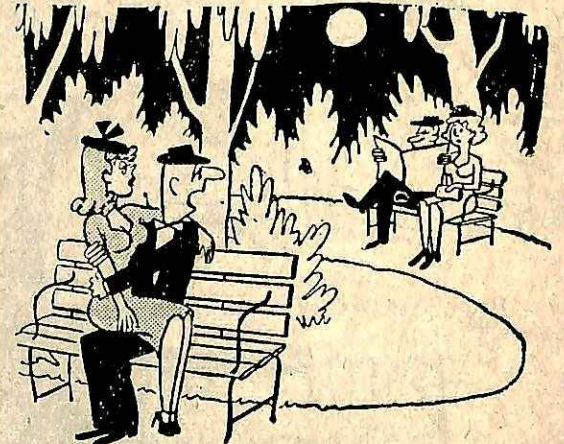
Ὅλες οἱ γυναῖκες τῆς Ἀργεντι-
νῆς, ἡλικίας 18 - 70 ἐτῶν, ὀφείλουν,
σύμφωνα μὲ ἕνα νέο νόμο, νὰ ἐγ-
γραφοῦν στοὺς ἐκλογικοὺς καταλό-
γους, ἀφοῦ δώσουν τὰ δακτυλικά
τους ἀποτυπώματα καὶ δύο φωτο-
γραφίες τους χωρὶς καπέλλο καὶ
ματογυῖα.

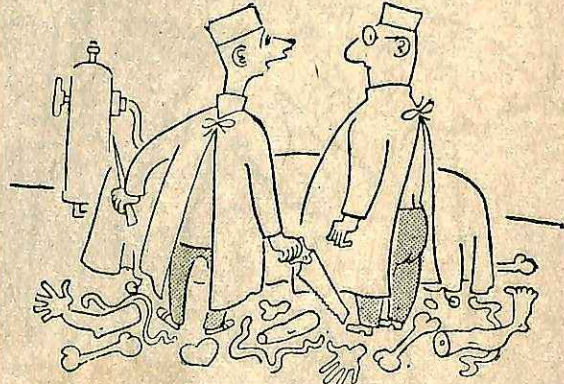
— Δὲν μπορῶνὰ καταλάβω τί σὰς κάνει νὰ νο-
μίζετε ὅτι εἶμαι μεθυσμένος!...

Ὁ καννὶβάλος: Φάτον μόνος σου τὸν
κοκκαλιάρη... Ἐγὼ σήμερα νηστεύω!...

— Φαίνεται ὅτι οἱ φουκαράδες εἶνε παντρεμέ-
νοι!...

ΑΦΟΥ ΤΟΝ ΚΑΤΑΚΡΕΟΥΡΓΗΣΕ

Ὁ χειρουργός: Ὁ ασθενὴς εἶνε πολὺ ἐν-
τάξει!... Δὲν βρίσκω καμμιὰ ἀνωμαλία στὸν ὁρ-
γανισμό του!...

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΑΝ τὴν Ἑλλάδα

Στέφανος Δραγούμης

Ὁ ΠΩΣ ὁ Μωρηῆς, ἡ Ρούμελη, ἡ
Κρήτη καὶ τ' ἄλλα νησιά τῆς Ἑλ-
λάδος ἔδωσαν μὲ τὴ σειρά τους πρω-
θυπουργούς στὴν Ἑλλάδα, εἶται καὶ ἡ
ἀθάνατη Μακεδονία ἔδωσε τὸν ἐπιφα-
νὴ Μακεδὸνα πρωθυπουργό: τὸν Στέ-
φανο Δραγούμη.

Πρόκειται περὶ παλαιότητας οἰκογε-
νείας ἀπ' τὸ Βογατσικὸ τῆς Μακεδο-
νίας τῆς ὁποίας τρεῖς γενεές ἔδρασαν
στὰ γράμματα, στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἔ-
θνους, στὴ δημοσιογραφία καὶ στὴν
πολιτική.

Ὁ πατέρας τοῦ Στεφάνου, ὁ Νικό-
λαος Δραγούμης ἦταν ἐπίσης δημοσιο-
γράφος καὶ συγγραφεὺς καὶ ὑπηρετή-
σε ὡς γραμματεὺς, τοῦ Καποδίστρια.
Αὐτὸς μὲ τὸν Ἀλ. Ραγκαβῇ καὶ τὸν
Κ. Παπαρρηγόπουλο ἱδρύσε τὸ περί-
φημο περιοδικὸ «Πανδώρα» διετέλεσε
δὲ καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν
στὴν τελευταία κυβέρνησι τοῦ Ὁθωνοῦ
(1862) μὲ πρωθυπουργὸ τὸ Γεωαῖο
Κολοκοτρώνη.

Ἐρχόμεθα τώρα, στὸ γιῶν τοῦ, τὸ
Στέφανο Δραγούμη, πού
ἄρχισε κι' αὐτὸς μετὰ
τίς σπουδὲς του τὴ στα-
διοδρομίᾳ του, ἀπ' τὴ
δημοσιογραφία.

Δὲν εἶχε τελειώσει ἀ-
κόμη τὰ Νομικὰ ὅταν ἔ-
πιασε δουλειὰ σὲ Ἀθη-
ναϊκὴ ἐφημερίδα. Τίς
πρῶτες ἡμέρες πού ἐγίνε
«δόκιμος συντάκτης», τὸ
κάλεσε ὁ διευθυντὴς τοῦ
ὁ Γιάννης Ἀγγελόπου-
λος τῆς «Παλιγγενεΐας»
καὶ τοῦ εἶπε:

— Θὰ μπορέσετε νὰ
πᾶτε στὴ Συνέλευσι κα-
νὰ κρατήσετε πρακτικὰ
ἕνα νέος σάν καὶ σὰ
πιστεύω ὅτι μπορεῖ νὰ τὸ
καταφέρῃ!

Ὁ νεαρὸς Δραγούμης
μὲ τὴν μετριοφροσύνη
πού τὸν διέκρινε, ἀπάν-
τησε:

—Θὰ προσπαθῶ, κι'
οἱε διευθυντά!

Καὶ τὰ κατάφερε πρὶ-
νήμα. Ἀλλὰ σὲ ἄλλα
ἐπὶ τῶν δημοσιογράφων
τότε, τοῦ συνέβη μιὰ μέ-
ρα ἕνα σοβαρὸ ἐπεισό-
διο — τὸ πρῶτο τῆς στα-
διοδρομίας του. Κάποιος
παρείστακτος, ἐφώνησε
ἀπ' τὸ θεωρεῖο σ' ἕνα ἀ-
γορευόμενα πληρεξούσιο:

— Ψεύδεσαι!

Ἀναστατώθηκε τότε ἡ Συνέλευσις

Στέφανος Δραγούμης

Σὲ λίγες μέρες ὁ νεαρὸς Δραγού-
μης πῆγε στρατιώτης (ἐθνοφύλακας)
καὶ στὸ στρατὸν εἶχε ἄλλη περιπέ-
τεια. Ἀφοῦ γυμνάστηκε μιὰ μέρα ὁ
γυμναστής του Ἀλέξανδρος Πετσάλης
τοῦ εἶπε στὸ βᾶδισμα προσβλητικὰ:

— Κουνήσου ντέ!

Ὁ νεαρὸς Στέφανος δὲν δεχότανε
προσβολές. Καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ σας δικάζε-
ται μόνο στὸ πεδίο τῆς τιμῆς!

Ὁ Πετσάλης δέχτηκε τὴν πρόσκλη-
σι κι' ἀποφασίστηκε νὰ μονομαχήσουν
μὲ σπαθί, γιὰτ' ἦσαν καὶ οἱ δυὸ γυ-
μνασμένοι ξιφομάχοι.

Στὴ μονομαχία, ὅμως, ὁ Δραγού-
μης ἀτύχησε γιὰτὶ ὁ Πετσάλης, μὲ τὸ
σπαθί του, στὸ δεύτερο γύρο, τοῦ ἐ-
σχισε τὸ ἕνα μάγουλο, ἀπὸ τὸν κρό-
ταφο ὡς τὸ σάγονι. Αὐτὴ ἡ χαρακία
εἶχε μείνει στὸ πρόσωπο τοῦ Δραγού-
μη, σάν δειγμὰ τιμῆς, σὲ ὅλη του τὴ
ζωὴ καὶ κάποτε — κάποτε, ἀργότερα,
ὅταν ἐγίνετο λόγος γι' αὐτὴ, ἔλεγε
στοὺς φίλους του:

— Προσφίλης ἀνάμνησις τῶν ἡρωϊ-
κῶν χρόνων τῆς νεότητός μου!

Μετὰ τὸ στρατιωτικὸ τοῦ ὁ Στέφα-
νος Δραγούμης μῆκε στὸ δικαστικὸ
σῶμα, καὶ ὑπηρετήσε πρωτοδίκης καὶ
ἐφέτης. Στὰ 1875, ὁ Χαρίλαος Τρικού-
πης τὸν ἐποθέθηκε γενικὸ γραμμα-
τέα τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης
καὶ ἔκτοτε ἡ ἀνέλιξι τοῦ ὑπῆρξε ραγ-
δαία εἰς πολλὰ ἀξιώματα. Βγῆκε στὰ
1879 βουλευτὴς Μεγαρίδος, καὶ ἔγινε
ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν στὰ 1886.

Καταλήγουμε τώρα στὴν πρώθυ-
πουργία τοῦ πού ἦταν μιὰ καὶ μόνη,
(Γεννάριος - Ὀκτώβριος 1910).

Ἦταν τότε ἡ κρίσιμη ἐποχὴ μετὰ
τὸ κίνημα τοῦ Γουδί (1909) καὶ ἡ πο-
λιτικὴ κατάσταση ἦταν
ἀκόμη πολὺ ρευστή.

Ὁ κόσμος, στρατὸς
καὶ λαὸς, ζητοῦσε «ἀ-
νόρθωσι» καὶ οἱ πολιτι-
κοὶ ἄνδρες ἐδοκιμάζοντο
πρὶν ἀπὸ τὸ Βενιζέλο, ὁ
ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο.

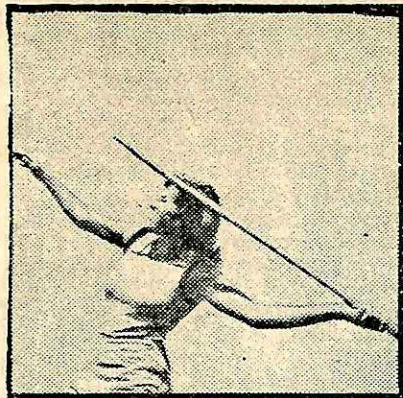
Ὁ Βενιζέλος πού ἐ-
πιέζετο νὰ δεχθῇ, τότε,
τὴν πρωθυπουργία, διέ-
κρινε ὅτι, ὡς πρὸς αὐ-
τὸν ἡ κατάστασις δὲν ἦ-
ταν ἀκόμη ὀριμὴ. Καὶ
γι' αὐτὸ συνιστοῦσε στὸ
Στρατιωτικὸ Σύμβουλο
νὰ ἐμπιστευθῇ, μετὰ τὸν
Κυριακούλη Μαυρομυχά-
λη, τὴν πρωθυπουργία,
στὸ Στέφανο Δραγούμη.

Τὸν ἐπισκέφτηκε μάλι-
στα, γιὰ νὰ τὸν πείσῃ
νὰ δεχθῇ.
—Εἰγώ, εἶπε ὁ Δρα-
γούμης, ὑπηρετήσα ἀρ-
κετὰ τὸν τόπο. Τώρα ἤρ-
θε κι' ἡ δικὴ σας σειρά.

Καὶ τότε ὁ Βενιζέλος
τοῦ ἀπάντησε μὲ τὸ συ-
νηθισμένο τοῦ μεδίσμα:

—Εμεῖς οἱ Κρητικοί,
κύριε Δραγούμη, λέμε:
«...Ὅποιος μὲ δίχως πειθουλὴ
τοῦ πόθου του ἐπιδέξῃ
εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν βασιανιστὴ
καλὸ τὸ τέλος ἐχεῖ!...»

Κατάλαβε, τότε ὁ Δραγούμης ὅτι ὁ
Βενιζέλος ἤθελε πρῶτα ἐκλογές. Καὶ
ἀνέλαβε εἶσαι τὴν πρωθυπουργία πού
κράτησε δέκα μῆνες, Δ. ΓΑΠΟΠΟΥΛΟΣ

Οι σημερινές νέες αγαπούν τα σπόρ και τη ζωή της υπαίθρου.

ΣΤΗ ΝΕΑ ΤΟΥΡΚΙΑ

Η ευλονία του νερού

Περισσότερα και βρύτες. Είναι το χαρακτηριστικό γνώρισμα της Πόλης. Όπου κι αν πάτε. Στα πάρκα, στις πλατείες, στους αρχαιολογικούς χώρους, παντού σμηνή περιωριών περπατούν γυρω σας ή πετούν πάνω από το κεφάλι σας. Αναριβήματα τα περισσότερα στον Βυζαντινό Ιπποδρόμο και στα χαλάσματα των παλατιών των Αυτοκρατορών. Έτσι καθώς ραμφίζουν τη χλοή, νομίζετε πως αναζητούν κάτι από το υγρό χρώμα το παρελθόν, για να τραφούν με την λαμπρότητα των περασμένων.

Επαίτες που κάθονται στις γωνίες, σας προμηθεύουν μια χούφτα σκυδάλα, για να τα ρίξετε στα κοπάδια των περιστεριών, που άμα σας νοιώσουν να κρατάτε την τροφή στα χέρια, πετούν προς την κατεύθυνσή σας και σχηματίζουν όλογυρω σας τον λευκό πουπουλένιο τοίχο τους, που σας κάνει να νομίζετε πως έχετε μεταβληθεί σε μάγο ή σε βασιλιά του παραμυθιού, που περιβάλλεται από τους φτερωτούς του ύπνους.

Αναριβήματα τα περισσότερα είναι και έξω από τα τζαμιά. Ίσως γιατί σε κάθε τζαμί υπάρχουν βρύσες, ίσως γιατί εκεί βρίσκουν περισσότερες περιποιήσεις από τους πιστούς του Ισλάμ, που, όχι μόνο δεν απλώνουν χέρι να τα ενοχλήσουν, αλλά νομίζουν υποχρεωμένοι τους να τους ρίξουν ψίχουλα και σπόρους. Φθάνουν τα όρια του άπιαστων οι χιλιάδες των περιστεριών εκεί στο μυχτό του Κερατιού, στη μουσουλμανική νεκροπολή του Εγιούπ, όπου τα δάση των θλιμμένων κυπαρισσιών σκιάζουν τάφους σουλτάνων και μεγιστάνων. Τη γαλήνη της πόλεως αυτής των νεκρών δεν την τρώει παρά το φτερουγισμα των περισσότερων, που κάνουν ελαφροπιδώντας τα μικρά τους βήματα στις πλάκες του αδόγυρου του τζαμιού και, συνηθισμένα να δέχονται τροφή από τους επισκέπτες, έρχονται κοντά σας, ανεβαίνουν στους ώμους σας, πετούν πάνω από τα κεφάλια σας, υποβάλλοντας με άπειρους τρόπους το αίτημά τους... Τόια εξοικειώσι με τον άνθρωπο! Τόια ανταποδίδουν το σεβασμό με την ημεροπότη τους και χαρίζουν στην Πόλη μια όμορφη που μόνο στην πλατεία του Αγίου Μάρκου της Βενετίας μπορείτε να απολαύσετε σε τέτοια έκταση.

Με τέτοια λατρεία στο νερό μη σας φανή υπερβολικός ο αριθμός που δίνει μια στατιστική για τις βρύσες. Ανεβαίνει σε 9.990 τις μικρές και μεγάλες, ιδιαιτικές και δημοσίες βρύσες της περιοχής της Πόλης και των προαστείων της. Αλλά — για να παρηγορήσω και λίγο τους Αθηναίους — μη μακαρίζετε τους Κωνσταντινοπολίτες για την άφθονία του νερού μέσα στην οποία ζουν. Η Πόλη φημισμένη για τα νερά της, δοκιμάζει κι αυτή σήμερα τους περιορισμούς που — αλλοίμονο! — τόσο γνωστοί είναι και σε εμάς εδώ στην πρωτεύουσα. Πολλές φορές μου έτυχε να γυρίσω στην Πόλη το ρουμπινέ και να μην ακούσω το κελάδημα του νερού. Όρες διακοπής στην παροχή του νερού κι' εκεί. Απίστευτο και πρωτοφανές για την Πόλη. Και όμως πραγματικό. Τους το κόβουν τη νύχτα, τους το κόβουν ώρισμένες ώρες την ημέρα. Κι' έχουν κι' οι Πολίτες τους τενεκέδες και τα μπάνια που γεμίζουν για τις ώρες της ξηρασίας τους. Σας το λέω για παρηγοριά σας — αν σας παρηγορήσει η σκέψη ότι δεν είστε οι μόνοι που ταλαιπωρείσθε από τη στέρηση της ύγρης ευλογίας.

Οι βρύσες είναι η άλλη χαρακτηριστική νότα της Πόλης. Και στο κέντρο, και στις συνοικίες, και στα προάστια, και στην υπαίθρο, και στα χωριά. Όπου κι αν πάτε. Τα πάντα ίσως να λείπουν. Πρωτόγονη ίσως να είναι η κατάσταση που θα αντικρύσετε. Μια βρύση όμως θα υπάρχει. Μια βρύση όπου φιλοτιμή-

θηκαν να δώσουν κάποια πνοή τέχνης. Η βρύση με την άσπρη πλάκα της, με τα αραβικά γράμματα, μ' ένα ρητό παρμένο από το Κοράνι, μ' ένα στίχο περσικού ή αραβικού τραγουδιού που ύμνει τα αγαθά του νερού.

Λαός που εγκατέλειψε από αιώνες τη γη των πατέρων του, αναζητώντας στις ακτές του Βοσπόρου την ευλογία του νερού, που τόσο του έλειψε από την προγονική γη, είδε το υγρό στοιχείο σαν κάτι ιερό και άγιο, σαν πηγή ζωής και ευδαιμονίας σαν τον πολυτίμο φίλο του ανθρώπου.

Πόσα ρητά, πόσα ανέκδοτα, πόσες παραδόσεις γυρω στο νερό... «Σου γκιμπί αξίζω» λένε οι Τούρκοι. Που σημαίνει: Άγιος σαν το νερό. Λένε ακόμα: Το φίδι δεν σας δογκώνει την ώρα που πίνετε νερό. «Σου ίτσενί γιλάν σοκμέζ». Και το λένε με την έννοια ότι, τόση είναι η ιερότητα του νερού, ώστε τη σέβεται κι' αυτό το φίδι και δε σας πειράζει τη στιγμή που πλησιάζετε το στόμα σας στη βρύση για να ξεδιψάσετε.

Με το σεβασμό αυτό προς το νερό οι Τούρκοι, τότε που το Κοράνι είχε την παντοδυναμία του και ήταν ρυθμιστής της ζωής και των έργων τους, πίστευαν ότι τίποτα δεν ήταν πιο ευχάριστο στον Άλλο από την προσφορά στους όμοιους των της ύγρης αυτής χαράς. Και κατασκεύαζαν παντού βρύσες. Όσο μπορούσαν πιο ωραίες, πιο καλλιτεχνικές, πιο πλούσιες σε διάκοσμο. Μερικές απ' αυτές είναι πραγματικά έργα τέχνης. Η πολυτελής γέφυρα απ' όπου περνά το ευλογημένο νερό με όλες τις τιμές.

Η βρύση ήταν το τόμα τους, όπως σ' εμάς οι λαμπάδες, τα αναθήματα, η ανέγερση εκκλησιών. Με βρύσες στόλιζαν οι πλούσιοι τα κεντρικά σημεία των πόλεων, αλλά και τους έρημικους δρόμους απ' όπου περνούσαν διψασμένοι διαβάτες. Να χάριση μια βρύση στο χωριό του ήταν το όνειρο του φτωχού. Έτσι εξηγείται πως είναι η Τουρκία γεμάτη από βρύσες. Ακόμα κι' οι έπισημοι και έπιφανείς έξνοι που περνούσαν απ' αυτήν, βρύσες προσέφεραν στους Τούρκους, όταν ήθελαν να τους φανούν ευχάριστοι. Στην πλατεία του Ιπποδρόμου υπάρχει πάντα, επιβλητική σε διαστάσεις, η κρήνη του Γουλιέμου, πολυτελές δώρο που ο Κάιζερ προσέφερε για να ανταποδώσει τις τιμές που του άπνευμαν σ' ένα ταξίδι του στην Κωνσταντινούπολη.

Με τέτοια λατρεία στο νερό μη σας φανή υπερβολικός ο αριθμός που δίνει μια στατιστική για τις βρύσες. Ανεβαίνει σε 9.990 τις μικρές και μεγάλες, ιδιαιτικές και δημοσίες βρύσες της περιοχής της Πόλης και των προαστείων της.

Αλλά — για να παρηγορήσω και λίγο τους Αθηναίους — μη μακαρίζετε τους Κωνσταντινοπολίτες για την άφθονία του νερού μέσα στην οποία ζουν. Η Πόλη φημισμένη για τα νερά της, δοκιμάζει κι' αυτή σήμερα τους περιορισμούς που — αλλοίμονο! — τόσο γνωστοί είναι και σε εμάς εδώ στην πρωτεύουσα. Πολλές φορές μου έτυχε να γυρίσω στην Πόλη το ρουμπινέ και να μην ακούσω το κελάδημα του νερού. Όρες διακοπής στην παροχή του νερού κι' εκεί. Απίστευτο και πρωτοφανές για την Πόλη. Και όμως πραγματικό. Τους το κόβουν τη νύχτα, τους το κόβουν ώρισμένες ώρες την ημέρα. Κι' έχουν κι' οι Πολίτες τους τενεκέδες και τα μπάνια που γεμίζουν για τις ώρες της ξηρασίας τους. Σας το λέω για παρηγοριά σας — αν σας παρηγορήσει η σκέψη ότι δεν είστε οι μόνοι που ταλαιπωρείσθε από τη στέρηση της ύγρης ευλογίας.

Οι βρύσες είναι η άλλη χαρακτηριστική νότα της Πόλης. Και στο κέντρο, και στις συνοικίες, και στα προάστια, και στην υπαίθρο, και στα χωριά. Όπου κι αν πάτε. Τα πάντα ίσως να λείπουν. Πρωτόγονη ίσως να είναι η κατάσταση που θα αντικρύσετε. Μια βρύση όμως θα υπάρχει. Μια βρύση όπου φιλοτιμή-

Χιούμορ

Γιά... να την ξεκάνη!

Η γ ρ η ά κ υ ρ ί α : Σας εύγνωμονώ, αγαπητέ μου γιατρέ, που με κάνατε καλά! Σας γνωρίζω από τόσον καιρό, ώστε δεν μου επ'τρέπεται να σας πληρώσω για τις υπηρεσίες σας. Σκέφθηκα λοιπόν να σας αφίσω με τη διαθήκη μου ένα μέρος απ' την κληρονομιά μου...

Ο γ ι α τ ρ ό ς : Εύχαριστώ πολύ, κυρία μου, για την καλωσύνη σας... Α, αλήθεια, μου δίνετε τη συνταγή που σας έγραφα προ όλιγου; Θάθελα να προσθέσω κάτι...

Ο Κώστας, διάσημος τρακαδόρος, εφευρίσκει διαρκώς καινούργιους τρόπους για να... φορολογη τους φίλους του. Προχθές λοιπόν, επισκέφθηκε κάποιον απ' αυτούς, που του είχε πάρει επανειλημμένως δανικά.

— Στοιχηματίζω 50 χιλιάρες, του είπε, ότι δεν μπορείς να μαντέψεις γιατί ήρθα να σε δω.

— Το μαντεύω πολύ καλά, και δέχομαι το στοιχημα! Ήρθες να μου ζητήσεις δανεικά!

— Κάθε άλλο! Ήρθα να σου πω απλώς μια καλημέρα και να φύγω... Έχασες! Κατέβαινε τα 50 χιλιάρες!

Στο βιβλιοπωλείο:
— Μήπως έχετε κανένα διβλίο για την «Τέχνη του Συζύγου»;

— Όχι, έχω όμως ένα πρώτης τάξεως οδηγό πυγμαχίας!

Ο διευθυντής ενός πρακτορείου συνοικισίων έλεγε κάποτε σε μια φιλική συντροφιά ότι οι χήρες και τα κορίτσια, όταν τους προτείνουν κανείς ένα σύζυγο, πάντοτε κατά κανόνα με τις εξής ερωτήσεις:

— Πώς είναι; ρωτούν οι νέες.
— Τι κοινωνική θέσι έχει; ρωτούν οι νεαρές χήρες.

— Γρήγορα! Πούν 'τος; φωνάζουν οι ηλικιωμένες χήρες.

Ο παπάς ενός χωριού προσπαθεί να κάνει τους ένοριτες του να περιορίσουν το κρασί. Σκέφθηκε λοιπόν να τους αναφέρει ένα παράδειγμα, για να παραστήσει ζωηρότερα τη θλιβερή έντυπωση που προκαλεί το θέαμα ενός μεθυσμένου.

— Τι θα λέγατε, τους είπε, αν με βλέπατε καμια μέρα να τριγυρνά τρεκλίζοντας στους δρόμους του χωριού μας;

— Δεν θα λέγαμε σε κανένα τίποτε, παπά μου, απάντησε ένας απ' τους χωρικούς. Έ, άνθρωπος είσαι και σύ, μπορεί να θέλεις μια φορά να ξεσκάσης!...

Ο ζ η τ ι ά ν ο ς : Μια έλεημοσύνη, καλή μου κυρία, να συχωρεθούν τα πεθαμένα σου!...

Η κ υ ρ ί α : Μα έδωσα προηγουμένως σ' άλλους τρεις ζητιάνους...

Ο ζ η τ ι ά ν ο ς (κουνώντας μελαγχολικά το κεφάλι του): Τι θα γίνουμε, τελοσπάντων, μ' αυτό το συναγωνισμό;...

— Όταν πίνω, δεν μπορώ να κάνω καμιά δουλειά.

— Και τί σκέπτεσαι να κάνης γι' αυτό;

— Μα, απλούστατα... Θα πάψω να δουλεύω!

— Δεν ξέρω τι να κάνω για να κόψω μια κακή συνήθεια που έχει η γυναίκα μου...

— Ποιά συνήθεια δηλαδή;

— Να, είναι τρομερά υπερβολική!

— Θα σου δώσω εγώ μια περίφημη συμβουλή για να τη γιατρέψης: να τη ρωτάς κάθε τόσο... πόσων χρονών είναι!

Ο σ ύ ζ υ γ ο ς : Τι έκανε, λέει! Παρήγγειλες κι' άλλο φουστάνι; Μα, επιτέλους, που θα τα βρώ εγώ τόσα λεφτά;

Η σ ύ ζ υ γ ο ς : Α, εγώ, ξέρεις, αντρουλή μου, δεν άνακατεύομαι στα οικονομικά σου!...

Η Μάρθα Έγκερθ και ο Ζάν Κιεπούρα

Το ρομάντσο του Ζ. Κιεπούρα και της ΜΑΡΘΑΣ ΕΙΚΕΡΘ

Ένα πολυχρηχημένο ζευγάρι

Ο Ζάν Κιεπούρα και η σύζυγός του Μάρθα Έγκερθ γυρίζουν αυτή τη στιγμή στο Παρίσι ένα καινούργιο μουσικό φιλμ που έχει ως τίτλο «Το υπέροχο βάλες». Είναι η έκρη ταινία που οι δύο σύζυγοι γυρίζουν μαζί.

Ο γάμος τους χρονολογείται από δέκα τρία χρόνια. Γυρίζαν τότε στο Βερολίνο την ταινία «Η καρδιά μου σε καλεί» και αντιπαθούσαν με όλη τους την καρδιά ο ένας τον άλλον. Ο Ζάν Κιεπούρα εφίσκε τη Μάρθα ανυπόφορη κι' αυτή πάλι τον άποκαλούσε «άξιόθνητο καντρινετίτσο». Ο σκηνοθέτης του έργου τραβούσε κάθε μέρα τα μαλλιά του, για να μπερδέσει να τους συμβιάσει.

Μια μέρα, τέλος, ο Κιεπούρα φέρθηκε πολύ άσχημα στην «παρτενάρ» του και, για να εξιλεωθεί για τη στάση του, της έστειλε το άλλο πρωί την «παρτενάρ» της «Μπόμ», δεμένη με ασήμι, όπως τα λειτουργικά βιβλία. Στην πρώτη σελίδα της όπερας έγραψε:

«Στη Μάρθα Έγκερθ, τη μόνη άξια για να έρμηνεύσει τον Πουστίνι».

Έκείνο το πρωί, όταν συναντήθηκαν στο στούντιο, χαμογέλασαν για πρώτη φορά ο ένας στον άλλον και συμφιλίωθηκαν.

Από κείνη τη στιγμή άρχισε το ειδυλλίο τους. Έπειτα από οχτώ μέρες αρραβωνιάστηκαν και ύστερα από ένα μήνα παντρεύτηκαν.

Απ' αυτό το γάμο γεννήθηκε έν' αγοράκι, που το όνόμασαν Σκαρμπεκ (θησαυρό).

Ο Ζάν Κιεπούρα και η Μάρθα Έγκερθ θεωρούνται σήμερα σαν το πιο αγαπημένο καλλιτεχνικό ζευγάρι που υπάρχει στον κόσμο.

Η μεγαλύτερη τους μουσική επιτυχία ήταν ως σήμερα η «Εύθυμη Χήρα». Αυτό το έργο, παίχτηκε μόνο στη Νέα Υόρκη δυό δλόκληρα χρόνια (από το 1945 έως το 1947) και η αίθουσα ήταν κάθε βράδυ ασφυκτικά γεμάτη.

Η Μάρθα Έγκερθ λατρεύει τον άντρα της. Αλλά, είναι πολύ απαιτητική. Πέρνει, στα γενεαλογικά χρόνια (από το 1945 έως το 1947) και η αίθουσα ήταν κάθε βράδυ ασφυκτικά γεμάτη. Η Μάρθα Έγκερθ λατρεύει τον άντρα της. Αλλά, είναι πολύ απαιτητική. Πέρνει, στα γενεαλογικά χρόνια (από το 1945 έως το 1947) και η αίθουσα ήταν κάθε βράδυ ασφυκτικά γεμάτη. Η Μάρθα Έγκερθ λατρεύει τον άντρα της. Αλλά, είναι πολύ απαιτητική. Πέρνει, στα γενεαλογικά χρόνια (από το 1945 έως το 1947) και η αίθουσα ήταν κάθε βράδυ ασφυκτικά γεμάτη.

νακαλύψει ότι ο αγαπημένος της δεν το είχε αγοράσει μόνος του, άλλ' είχε περιορισθεί να τηλεφωνήσει σ' ένα ανθρωπάκιό να του το στείλουν.

Θα προτιμούσα ένα μπουκέτο των τριάντα σέντς, του είπε η Μάρθα, με την προϋπόθεση ότι θα πήγαινες να μου το αγοράσεις ο ίδιος!

Ο περίφημος Πολωνός τενορός άρχισε τη σταδιοδρομία του ως δικηγόρος. Αλλά, εγκατέλειψε πολύ γρήγορα το δικηγορικό επάγγελμα, για ν' αποσιωγη στη μουσική, που τον τραβούσε περισσότερο.

Η Μάρθα Έγκερθ είναι ούγγρης καταγωγής. Το πρώτο της-συμβόλαιο το υπόγραψε σε ηλικία έννεα χρόνων, χάρις στη μητέρα της.

Η κυρία Έγκερθ είχε πάει μια μέρα την κόρη της σ' ένα κονταστό, όπου γινόταν η επίδειξις ενός παιδιού - θαύματος. Αλλά βρήκε αυτό το παιδί πολύ κατώτερο της φήμης του και κάποια στιγμή φώναξε δυνατά:

— Η κόρη μου τραγουδάει πολύ καλύτερα!

Δεν έχετε παρά να το αποδείξετε, της απάντησε ο διευθυντής του θεάτρου.

Η μικρή Μάρθα — το κοριτσάκι με τις θανάσιμες μπουκλες και τα καστανά μάτια», όπως έγραψαν την άλλη μέρα οι έφημερίδες — τραγούδησε τότε ένα κομμάτι από τον «Κουρέα της Σεβίλλης». Όταν τελείωσε, οι ακροατάι, ένθουσιασμένοι από τη φωνή της, την σήκωσαν από χέρια και την ώδηγησαν στο γραφείο του διευθυντού. Έκει υπόγραψε το πρώτο της συμβόλαιο.

Οι δυό σύζυγοι είναι πλουσιώτατοι. Έχουν ένα μεγάλο στη Βαρσοβία, μια πολυτελέστατη έπαυλη στο Χόλλυγουντ και ένα διαμέρισμα στο δωδέκατο όροφο ενός ουρανοξύστου της Νέας Υόρκης.

Μετά το «Υπέροχο βάλες», θα φύγουν για την Ιταλία, όπου πρόκειται να γυρίσουν και πάλι τη «Μπόμ», που είναι το αγαπημένο τους έργο.

Ο φίλος των ήθεποιών

Στο Χόλλυγουντ πέθανε τελευταία ένας συμπαθέστατος γέρος, ο «Αλδόλφο Κέντ, αφήνοντας πίσω του μια περιουσία 8½ εκατομμυρίων δολλαρίων, με την έντολη να διανεμηθή μεταξύ των φίλων του ήθεποιών του κινηματογράφου, που έλαβαν μέρος σε είκοσι τουλάχιστον από τις δεξιώσεις που ώργάνωσε κατά τη διάρκεια της τελευταίας διατίας.

Ο Κέντ είχε πλουτίσει πουλώντας ραδιόφωνα και είχε άποσπρη πριν από μερικά χρόνια σε μια πολυτελέστατη έπαυλη που είχε αγοράσει στο Χόλλυγουντ. Η μανία του ήταν να διοργανώνει εορτές και να προσκαλή σ' αυτές τους ήθεποιούς του κινηματογράφου. Μερικοί πήγαιναν από συμπάθεια περισσότερο παρά γιατί έλπιζαν ότι θα διασκεδάσαν πραγματικά. Οι περισσότεροι, όμως, δεν άπαντούσαν στις προσκλήσεις του. Όπως αποδεικνύεται από το βιβλίο που κρατούσε ο Κέντ, δέκα οχτώ ήθοποιοι του κινηματογράφου, άντρες και γυναίκες, πήγαν σε είκοσι τουλάχιστον από τις εορτές του.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ψετορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Νυκτερινή τραγωδία

Μπορεί να μην έχω πλούτη, αλλά έχω ένα άλλο πολύτιμο χάρισμα που μούδωσε ο Θεός. Έχω τον ύπνο πάντα στην τάση. Φτάνει να ξαπλώσω και ν' άκουμπήσω το κεφάλι μου σε μαξιλάρι για να γλαρώσουν άμέσως τα μάτια μου, να παραλύσω το μυαλό μου και να παραδοθώ σ' ένα γλυκό και άπολαυστικό ύπνο. Θέλει είνε νύχτα, θέλεις είνε πρωί, θέλεις είνε μεσημέρι, εγώ τον ύπνο τον παίρνω άμέσως. Σε μισό λεπτό της ώρας έχω βυθιστή στην άνυπαρξία. Και φυσικά, σηκώνομαι πάντα φρέσκος, σαν πεταλούδα έτοιμη να πετάξει.

Αλλά ο άνθρωπος δεν έχει πλασθή για να κοιμάται μόνος. Απάνω σ' αυτό έχω να σας πω το εξής σπουδαίο. Ότι εκτός από το χαρακτήρα των ανθρώπων που πρόκειται να παντρευτούν, πρέπει να ταίριαζει και ο ύπνος. Η χειρότερη δουλειά που μπορεί να πάθει ένας άντρας που έχει τον ύπνο στην τάση, είναι να πάρη γυναίκα που τον έχει κρεμάσει στη γκαρνταρόμπα της. Και οι περισσότερες γυναίκες, να το ξέρετε από μέσα, σαν νευρικά πλάσματα που είναι, βασανίζονται από επίμονες άπνιες.

Πέσαμε να κοιμηθούμε, έντεκα και μισή ή ώρα. Καθώς άκουμπόσα το κεφάλι μου στο μαξιλάρι, μου λέει η Λίτσα: — Θα κοιμηθής πάλι άμέσως;

Ναί. Είμαι τόσο κουρασμένος... Έσύ τι θα κάνης; — Τι με ρωτάς; Ξέρεις ότι έμένα δεν με παίρνει ο ύπνος. — Πάρε κανένα ύπνωτικό.

— Δεν μου κάνει τίποτα. Έχω χαλάσει τα νεύρα μου, χωρίς να μου φέρνουν ύπνο. — Τι θα κάνης, λοιπόν;

Ναί. Είμαι τόσο κουρασμένος... Έσύ τι θα κάνης; — Τι με ρωτάς; Ξέρεις ότι έμένα δεν με παίρνει ο ύπνος. — Πάρε κανένα ύπνωτικό.

— Δεν μου κάνει τίποτα. Έχω χαλάσει τα νεύρα μου, χωρίς να μου φέρνουν ύπνο. — Τι θα κάνης, λοιπόν;

Ναί. Είμαι τόσο κουρασμένος... Έσύ τι θα κάνης; — Τι με ρωτάς; Ξέρεις ότι έμένα δεν με παίρνει ο ύπνος. — Πάρε κανένα ύπνωτικό.

— Δεν μου κάνει τίποτα. Έχω χαλάσει τα νεύρα μου, χωρίς να μου φέρνουν ύπνο. — Τι θα κάνης, λοιπόν;

Ναί. Είμαι τόσο κουρασμένος... Έσύ τι θα κάνης; — Τι με ρωτάς; Ξέρεις ότι έμένα δεν με παίρνει ο ύπνος. — Πάρε κανένα ύπνωτικό.

— Δεν μου κάνει τίποτα. Έχω χαλάσει τα νεύρα μου, χωρίς να μου φέρνουν ύπνο. — Τι θα κάνης, λοιπόν;

Ναί. Είμαι τόσο κουρασμένος... Έσύ τι θα κάνης; — Τι με ρωτάς; Ξέρεις ότι έμένα δεν με παίρνει ο ύπνος. — Πάρε κανένα ύπνωτικό.

— Δεν μου κάνει τίποτα. Έχω χαλάσει τα νεύρα μου, χωρίς να μου φέρνουν ύπνο. — Τι θα κάνης, λοιπόν;

Ναί. Είμαι τόσο κουρασμένος... Έσύ τι θα κάνης; — Τι με ρωτάς; Ξέρεις ότι έμένα δεν με παίρνει ο ύπνος. — Πάρε κανένα ύπνωτικό.

— Δεν μου κάνει τίποτα. Έχω χαλάσει τα νεύρα μου, χωρίς να μου φέρνουν ύπνο. — Τι θα κάνης, λοιπόν;

Ναί. Είμαι τόσο κουρασμένος... Έσύ τι θα κάνης; — Τι με ρωτάς; Ξέρεις ότι έμένα δεν με παίρνει ο ύπνος. — Πάρε κανένα ύπνωτικό.

— Δεν μου κάνει τίποτα. Έχω χαλάσει τα νεύρα μου, χωρίς να μου φέρνουν ύπνο. — Τι θα κάνης, λοιπόν;

Ναί. Είμαι τόσο κουρασμένος... Έσύ τι θα κάνης; — Τι με ρωτάς; Ξέρεις ότι έμένα δεν με παίρνει ο ύπνος. — Πάρε κανένα ύπνωτικό.

— Δεν μου κάνει τίποτα. Έχω χαλάσει τα νεύρα μου, χωρίς να μου φέρνουν ύπνο. — Τι θα κάνης, λοιπόν;

Ναί. Είμαι τόσο κουρασμένος... Έσύ τι θα κάνης; — Τι με ρωτάς; Ξέρεις ότι έμένα δεν με παίρνει ο ύπνος. — Πάρε κανένα ύπνωτικό.

— Δεν μου κάνει τίποτα. Έχω χαλάσει τα νεύρα μου, χωρίς να μου φέρνουν ύπνο. — Τι θα κάνης, λοιπόν;

Θα διασώσω κανένα περιδοκό.

— Τότε καληνύχτα! Κοιμήθηκα. Και τον είχα πάρει για καλά, όταν, μέσα στο γλυκό μου βύθισμα, αισθανόμην μικρά σκουντήματα.

Κι' άκούω τ' όνομά μου: — Χαρίδμε! Χαρίδμε!

Και δός του σκουντημα. Ξυπνάω, τρίβω τα μάτια μου, χασημουρμένα, συνέρχομαι. Γυρίζω, βλέπω τη Λίτσα καθιστή στο κρεβάτι, μ' ένα περιδοκό μπροστά της κι' ένα μολύβι στο χέρι.

— Τι θέλεις; ρωτώ.

— Ένα νόμισμα μεγάλης άγοραστικής άξιας.

— Σούδωσα χτες λεφτά. Τα έδωδες κι' όλες; — Δεν σου ζητώ λεφτά. Ζητώ ένα νόμισμα μεγάλης άγοραστικής άξιας, με τέσσερα γράμματα. Λύνω σταυρόλεξο.

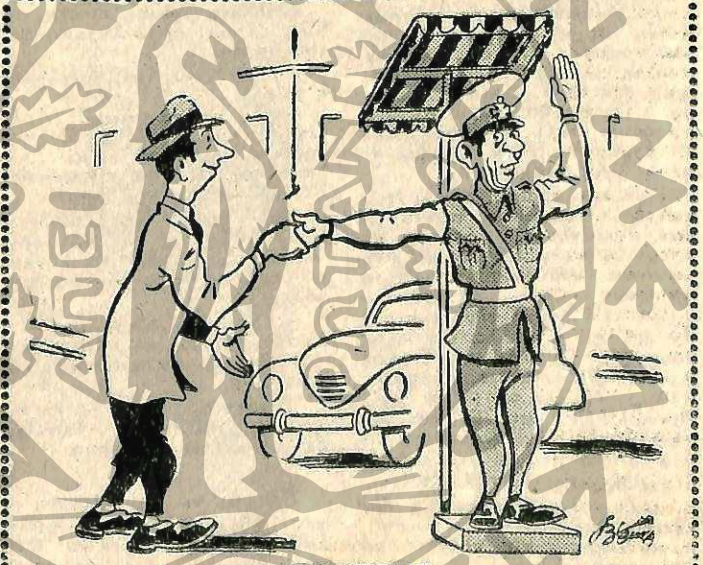
— Καί γι' αυτό με ξυπνήσες, χριστιανή μου;

— Κοιμάσαι μιάμιση ώρα. Δεν θα πάθης τίποτα, αν διακόψης λίγο τον ύπνο σου για να μου πής τη λέξη που γυρεύω.

— Λοιπόν... είπαμε, νόμισμα.

— Τώρα δεν βέλω. Κοιμήσου να μη χάσης κανένα δράμι ύπνο. Θα τη βρώ μόνη μου! — Λίρα! είπα.

Κι' έκλεισα τα μάτια μου και ξανακοιμήθηκα. Κι' είχα και πάλι βυθιστή στη βαθειά μου ειρηνική ευτυχία, όταν άκούω το ξυπνητήρι να χαλάει τον κόσμο. Πετάγομαι γιατί, όπως έχω εύκολο τον ύπνο, έτσι έχω και το ξυπνημα. Τι συμβαίνει; Κυττάω το ξυπνη-

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

— Γειά σου, Μιχάλη μου! Τι μου γίνεσαι μωρέ θηρίο;

(Τού Β. Χριστοδούλου)

τῆρι, δύο καὶ εἴκοσι, μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

— Τί πάει νὰ πῇ αὐτό; ῥωτάω.

— Ἡ Λίτσα ἦταν δίπλα μου, μ' ἓνα βιβλίο στὸ χέρι.

— Ἦταν βαλμένο στὶς δύο καὶ εἴκοσι, λέει, καὶ χτύπησε.

— Ναί, ἀλλὰ ποῖος τὸ βάλε;

— Ἔξω κι' ἐγώ;

— Πῶς δὲν ξέρεις! Ἐγὼ μὴν ποῖα δὲν τόβαλα. Δὲν πιστεύω τὸ ξυνητηριὶ νὰ κουρντίστηκε μόνο του.

— Ὅς νὰ πῆς, δηλαδή, ὅτι τὸ κουρντίσκει ἐγὼ ἐπιτήδεια, γιὰ νὰ σὲ ξυπνήσω;

— Ὁχι, ἀλλά... Τέλος πάντων. Ἐλπίζω νὰ μὴν ξανακουρντίσῃ μόνο του. Ἐσὺ γιὰτί δὲν κοιμάσαι;

— Μὲ εἰρωνεύεσαι; Ἀφοῦ ξέρεις πῶς δὲν μοῦ κολλάει ὁ ὕπνος.

— Αἰνίτε, κοιμήσου τώρα νὰ μὴ χάσεις τὸν πολὺτιμο ὕπνο σου!...

Βέβαια, αὐτὸ ἔκανα. Ξαναγύρα τὸ κεφάλι μου, ἔκλεισα τὰ μάτια μου, ἀνοίξα τὸ στόμα μου καὶ παραδόθηκε στὸν ὕπνο τοῦ δικαίου.

Ξαφνικὰ τινάζομαι. Ἐνας φοβερός κρότος μὲ ξύπνησε. Πεταγόμαι.

— Τί τρέχει;

— Ἐσπασε ἡ μπουτίλια μὲ τὸ νερό! Λέει ἡ Λίτσα.

— Πῶς ἔσπασε;

— Ἀπλῶς νὰ τὴν πάρω νὰ πῶ νερό καὶ μοῦ γλύστρησε. Ἐγὼ εἶπα κομμάτια. Σήκω νὰ τὰ μαζέψω, γιὰ νὰ μὴν τὰ πατήσουμε.

— Τὰ μαζεύουμε τὸ πρωί! εἶπα, γιὰτί τὸ κορμί μου ἦταν μουδιασμένο καὶ ἀπόχρυσος τὸν ὕπνο.

— Καλά, εἶπε θυμωμένη ἡ Λίτσα κι' ἔκανε νὰ σηκωθῇ. Τὰ μαζεύω ἐγὼ! Ἐσὺ κοιμήσου, γιὰ νὰ μὴ χάσεις τὴν ἀπόλαυσή σου!

Μ' ἔθιξε στὸ φιλότιμο. Σηκώθηκα καὶ βάθηκα νὰ μαζεύω τὰ σπασμένα γυαλιά. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ μοῦφαγε εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας. Καὶ ἦταν τρεῖς καὶ μισή μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ἔγυρα κουρασμένος νὰ συνεχίσω τὸν ὕπνο μου, ὡς τὸ πρωί.

Αὐτὴ ἦταν μιά ἀπὸ τὶς νύχτες μου. Τώρα θὰ σὰς πῶ τὴ δεύτερη.

Τὴ δεύτερη, λοιπόν, πέρασε ξανά γιὰ νὰ κοιμηθῶ. Ἦταν μεσάνυχτα. Μόλις ἐνοήσα στὸ κεφάλι μου μαξιλάρι, μοῦ ἦρθε πρῶτα ἡ νάρκη κι' ὕστερα ὁ ὕπνος. Φυσικὰ, ἀναμμένο τὸ φῶς, γιὰτί ἡ Λίτσα ἤθελε νὰ διαβάσῃ. Τί μ' ἐνοίαζε ἐμένα; Ἀς διάβαζε...

Καὶ κοιμόμουν πάλι τοῦ καλοῦ καιροῦ, ὅπως πάντα, ὅταν αἰσθάνομαι κάτι νὰ μὲ τσιμπᾷ πολὺ ἐνοχλητικὰ στὸ μάγουλο. Ἀσυναίσθητα ἔφερα τὸ χέρι μου ἐκεῖ — κάποιο κουνοῦτι λέω ὅρῃκε τὴν εὐκαιρία νὰ ξεδιψάσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἦταν κουνοῦτι. Τὸ χέρι μου ἔπιασε ἓνα λεπτὸ, κοκκάλινο, μακροῦλό πρᾶμα. Παίζω τὰ μάτια μου, ξυπνάω. Εἶνε μιά βελόνα τοῦ πλεξίματος. Καὶ βλέπω τὴ Λίτσα δίπλα μου μ' ἓνα πουλόβερ ἀρχινισμένο στὸ χέρι.

— Γιατί μὲ ξυπνάς, βρε Λίτσα; λέω.

— Πιάσε τις κοῦκλες νὰ τὶς κάνω κουβάρια!

— Κι' αὐτὴ τὴν ὥρα βρῆκες νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ δουλειά; Δὲν τὸ θυμόσασα πρὶν νὰ πέσω;

— Τώρα μοῦ σώθηκε τὸ κουβάρια. Πῶς θὰ πλέξω;

— Κι' εἶνε ἀνάγκη νὰ πλέξῃς στὴ μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα;

— Τί θες νὰ κάνω; Ἄν πιάσω κανένα σταυρόλεξο καὶ μοῦ λείψω καμμιά λέξη, θὰ μοῦ πῆς πάλι γιὰτί σὲ ξυπνάω. Μὲ σὰς τοὺς ἀντρες δὲν πορεῖ νὰ συνεννοηθῇ κανεὶς.

— Τέλος πάντων. Φέρε τις κοῦκλες!

Μισὴ ὥρα ὕπνο μου κόστισε αὐτὴ ἡ δουλειά. Νάχω τὰ χέρια μου τεταμένα, μὲ περσμένο τὸ μαλλί καὶ νὰ περιμένω πότε θὰ ξετυλιχτῇ νὰ γίνῃ κουβάρια. Τέλος, τελείωσε. Ξαναγύρα στὸ μαξιλάρι μου, ἡ ὥρα δυσμίστη, μὲ τὸ κορμί σκοτωμένο ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ διακοπὴ τῆς ἀνάπαυσής του. Κι' ἔδλεπα ἓνα γοητευτικό, δειρὸ, ὅταν αἰσθάνομαι πάλι τὴ βελόνα στὸ μάγουλό μου.

— Τί τρέχει, βρε Λίτσα;

— Κῦττα πόσο ἐπλέξα σὲ τρία τέταρτα!

— Ἀσε με χάμα σὲ παρακαλῶ.

Ξανακοιμάμαι. Καὶ ξαναξυπνάω. Αὐτὴ τὴν φορὰ εἶνε σκούνημα. Ἡ Λίτσα πάλι καθιστῇ στὸ κρεβάτι.

— Τί συμβαίνει πάλι;

— Μὰς σώθηκε τὸ ρυζὶ!

— Γιατὶ τὸ Θεό, βρε γυναίκα! Μὲ ξυπνάς στὶς δυσμίστη τὴν νύχτα γιὰ νὰ μοῦ πῇ ὅτι μὰς σώθηκε τὸ ρυζὶ; Δὲν μπορούσες νὰ μοῦ τὸ πῆς τὸ πρωί;

— Τὸ πρωί μπορεῖ νὰ τὸ ξεχάσω. Τώρα τὸ θυμήθηκα, τώρα στὸ λέω. Νὰ μὴν ξεχάσῃς αὐριο νὰ φέρῃς ρυζὶ!

— Νὰ μὴν εἶς ἡσυχία! Πῆς πῶς μοῦ τόπες! Ἀσε με τώρα, νὰ χαρῇς ὅτι ἀγαπᾷς!

Γύρισα ἀπὸ τ' ἄλλο πλευρὸ γιὰ νὰ κοιμηθῶ, γεμάτος ἀγανάκτησι. Δὲν πρέπει νὰ κοιμηθῇκα πολὺ. Καὶνούργιο τάρανγμα. Ἡ Λίτσα μ' ἓνα τετράδιο στὸ χέρι. Τὸ ἀναγνωρίζω. Εἶνε τὸ τετράδιο τῶν καθημερινῶν ἐξόδων τοῦ σπιτιοῦ.

— Μήπως θυμάσαι πόσο πῆρες τὰ κεράσια χθές;

— Βρε γυναίκα! Λυπήσου με! Στὶς τρεῖς καὶ μισή με ξυπνάς γιὰ νὰ μὲ ρωτήσῃς πόσο πῆρα τὰ κεράσια;

— Αὐριο ἔχουμε πρῶτη καὶ θέλω νὰ κλείσω τὸ λογαριασμὸ τοῦ μηνός.

— Καὶ τώρα σοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

— Τί θες νὰ κάνω; Ἀφοῦ δὲν μοῦ κολλάει ὁ ὕπνος, κάποια δουλειά πρέπει νὰ κάνω! Ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε τὸ εὐχαιριστῶ! Νὰ μὲ βρίζῃς κι' ὅλας!

Καὶ βάζει τὰ κλάματα. Προσπαθῶ νὰ τὴν καλῶμαι. Ἀδύνατον. Ποτάμι τὰ δάκρυα καὶ νάζια. Κάποια φορὰ ἡσυχάζει.

— Δέκα χιλιάδες! τῆς λέω. Γράψε, κλείσε τὸ λογαριασμὸ καὶ ἄσε με νὰ κοιμηθῶ. Σὲ ἱκετεύω...

Τέσσερις παρὰ δέκα, τὸν παίρνω συνέχεια. Εὐτυχῶς δὲν εἶχαμε νερὸ ξύπνημα.

Ὅα σὰς πῶ τὴν ἐπόμενη νύχτα. Αὐτὴ τὴν φορὰ τὸ πρῶτο ξύπνημα ἦταν ἄγριο κι' ἀπὸτομο. Πεταχθήκα τρομαγμένος.

— Τί τρέχει;

— Ἀκούω θορυβο στὴν ἐξώπορτα.

— Αἶ, λοιπόν;

— Κάποιος κλέφτης θάνε! Θεέ μου!... Χαθήκαμε!

Τεντώνω τ' αὐτιά μου — ἄκρα σιωπῇ.

— Δὲν ἀκούω τίποτα!

— Κι' ὅμως ἦταν θορυβός!

— Ἦταν παραίσθησι!

— Νὰ το πάλι! Μὰ τόσο ἔχει ἀποκοιμηθῇ, χριστιανέ μου; Δὲν ἀκούς αὐτὸ τὸ γκρίτς-γκρίτς στὴν πόρτα; Κάποιος λημέρει τὴν κλειδαριά. Σήκω νὰ ἰδῇς!

Ρίχνω ἀπάνω μου τὴ γαλάζια μου ρομπ ντὲ σάμπρ μὲ τ' ἀσημένια ἀστρουλάκια καὶ κατεβαίνω. Ψυχῇ. Ἡ πόρτα κι' ἡ κλειδαριά στὴ θέσι τους. Ἐπιστρέφω.

— Ἐν τάξει, λέω. Ἡ ἰδέα σου ἦταν! Τώρα ἄσε με νὰ κοιμηθῶ!

Πέφτω ψόφος. Ἄλλο ξύπνημα, ἡ ὥρα δύο καὶ εἴκοσι. Αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν βλέπω τὴ Λίτσα καθιστῇ στὸ κρεβάτι. Ἐκεῖ καθίζει μπροστὰ στὴν ντουλάπα καὶ φορεῖ ἓνα καπλῶ μὲ φτερά.

— Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὸ τὸ καπλῶ;

Μοῦ ἦρθε νὰ τὴν πνίξω, ἀλλὰ συγκρατήθηκα. Γιατί παρ' ὅλ' αὐτὰ, τὴν ἀγαπᾶω πολὺ τὴν καυμένη. Τῆς εἶπα ὅμως:

— Εἰσαι στὰ λογικά σου, βρε Λίτσα; Μὲ σηκώνεις ἀπὸ τὸν ὕπνο γιὰ νὰ μὲ ρωτήσῃς πῶς μοῦ φαίνεται τὸ νέο σου καπλῶ, στὶς τρεῖς καὶ μισή τὰ ξημερώματα;

— Θέλω τὴ γνώμη σου...

— Τέτοια ὥρα;

— Μὰ προκεῖται νὰ τὸ διορθώσω. Μιά πού δὲν μοῦ κολλάει ὕπνος, ἄς κάνω μιά δουλειά. Λοιπόν, πῶς σοῦ φαίνεται καλύτερα τὰ φτερά; Ἀριστέρα, ἡ πίσω;

— Ἀριστέρα!

— Ἐγὼ λέω πῶς πάνε καλύτερα πίσω!

— Βάλτα πίσω!

— Μὰ δὲν ἔχεις γνώμη; Τί ἀντρες εἶσαι σὺ;

— Βάλτα καὶ ἀριστέρα, βάλτα καὶ πίσω καὶ ἄσε με νὰ κοιμηθῶ!... Γιατὶ τὸ Θεό, πιά!...

Κι' αὐτὴ ἡ δουλειά, νὰ γίνετα συνέχεια κάθε νύχτα. Κάθε νύχτα νὰ ξυπνάω τρεῖς, τέσσερις, πέντε φορές καὶ νὰ βλέπω πάντα τὴν ἴδια εἰκόνα: Ἡ Λίτσα καθισμένη στὸ κρεβάτι, μὲ τὸ φῶς ἀναμένο καὶ πάντα κάτι νάχη νὰ μοῦ πῇ. Πότε νὰ τῆς φέρω νερό, γιὰτί φοβάται νὰ πῇ μόνη στὴν κουζίνα. Πότε νὰ μοῦ θυμίσῃ πῶς τὸ πρωί ἔπρεπε νὰ πῶ νὰ πληρώσω τὸ γκαζί. Πότε νὰ μὲ ρωτήσῃ πού ἔχουμε βάλει τὶς ἀσπρίνες. Πότε νὰ μὲ ρωτήσῃ μήπως θυμᾶμαι τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου τῆς φίλης τῆς τζίνας. Πότε νὰ μὲ σηκώνω νὰ παίξουμε πινακλῇ. Ἐνα βράδυ μὲ ξύπνησε νὰ τὴ βοηθῶ στὴ μετακίνησιν τῶν ἐπιπλῶν. Στὶς δυσμίστη μετὰ τὰ μεσάνυχτα, τῆς κατέθηκε ν' ἀλλάξῃ τὴ θέσι τους!...

Τραγῆδια.

Κατὰ βάθος εἶπα, τὴ λυπόμουν. Ἐλεγα, τί νὰ κάνῃ ἡ καυμένη μόνη τῆς, τὶς ἀτέλειες ὥρες τῆς νύχτας; Χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ τὸ κακὸ πού μοῦκανε ἐμένα, μὲ ξυπνοῦσε γιὰ ψυλλὰ πῆδημα. Τὴν ἀληθινὴ αἰτία αὐτῶν τῶν ξυπνημάτων, τὴν κατάλαβα ἔχτες τὴ νύχτα. Κοιμόμουν πάλι τοῦ καλοῦ καιροῦ, ὅταν αἰσθάνομαι νὰ μοῦ τραβοῦν ἔ-

γρια τὰ μαλλιά, σὰν νὰ θέλουν νὰ μοῦ τὰ ξεριζώσουν. Ἐφιάλτης, εἶπα στὸν ὕπνο μου. Ἀλλὰ δὲν ἦταν καθόλου ἐφιάλτης. Ἦταν ἡ Λίτσα πού μοῦ τὰ τραβοῦσε καὶ φώναζε:

— Κτήνος!

Πεταχθήκα, τῆς ἔπιασα τὰ χέρια.

— Λίτσα! λέω. Τί πάει νὰ πῇ αὐτό;

— Κοιμάσαι σὰν κτήνος! μοῦ λέει.

— Αἶ, λοιπόν; Τί κακὸ κάνω;

— Ἐσὺ κοιμάσαι κι' ἐγὼ εἶμαι ἀγρυπνῇ ὅλη τὴ νύχτα. Δὲν μπορῶ νὰ κλείσω μάτι.

— Ἀλλὰ ἐσὺ οὐτε μὲ σκέπτεσαι καθόλου! Ἐσὺ ὕπνο! Σὰν κτήνος!

— Καὶ τί φταίει ἐγὼ βρε Λίτσα, ἂν κοιμάμαι;

— Δὲν ξέρω! Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σὲ βλέπω νὰ ροχαλίζῃς, ἀναίσθητος κι' ἐγὼ νὰ μετράω τὰ δευτερόλεπτα ὡς πού νὰ ξημερώσῃ. Ξέρεις: τὴ θὰ πῇ ἐσὺ νὰ μὴ μπορῇς νὰ κοιμηθῇς καὶ νὰ βλέπῃς τὸν ἄλλο νὰ κοιμάται σὰν κτήνος δίπλα σου;

— Κι' ἐσὺ ξέρεις τί θὰ πῇ νὰ κοιμάται ὁ ἄλλος σὰν κτήνος καὶ νὰ τοῦ κόβῃς τὸν ὕπνο κάθε λίγο καὶ λιγάκι; Εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ καταλάβῃς!

— Δὲν νοιώθεις τὸ δράμα μου!

— Καὶ τί θέλεις νὰ γίνῃ, δηλαδή; Νὰ μένω κι' ἐγὼ ἀγρυπνῶς νὰ σοῦ κάνω παρέα;

— Δὲν ξέρω! Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ!.. Κτήνος! Κτήνος!...

Τῆς ἦρθε νέα κρίσι. Ρίχτηκε ἀπάνω μου καὶ βάθηκε νὰ μοῦ ξεριζώσῃ τὰ μαλλιά. Κατέβαζε τὰ νύχια τῆς στὰ μάγουλά μου. Τρόμαξα. Ἦταν σὰν τρελλή. Προσπαθώντας νὰ γλυτώσω, τῆς ἔδωσα μιά δυνατὴ σπρωξιά. Τὸ κεφάλι τῆς χτύπησε μὲ φόρα στὸ ὕλο τοῦ κρεβάτιοῦ. Ἐπεσε χάμα ἀναίσθητη. Πῆγα κοντὰ τῆς, τῆς ἔπιασα τὸ χέρι.

— Λίτσα!... Λίτσα, ἀγάπη μου!...

Δὲν μπόρεσε νὰ συνέλθῃ. Τὰ μάτια τῆς κλείσαν. Τότε σκέφθηκα καλύτερα. Πῆρα μιά κουβέρτα κι' ὅπως ἦταν ἐκτεταμένη στὸ πάτωμα, τὴ σκέπασα. Τῆς ἔβαλα κι' ἓνα μαξιλάρι κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς. Ἐβαλα τ' αὐτὶ μου στὸ στήθος τῆς. Ἀνάπνεε κανονικά.

Τὸ πρωί πού ἔφυγα, κοιμάταν ἀκόμα. Πολὺ τὸ φχαριστήθηκα!

Σήμερα τὸ μεσημέρι πού γύρισα, τὴν εἶδα γελαστή.

— Ἀπόψε κοιμήθηκα μιά χαρὰ, μοῦ εἶπε. Ἐχῶ τὴν ἐντύπωσιν πῶς εἶμαι ἀνάλαφρη σὰν πουλὶ.

Ἄνάλωφρη σὰν πουλὶ, κι' ἔλα κοροῦμπάλο σὰν καρδὶ στὸ κεφάλι.

Καὶ καλὰ ἔχτες τὴ νύχτα. Ἀπόψε ὅμως τί θὰ γίνῃ; Καὶ αὐριο; Καὶ μεθαύριο; Δυὸ λύσεις σκέπτομαι γιὰ νὰ λύσω τὸ ζήτημα: Ἡ νὰ χωρίσωμε τὰ δωματάρια μας καὶ νὰ κλειδώνω ἀπὸ μέσα τὸ δικό μου, ἢ νὰ τῆς βροντᾶω κάθε βράδυ τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ λιγοθυμᾷ καὶ νὰ συνεχίζῃ τὸν ὕπνο τῆς. Καὶ μάλλον τὴ δεύτερη λύσι θ' ἀκολουθῶ...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ποιὰ εἶνε ἡ "Ὠντρεῦ Τότερ"

Ἡ "Ὠντρεῦ Τότερ δὲν ἀνήκει στὴν κατηγορίαν τῶν γυναικῶν-στᾶρ τοῦ κινηματογράφου πού καταχτήσαν τὸ Χόλλυγουντ μετὰ τὴν ὁμορφίαν τους καὶ τὴ φήμη τους, μὲ τὴ μοιραία ἐμφάνισί τους, ὅπως μὴ Ντάρνελ, μὴ Τάρνερ, μὴ Χάι-γούαρθ κι' ἄλλες. Ἡ καυμένη ἡ "Ὠντρεῦ δὲν εἶνε «βάμπερ», δὲν εἶνε οὐτε ὁμορφὴ στὴν κυριολεξία. Εἶνε ἀπλῶς συμπαθητικὴ καὶ ἔχει ἐξαιρετικὸν ταλέντο. Μὲ τὰ μοναδικὰ αὐτὰ προτερήματα μῆκε τὸ 1944

στὶς τάξεις τῶν «φίγκυρὰν» τοῦ Χόλλυγουντ καὶ σήμερα, ὕστερα ἀπὸ πενταετή καριέραν, εἶνε μιά διακεκριμένη κομεντιέν, πού τὸ ἄστρο τῆς ὅλο ἀνεβαίνει καὶ γίνεται φωτεινότερο στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα.

Πῶς ἀναδείχθηκε ἡ "Ὠντρεῦ σὲ καλλιτέχνιδα τοῦ κινηματογράφου εἶνε μιά ἱστορία ἀπὸ τίς πιὸ περιέργες. Ἀρξίζει νὰ τὴν διηγηθῶμε ἐδῶ μὲ λίγα λόγια: Ἀφοῦ σὲ ηλικία 15 χρονῶν δούλεψε, γιὰ λίγο καιρὸ, σ' ἓνα τσίρκο ὡς χορεύτρια καὶ φανταζίστα-μῖμος, πῆγε ἀργότερα σ' ἓνα ραδιοφωνικὸ σταθμὸ ὡς ἡθοποιός, ἐρμηνεύοντας πότε κωμικὰ καὶ πότε δραματικὰ σκέτς. Σὲ ηλικία 20 χρονῶν βαρέθηκε αὐτὴ τὴ ζωὴ κι' ἀποφάσισε νὰ ἐπιδοθῇ σὲ κάτι πιὸ σοβαρὸ. Μιά καὶ γνώριζε τρεῖς ξένες γλώσσες, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀγγλική, ἔδωσε ἐξετάσεις σ' ἓνα διαγωνισμὸ τοῦ ἀμερικανικοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ πέτυχε μὲ ἀρίστα ὡς διπλωματικός ἀκόλουθος. Ὑπρέτησε ἓνα χρόνον στὸ κέντρον, ἄλλο ἓνα στὴν Γερμανία, προδιδάσκει σὲ δεύτερο Γραμματεῖα στὴν ἀμερικανικὴ Πρεσβεία τῆς Στοκχόλμης, πῆγε ὕστερα ὡς ὑποπρόξενος στὴ Γλασκώδη καὶ σήμερα θὰ ἦταν τοῦλάχιστον πρεσβετινα δευτέρας τάξεως, ἂν, ξαφνικὰ, δὲν τῆς ξαναρχόταν ἡ μα- νία τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ ραδιοφώνου. Παράτησε λοιπὸν τὴ διπλωματικὴ καριέραν τῆς καὶ ξαναγύρισε στὴν Ἀμερική, ἀποφασισμένη αὐτὴ τὴν φορὰ νὰ καταχτήσῃ τίς θεατρικὰς σκηνὰς τοῦ Μπροντγουάϊ. Προικισμένη μὲ θέλησιν, ἐπιμονὴν καὶ καταπληκτικὴν εὐγλωττίαν, δὲν ἄργησε νὰ κάνῃ τὴν ἐμφάνισί τῆς στὸ θεάτρο μὲ μεγάλη ἐπιτυχία. Ἀπὸ τὸ 1939 ὡς τὸ 1944 ἔλαβε μέρος συχνὰ ὡς πρωταγωνίστρια σὲ περισσότερα ἀπὸ εἴκοσι θεατρικὰ ἔργα, πού γνώρισαν ἐμπορικὸς καὶ καλλιτεχνικὸς θριάμβους.

Λίγους μῆνες πρὶν τελειώσῃ τὸ 1944, ἡ "Ὠντρεῦ εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ λάβῃ δύο ἐξαιρετικὰς προτάσεις συνεργασίας, τὴ μιά κοντὰ στὴν ἀλή. Ἡ μιά ἐρχόταν ἀπ' ἓνα μεγάλο θίασον τοῦ Μπροντγουάϊ καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ τὰ στούντιο τοῦ «Βρυχάμενου Λέοντος». Κι' οἱ δύο αὐτὲς προτάσεις ἦταν ἐξαιρετικὰ δελεαστικαί. Ἡ "Ὠντρεῦ ὅμως δὲ δίστασε καὶ πολὺ: προτίμησε τὸν σινεμά καὶ τὰ στούντιο τοῦ Μέτρο. Καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ 1945, ἔπαιρνε μέρος ἐντὶν πρώτῃ ταινίᾳ τῆς καὶ στὴν ἀρχὴν καριέρας τῆς. Ἀκό- νουργιας καριέρας τῆς. Ἡ "Ὠντρεῦ ἀμέσως τὸ φιλμ «Ἡ λούθησις τῆς καὶ τὸ γκαρ- Ὑψηλότης τῆς καὶ τὸν Χέντυ Λαμάρ, τὸ σόιν», μὲ τὴν Χέντυ Λαμάρ καὶ τὴν Ρόμπερτ Γουώλκερ καὶ τὴν Τζούν "Άλυσον καὶ συνέχεια ἄλλα δέκα γιὰ τὰ ἴδια στούντιο ὡς τὸ 1948. Αὐτὴ εἶνε μὲ

λίγα λόγια, ἡ καριέρα τῆς "Ὠντρεῦ Τότερ. Μιά ζωὴ γεμάτῃ περιπέτειας, θὰ μπορούσαμε νὰ τοῦμε, πού κατέληξε σ' ἓνα εὐτυχὲς γεγονός. Στὸ νὰ γίνῃ ἡ "Ὠντ «στᾶρ» καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς πιὸ συμπαθεῖς σήμερα στὸ κινηματογράφου κοινόν.

Ἡ "Ὠντρεῦ Τότερ γεννήθηκε στὶς 20 Δεκεμβρίου τοῦ 19... στὴν πόλιν Τζόλιετ τῆς Ἰλλινόις, ἀπὸ πατέρα Ἀυστριακὸ καὶ μητέρα Σουηδῆ. Ἐχεῖ ὕψος 1.65, βάρος 106 πόντους καὶ πρᾶ- σωπο πολὺ συμπαθητικὸ μὲ ἀδρά χαρακτηριστικά. Τὰ μάτια τῆς εἶνε γα- λανά καὶ τὰ μαλλιά τῆς ξανθοκόκκινα. Εἶνε ἀνυπάντρη καὶ μένει μὲ τοὺς γο- νεῖς τῆς σὲ μιά χαριτωμένη βίλλα, στὰ περίχωρα τοῦ Χόλλυγουντ. Εἶνε διακε- κριμένη ἀμαζόνα, ἐξαιρετικὴ κολυμβή- τρια καὶ φημισμένη πιανίστα, μὲ τρία διπλώματα ἀπὸ τρία διαφορετικὰ ἀμε- ρικανικὰ Ὀδεῖα. Τὶς καλοκαιρινὰς δια-

κοπὰς τῆς τὶς περνᾷ μὲ συναδελφικὰ καὶ φίλους τῆς στὴν περίφημην γιὰ τὴν γοητείαν τῆς πιάς Μαλιμπού τῆς Φλωρίδος, ὅπου, φορώντας κομψο- τὰτα μαγιὼ ἢ σόρτς ἀ- φίνει τοὺς γνωστούς τῆς, ἀλλὰ καὶ κάθε... περίεργον νὰ τὴν φωτο-

γραφεῖται ἐλεύθερα ἀκόμα κι' ὅταν τρῶν φρούτα μὲ κάποιο θαυμαστὴν τῆς...

Προσεχτικὴ καὶ καλὴ νοικο- κυρία, ἐκτός ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα προσόντα τῆς, ἡ "Ὠντ διεκδικεῖ καὶ τὸν τίτλον τῆς καλλίτερης μαγειρίστας τοῦ Χόλλυγουντ.

— Ὠντ, τῆς λέει μιά μέρα ἓνας γνωστός τῆς ἀστέρης — ὄνομα καὶ μὴ χωρὶς — πού ἔ- τραγε ἐδῶ κι' ἓξ μῆνες στὸ τραπέζι τῆς, αὐριο θὰ φέρω καὶ... μερικὸς φίλους μου νὰ δοκιμάσουν τὴν περίφημην κου- ζίνα σου. Φρόντισε σὲ παρα- καλῶ νὰ φανῇ ἀντάξια τοῦ τί- τλου σου.

Πραγματικὰ, τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι καταπλε

Στη Σκωτία βουτούσαν στο νερό τις κουτσομπόλες...

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ «ΓΙΑΚΙΤΟΥ - ΓΙΑΚ»

Οι κουτσομπόλες κάνουν... μπάνιο

Ξέρετε τι είναι το «γιακίτι - γιακ»; Μ' αυτή την παράξενη ονομασία χαρακτηρίζει το κουτσομπόλι, την κακογλωσσία, ένας παλιός νόμος της πολιτείας της Πενσυλβανίας. Ορίζει ότι οι κουτσομπόλες γυναίκες, που κάνουν κακό σε κάποιον με τη γλώσσα τους, πρέπει να τιμωρούνται παραδειγματικά: να τις δένουν δηλαδή σ' ένα ειδικό κάθισμα και να τις βουτούν τρεις φορές στο νερό!

Πρόκειται για ένα νόμο, που είχε εκδοθεί για πρώτη φορά στην Αγγλία τον 16ο αιώνα και που καθιέρωσε επίσημα μια βάρβαρη συνήθεια των μεσαιωνικών χρόνων. Στην αρχή, το βούτηγμα στο νερό εφαρμόζονταν στη Σκωτία για κίβλους που πουλούσαν κακή μπύρα. Αργότερα όμως, έγινε η ειδική τιμωρία για τις κουτσομπόλες. Ο μεγάλος Άγγλος νομομαθής σέρ Ουίλλιαμ Μπλάκστον χαρακτήριζε τις κουτσομπόλες ως «δυσόμοιο κίνδυνο για τη γειτονιά τους».

Αφού ο νόμος εφαρμόστηκε στην Πενσυλβανία, τιμωρήθηκαν αρκετές γυναίκες με τον παράξενο αυτό τρόπο. Η πρώτη που αγωνίστηκε εναντίον του, ήταν κάποια Νάνσυ Τζέινς, που καταδικάστηκε το Νοέμβριο του 1824 στο... ακούσιο λουτρό!

Σύμφωνα με την εντολή της, ο δικηγόρος της υπέβαλε έφεση, που δικάστηκε απ' το Ανώτατο Δικαστήριο. Η υπόθεσις αυτή προκάλεσε ζωηρότατο ενδιαφέρον. Η τελική απόφασις του δικαστηρίου έριξε να τροποποιηθεί ο παλιός νόμος ως προς τον τρόπο της τιμωρίας: η αντικαταστάθηκε δηλαδή το βούτηγμα στο νερό με ποινή πτώ συγχρονισμένης, όπως το πρόστιμο ή η φυλάκιση.

Από τότε, εφαρμόστηκε επανειλημμένως ο τροποποιημένος νόμος σε διάφορες κουτσομπόλες.

Πρό 4 ετών, ασχολήθηκε πάλλι μ' αυτόν ο δικαστής του Πίτσμπουργκ Μάλκολμ Μάκ Ντόναλντ. Τού είχε παρουσιάσει τότε η περιπτώσις κάποιου Τζόνι Χάμιλτον, που κατηγορείται ότι είχε προσβάλει με το κουτσομπόλι του μια γειτονιά του. Ο δικαστής τον άθωωσε αναγκαστικά, αν

και πεισθηκε για την ένοχλή του, γιατί ο παλιός νόμος αφορούσε μόνο το γυναικείο κουτσομπόλι και δεν προέβλεπε καθόλου το ανδρικό!

Αμέσως κατόπιν όμως, πρότεινε να επεκταθεί ο νόμος και στους άντρες. «Μήπως δεν μπορεί νάναι κι αυτοί κουτσομπόληδες, σαν τις γυναίκες;», είπε. «Η διακρίσις αυτή μεταξύ των δύο φύλων είναι γελοία. Ο νόμος έγινε μεροληπτικός, σε μία εποχή που η γυναίκα έθεωρείτο σκλάβο, κτήμα του άνδρος. Ήταν η εποχή που ο σύζυγος είχε το δικαίωμα να «διορθώσει» τη σύζυγό του μ' ένα ραβδί «χοντρό σαν τον αντίχειρά του!» «Αλλωστε, κι η ποιή που προέβλεπε, ήταν εξωφρενική. Δεν καταλαβαίνω γιατί το βούτηγμα στο νερό θα μπορούσε ποτέ να γιαιτρέψει το κουτσομπόλι!...»

Δυό χρόνια αργότερα, ο ίδιος δικαστής αναγκάστηκε να εφαρμόσει σε τρεις γυναίκες το νόμο που θεωρούσε άδικο. «Επρόκειτο για τρεις αδελφές, φερδές για τη φλυαρία τους και την κακολογία τους. Πενήντα γείτονες είχαν παραπονεθεί εναντίον τους στην αστυνομία».

Μετάξυ των... θυμάτων τους ήταν κι ένας νέος, που είχε λογομαχήσει μαζί τους για τα συνόρα των κτημάτων τους. Είχε μάλιστα αποτυπώσει σ' ένα δίσκο γραμμοφώνου όσα... του ξέρασαν οι γλώσσες τους, δίχως να το υποπτευθούν. Ο δικηγόρος του έπαιξε αυτό το δίσκο, στο δικαστήριο. Όταν ο δικαστής άκουσε τη μία μόνο πλευρά του, φώναξε:

— Άρκετά, άρκετά! Δεν χρειάζεται περισσότερο...

Οι τρεις αδελφές έβαλαν τα κλάματα και ισχυρίστηκαν ότι οι φωνές στο δίσκο δεν ήταν οι δικές τους. Άλλα, για κακή τους τύχη, τις αναγνώρισε ο ίδιος ο πατέρας τους.

Επειτα απ' αυτή την απόδειξη, οι τρεις κατηγορούμενες καταδικάστηκαν σε φυλάκιση. Κι' ο νόμος εξακολουθούσε να ισχύει...

Τέλος, πρό δλίγων μηνών, η κ. Τζάνετ Ντάυ, που έχει εκλεγεί αντιπρόσωπος της πολιτείας της Πενσυλβανίας, απ' το κόμμα των ρεπουμπλικανών, άρχισε δραστηριότητες ενέργειες για την άλυση της κατάργησις του πολυθρόνητου νόμου.

Ο λόγος που την έσπρωξε σ' αυτό, δεν είναι η αντίληψις ότι το κουτσομπόλι πρέπει να μείνει ατιμώρητο, αλλά η αδικαιοσύνη μεροληψία κατά των γυναικών. Προτείνει άρδιστος να καταργηθεί τελείως ο νόμος, γιατί είναι περιττός και απήρηχαιμένος.

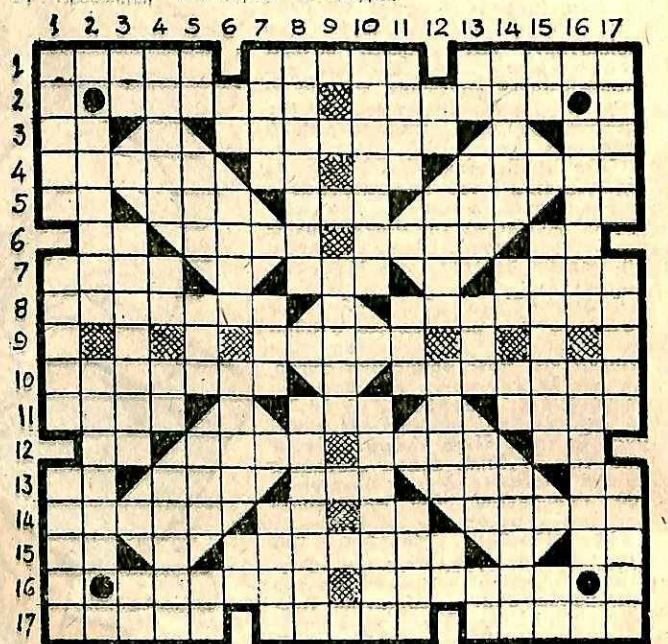
«Η νομοθεσία περί δυσφημίσως, συκοφαντίας, κλπ. — λέει στην έκθεσή της — αρκεί για να τιμωρήσει και το κουτσομπόλι, όταν χρειασθεί. Έχει δε επίπλεον τα πλεονέκτημα ότι... εφαρμόζεται ές τσον και στους άντρες, όπως και στις γυναίκες!»

Πόσο αίμα έχουμε

Το αίμα ενός ανθρώπου ύγιους ζυγίζει περίπου δυο τρία κιλά. Σ' έναν ενήλικα, η συνολική ποσότης του αίματος έχει βάρος 4-5 1/2 κιλά. Τα τρία τέταρτα απ' αυτό είναι νερό. Ο άνθρωπος μπορεί να χάσει, χωρίς επικίνδυνες συνέπειες, 1.300-1.800 γραμμάρια αίματος,

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 227

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :
- 1) Τιμωρείται συνήθως με θάνατο. — Μικρό πλεούμενο. — Συνήθως είναι από χακή.
 - 2) Ο κόπος αυτός πνάνει χαμένος. — Ξοδεύει ασυλόγιστα.
 - 3) Κτητική αντανυμία (πληθ.). — Θεά των αρχαίων. — Άρθρο (πληθ.).
 - 4) Διευθύνω. — Ποιότης εξαιρετική. — Βυζαντινή νότα. — Αντιμετώπιση επιθέσεως.
 - 5) Προσωπική αντανυμία. —
 - 6) Νότα. — Όργανα αισθήσεως. Πόλις της Γαλλίας, πρωτεύουσα του νομού Αιν. — Τίτλος σε αφρικανική χώρα. — Λεπτή κλωστή.
 - 7) Ψυχή κατά τους αρχαίους Αιγυπτίους. — Διαλύει το νυχτερινό σκοτάδι. — Σημείο της αριθμητικής. — Εγαντιωματικός σύνδεσμος.
 - 8) Τροφή αγρίων θηρίων. — Ακέραια. — Έχει σχέση με το συνάλλαγμα.

- Γράμμα. — Νησι του Αιγαίου. — Έκκλησιαστικό τροπάριο. — Φανερώσει κάποιον αδιαφορία.
- 6) Νότα. — Το Κολόμβου έμεινε ιστορικό. — Δεν είναι στα καλά μου. — Γαλλικό μέτρο επιφάνειας.
 - 7) Αποτελείται από πολλά πράγματα. — Ναυτικό παράγγελμα. — Σύμφωνο.
 - 8) Διαθέτει σφόβο χρημα. — Καταστρέφει τα δόντια μας.
 - 9) Ο ούραγος του αλφασήτου μας.
 - 10) Περιοχή της Δ. Γερμανίας. — Δεν δίνουν μεγάλη σημασία στο χρημα (αυθ.).
 - 11) Κυλώνει... — Αγαφορική αντανυμία (αυθ. πληθ.). — Κοινώς λέγεται ρόδες.
 - 12) Αρχαία πρόθεσις. — Έτσι λέγεται το δημάτιο αγγλισι. — Πρόθεσις. — Αγαφορική αντανυμία (πληθ.).
 - 13) Δηλώνει συγκατάθεσι. — Θεός των αρχαίων. — Χρονικός σύνδεσμος. — Πρόθεσις. — Άρθρο.
 - 14) Συνδεύει το μεγάλο φοδο. — 43. — Αιγυπτιακή θεότης. — Χονδρός και μεταφορικός σφόβος.
 - 15) Θρηπτική τροφή (πληθ.). — Ομαδική εκδήλωση διαμαρτυρίας. — Έξη.
 - 16) Αγνήθων. — Το λανθίνο ζή μέσα σ' αυτήν.
 - 17) Όρασις της Β. Αφρικής. — Κατακίδιο πτηνό (καθ.). — Θεός των Ρωμαίων.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Η λύσις του 226ου στη σελ. 76

Για την προσφύλαξη των τροφίμων

Η Βιταμίνη Κ, που προλαμβάνει την αιμορραγία, απεδείχθη επίσης άριστο συντηρητικό μέσον των κοιτοπλασματικών τροφών ή των μοτοπλασματικών φρούτων, που κινδυνεύουν ν' αποσυντεθούν μετά το άνοιγμα του κουτιού τους. Πράγματι, έχει την ιδιότητα να εμποδίζει τις ζυμώσεις που αλλοιώνουν τα τρόφιμα.

Έξ άλλου, ένα μίγμα πενικιλίνης και ακριδίνης μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την προστασία της συγκομιδής από διάφορες ασθένειες.

Εξ άλλου, ένα μίγμα πενικιλίνης και ακριδίνης μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την προστασία της συγκομιδής από διάφορες ασθένειες.

Εξ άλλου, ένα μίγμα πενικιλίνης και ακριδίνης μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την προστασία της συγκομιδής από διάφορες ασθένειες.

Εξ άλλου, ένα μίγμα πενικιλίνης και ακριδίνης μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την προστασία της συγκομιδής από διάφορες ασθένειες.

Εξ άλλου, ένα μίγμα πενικιλίνης και ακριδίνης μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την προστασία της συγκομιδής από διάφορες ασθένειες.

Εξ άλλου, ένα μίγμα πενικιλίνης και ακριδίνης μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την προστασία της συγκομιδής από διάφορες ασθένειες.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Με το φυτό του ματιού

Οι συνεδριάσεις της Βουλής συνεχίζονται πυρετωδώς, παρόντων σε κάθε συνεδρίαση τριάντα περίπου βουλευτών και τετρακοσίων... καθισμάτων. Σε μία από τις τελευταίες συνεδριάσεις, αγόρευε σωματάρχης και ρωμαλέος βουλευτής, του οποίου η στεντορεία φωνή έπεφτε στο κενόν. Και κάποιος από τους δλίγους συναδέλφους του, είπε στόν... παρακοιμωμένον του:

— Φωνή βοός εν τη έρήμω!

ΕΧΕΤΕ ιδέα πόσο ακριβά είναι τα σημερινά νοίκια; Για να πάρετε μία ιδέα, θα σας διηγηθώ μια μικρή αληθινή ιστορία: Ένας Αθηναίος οικογενειάρχης, νεφανίσθη γελαστός στην παρέα του και έδλωσε:

— Παιδιά, έγινε ιδιοκτήτης! Αγοράσα μια μικρή μονοκατοικία στα Πατήσια!

— Μπράβο! του είπαν. Τόσο πλούσιος, είσαι, λοιπόν;

— Όχι! απάντησε εκείνος. Άλλα μου ζητούσαν τόσα πολλά στο κέντρο για να νοικιάσω ένα διαμέρισμα, ώστε προτίμησα ν' αγοράσω ένα δικό μου. Μου κόστισε φτηνότερα!

Οι πιο δυστυχείς άνθρωποι, στην υπόθεσι των λαχείων, είναι οι «παρά λίγο». Διότι όταν ο αριθμός σου απέχει από τον κερδισάντα ένα μεγάλο λαχνο, τρεις ή τέσσερες χιλιάδες αριθμούς, δεν το παίρνεις επί πόνου. Ούτε σε νοιάζει καν. Ο ταν όμως κερδίζει π. χ. ο αριθμός 53360 κι' εσύ έχεις 53361, είναι να δογκώνεις λαμαρίνες από άπελπισία. Διότι λές:

— Δεν τράβαγα το άλλο λαχείο; Δίπλα ήταν!

Είναι αξιολύπητοι, λοιπόν, οι παρά λίγο. Κάτι νομίζουμε, πρέπει να κερδίζουν κι' αυτοί, ως ψυχική δόνη...

Το παλιό, αθηναϊκό, πατροπαράδοτο κανάτι, που εδρούζε το νερό, απέθανε πιά.

Και τα φτωχότερα σπίτια έχουνε ψυγείο.

Έτσι ένα από τα όμορφα σημάδια της παλιάς καλής Αθήνας, χάνεται μέσα στον ανεμοστρόβιλο των έφευρέσεων. Και δεν θα υπάρξη πιά κανταδόρος να τραγουδήση:

— Άσε μικρή μου το γεινάτι σου και θά 'μαι τσίρι σου πιστό, αν πιά κι' εγώ απ' το κανάτι σου λίγο νερό, να δροσιστώ!...

ΚΟΜΨΟΤΑΤΗ δακτυλογράφος, γνωστού δικηγόρου, τρεις μέρες δεν πήγε στο γραφείο της.

Ο δικηγόρος ανησυχούσε και έστειλε τον κλητήρα του στο σπίτι της, να δει μήπως ήταν άρωστη.

Η δακτυλογράφος υποδέχτηκε τον κλητήρα, χαμογελώντας.

— Άρρωστη εγώ; κάθε άλλο!...

— Άπεργία έχω.

— Τι άπεργία δεσποινίς;

— Άπεργία υπαλλήνων. «Νομικών προσώπων». Ο προϊστάμενός μου σαν δικηγόρος είναι πρόσωπον νομικό. Εγώ υπάλληλον νομικό. Συνεπώς, άπήρησα. Δεν διαβάζετε έφημερίδες;

Το γήπεδον του «Παναθηναϊκού» ηρέμισε. Με τον τελευταίο αγώνα Έλλάδος - Ιταλίας, έληξε η λαμπρά έορτη. Οι Ιταλοί έπληραν το κύπελλον που τους έδωσαμε και γύρισαν στην πατρίδα τους. Τώρα δεν μένει παρά να μας στείλουν και αυτοί τον περίφημο «Ευγένιο της Σαβόιας». Αυτό θα είναι το καλύτερο κύπελλον της Έλληνοϊταλικής φιλίας που μας καθυστερείται ένα χρόνο.

Τι διάβολο. Κάποιο «γκόλ» έβαλαμε κι' έμεις σε κάποιο μάτς...

ΑΥΤΟ θα πη νά είσαι μαχαράγιας! Διακόσια γαλόνια αρώματα έριξε στην κολυμβητική δεξαμενή της έπαυλώς του ο Άλφ Χάν, για να άρωματισθή η άτμόσφαιρα στο γκαρντεν - πάρτυ, που έδόθη για να έορτασθούν οι γάμοι του Μαχαράγια με τη Ρίτα Χαί-γουορθ!

Αυτά συνέβησαν στις Κάννας. Έαν το εύτυχες γεγονός έτελείτο εν Αθήναις και μάλιστα σε περίοδο ζέστης, ο Άλφ Χάν δεν θα είχε ανάγκη να σπαταλήση τα αρώματά του. Εδώ η άτμόσφαιρα είναι μόνη της άρωματισμένη και τόσο μεθυστική, ώστε μας έρχεται ζαλάδα όταν περνάμε, χωρίς το μαντήλι στη μύτη...

ΜΕΤΑΞΥ πολλών άλλων, ο τηλεγράφος μας μετέδωσε την είδησι ότι κάποιος Αυστραλός έμπορο-πλοίαρχος προσεβλήθη από μια σπανιωτάτη «νόσον του γέλωτος», το επιστημονικό όνομα της οποίας είναι «αίματοπορφυρινουρία».

Ο άτυχος άσθενής νοσηλεύεται από μέρες σ' ένα νοσοκομείο του Σίδνεϋ και δεν έννοει ούτε στιγμή να πάψη να γέλα. Τι τον έπιασε όμως ξαφνικά τον χριστιανό και... ξεκαρδίστηκε στα γέλια; Μήπως του ανήγγειλαν το... θάνατο της πεθεράς του;

Ο δόκτωρ Βέρν Κνούδσεν, καθηγητής της Φυσικής εις το Πανεπιστήμιον του Λός Άντζελες και «άκουστικός σύμβουλος στην έδρα του Ο. Η. Ε.», ύστερα από σχετικές έρευνες διεπίστωσε ότι η Νέα Υόρκη είναι η θορυβωδέστερα πόλις του κόσμου.

Λυπούμεθα πολύ, αλλά θα διαφωνήσουμε με τον έπιφανή επιστήμονα που θεωρείται ως αυθεντία στα ζητήματα των ήχων, των θορύβων, των κρότων, κλπ. Και φανταζόμαστε ότι δύο τινά θα συμβαίνουν: Η ο δόκτωρ Κνούδσεν, λόγω υπερβολικού σωδινισμού, θέλει να μασ... φάη το ρεκόρ ή δεν έχει έπισκεφθή την Αθήνα και ιδίως τις ώρες που... απαγορεύονται οι θορύβοι!

ΣΕ διάφορα σημεία της χώρας, ήρχισαν αρχαιολογικές ανασκαφές, οι οποίες όλο και κάτι φέρουν εις φώς. Ανακαλύπτονται πολλά αρχαία οικήματα. Και προς τα εκεί πρέπει να στραφή η προσοχή των αρχαιολόγων. Ν' ανακαλύψουν αρχαίες πόλεις, για να κατοικήσουν οι άστεγοι κάτοικοι των νέων...

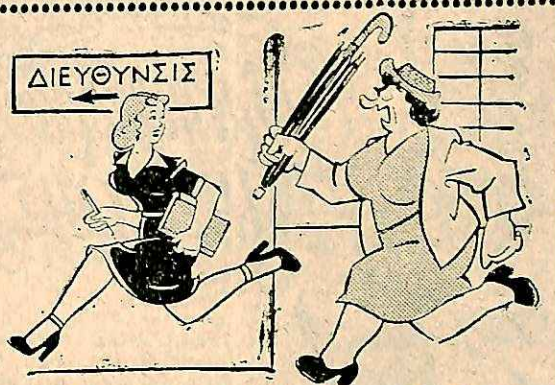
ΑΠΟ το μάθημα Ιστορίας ενός γυμνασίου:

— Πές μου, Παπαδόπουλε, λέει ο καθηγητής σ' ένα μαθητή, μερικούς διασήμους έθνηους.

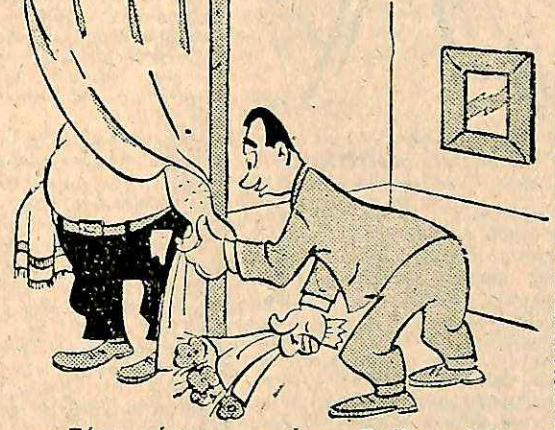
Ο Παπαδόπουλος έβναι το κεφάλι του, πιέζει τη μνήμη του, έπιστρατεύει τις γνώσεις του και άπαντά άδίστακτα:

— Ο Αχιλλεύς και ο Έκτωρ. Ο Ξέρξης και ο Μιλτιάδης. Ο Κολοκοτρώνης και ο Λιμπέρη. Ο... άγοράσας και ο πωλήσας!...

ΟΙ ΤΡΙΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΙΣ

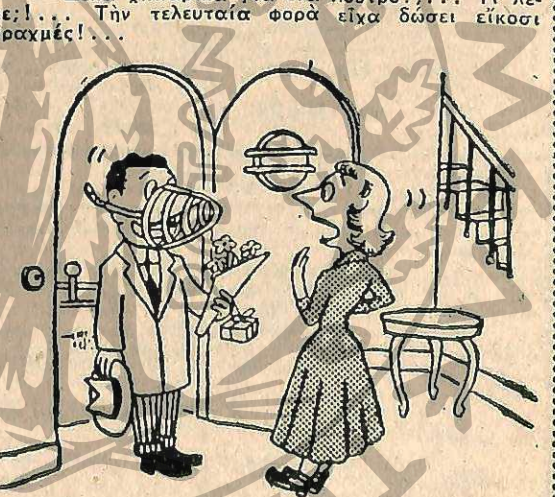
Η δακτυλογράφος: Ασφαλώς θα είστε... ή γυναίκα του διευθυντού!...

Πόσο χαίρομαι, μικρή μου Σούζη, που έφυγε κι' όλος αυτός ο ήλιθος ο άντρας σου!...

Δέκα χιλιάρικά για ένα λουτρό!... Τι λέτε!... Την τελευταία φορά είχα δώσει είκοσι δραχμές!...

Μόνον έτσι ο πατέρας σας μ' άφνει να σας πλησιάζω πριν από τους γάμους μας!...

Έρωτικό μάθημα

(Νύχτα. Η σκηνή στο γνωστό «ντεκόρ» του παραθαλάσσιου κέντρου. Ο μαυροσούρνος πασπαλισμένος με την άθρονη ασμηδόσκονη των άστρων, στεγάζεται με την αιώνια στερεοτυπία του τις άπλοϊκές «πρωτοτυπίες» των ανθρώπων. Το «βλέμμα» του φεγγαριού κυττάζει κάτω με χαμογελαστές και λίγο σκεπτικές επιεικίες....

ΕΚΕΙΝΗ: Σαγηνευτική σύγχρονη σειρήνα, με κορμί συλφίδας, κι' υπερποπτική θηλυκότητα άρχαίας Έταίρας. Γραμμές σμιλεμένες με τη γνώστη μαεστρία του Πλάστη — όταν έχη κέφι να δουλέψη — μάτια μαύρα ρεμβάζει και «βαθυστόχαστα», χείλη σ' αδαγκωμένο βύσσινο, δέρμα μεταξωτό «μάτ», κι' άψωγα κρινόδαχτυλα 30 χρονών.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είκοσιδυό χρονών, όμορφος νεαρός, με κάπως ατίθαστες τις αίσιοδοξίες, τολμηρές τις όνειροπολήσεις, κι' αταχτοποιήτες τις σκέψεις του. Πίνουν ούτisque και συνεχίζουσι κουβέντα.)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ο άντρας σου όρνει να γυρίση...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι. Δεν άνησχει, άφου ξέρει ότι δε θα πλίσξω με τη συντροφιά σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σας άγαπάει.

ΕΚΕΙΝΗ (χαμόγελο): Νομίζω.

Γνωρίζετε ότι...

Η πρώτη διαίρεση της ώρας σ' έξιητα λεπτά έγινε στη Βαβυλώνα.

Όταν πέβαινε ο γάτος από σπίτι ένος άρχαίου Αιγυπτίου ο οικοδεσπότης ήταν υποχρεωμένος να ξυλίζει το άσπτερό φουδι ό ένδειξη πένθους.

Μόνο πριν από διακόσια πενήντα χρόνια το ράσο περιούρησε στους κληρικούς. Πριν απ' την εποχή αυτή το φορούσαν οι καθήνηναί, οι γιατροί και γενικά όλοι οι έπιστήμονες.

Ο Κορινθίος ήξερε και άπήγγελλε όλα του τα έργα από μνήμη.

Το Κοράνι άπαρτίζεται από 77.639 λέξεις και 3.230.150 γράμματα.

Το τελευταίο δράμα του Μπέρναρ Σω, ο «Μαθουάλας», έχει 13 πράξεις και παίχτηκε άλόκληρο το έργο τέσσερα απόγεύματα συνεχώς.

θα παραμείνω κι' έγω αιώνας υποψήφιος.

ΕΚΕΙΝΗ: Α! Είπε πολύ νωρίς για να το ξέρω!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και πρέπει να περάση πολύς καιρός.

ΕΚΕΙΝΗ: Έπειδή σας είπα νωρίς; Στόν έρωτα τα χρονικά επιρρήματα δεν εκφράζουν τις γνωστές χρονικές άποστάσεις. Μπορεί τώρα να είνε νωρίς και σε μία ώρα... να είν' άργα. Μπορεί πάλι να είνε νωρίς και μετά ένα χρόνο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ξέρετε πώς νοιώθω τον έαυτό μου; Σάν παιχιδάκι στό χέρι σας!

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν, μπράβο. Δεν έχετε τις εύαισθησίες των κουτών νεαρών που ντρέπονται να πουν την άλήθεια! Μ' άρέσει αυτό!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ρωμαντικά): Φοβάμαι πως σας άγαπά άθεράπευτα! Είσαστε ή μοιραία γυναίκα για μένα. Δε λένω «λόγια». Άν ποτέ σας χάσω, θα σκοτωθώ.

ΕΚΕΙΝΗ: Α! Αυτό δε μ' άρέσει διόλου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; Δε σας άρέσει να έμπνετε μεγάλα πάθη; Βαθειά αίσθηματα;

ΕΚΕΙΝΗ: Διόλου! Θέλω γαλήνη! Ήσυχα και τακτοποιημένα τα πάντα. Μισώ τις άγωνίες, συχίζομαι τις σκηνές κι' αντιπαθώ τα χτυποκάρδια.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έγω μαζί σας είμαι σάν τρελλός.

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε... πρέπει να κάνετε ψυχοθεραπεία! Δε μ' άρέσουν οι όρμητικότητες. Και με τρομάζουν οι τρέλλες, οι έντονοι συγκινήσεις και οι θυσιές!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μιλάτε σοδασά;

ΕΚΕΙΝΗ: Σοβαρώτατα! Όλα στη ζωή μου τα θέλω σε διακόσμηση της γαλήνης. Άγαπά τον άντρα μου. Λατρεύω το σπίτι μου. Ο άναρωτιόσαστε... Τότε πώ μπορεί να του κάνω άπιστία; Έ, μ'ά δεν του κάνω! Λίγο φλερτ, κάποιον φευγάλα περιπτετιούλα, δεν είνε πράματα που λογαριάζουνται.

ΕΚΕΙΝΟΣ (θλιμμένα): Με γεμίσατε άπελπισία!

ΕΚΕΙΝΗ: Προς Θεού! Τί άντιπαθητική λέξι! Πού τη βρήκατε; Α'Απελπισία! Θυμίζει... τη «ματαιότητα των έγκοσμίων»!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σά' λυπημένο παιδί): Με κοροϊδεύετε;

ΕΚΕΙΝΗ: Καθόλου. Θέλω να σας προσγειώσω. Ζητήστε κοντά στις όριμες κι' όμορφες παντρεμένες κυρίες, τη δροσιά ένος γευστικού έρωτικού άπεριτίφ! Τό τε... θάχετε έπιτυχίες! (Βλέμμα γεμάτο υποσχέσεις). Βγάλτε απ' το λεξικό σας τα μεγάλα πάθη και τις αιώμιες άγάπες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είπε μάθημα... έρωτικής πείρας αυτό.

ΕΚΕΙΝΗ: Είπε μάθημα ζωής. Και κάτι σοβαρώτερο: Όμολογία! (άλλάζει τόνο). Η συζήτηση σταματάει τώρα γιατί έρχεται ο άντρας μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και δεν είπαμε τίποτε!

ΕΚΕΙΝΗ: Είπαμε πολλά. Δηλαδή, είπαμε τα πάντα! (Αυλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

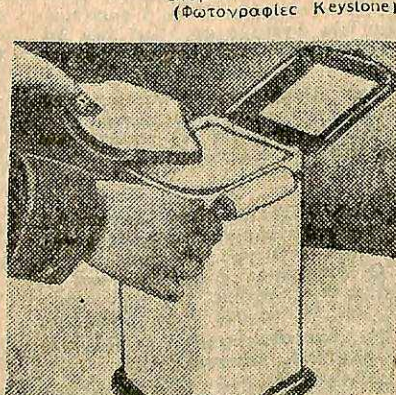
ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Μία βασίλισσα έλειπε από το Χόλλυγουντ: Η «Μίς μουσική». Στόν νεοϊδρυθέντα θρόνο τοποθετήθηκε ως «πρώτη Μίς μουσική» η νέα στάρ Ντόρις Νταϊν, που έπονόμαζε-ται «το άηδίο της όδούσης». Πρωτό γίγνη στάρ, η Ντόρις έδινε μαθήματα φωνητικής μουσικής.

ΠΑΝΥΨΗΛΟΙ ΑΓΓΛΟΙ

Για πρώτη φορά από την εποχή του πολέμου, οι Λονδρέζοι μπέρεσαν να έδουν και πάλι πρό ημερών μία μεγαλοπρεπή παρέλαση των άνδρών της άνακτορικής φρουράς. Στη φωτογραφία μας δύο μικρές Άγγλίδες θαυμάζουν το παρόντισμα ένος των άνδρών. (Φωτογραφίες Keystone)

ΑΝΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Μία εταιρία του Σικάγου κατασκεύασε τη συσκευή αυτή που κόδε, με την άπλη στροφή ένος διακόπτη, το ψωμί σε φέτες ίσου πάχους. Συγχρόνως, η συσκευή αυτή γούσι στο δίπλω τοίχωμά της διατηρεί το ψωμί φρέσκο.

Αθηναϊκά Εθίκαιρα

Και στα δικά σας!

Άς άρχίσουν πανηγύρια κι' άς χτυπήσουνε καμπά- (νεξ!)
'Ο Άλη, παιδιά, τη Ρίτα κουκουλώθηκε στις Κάν- (νεξ,)
κι' ο κοσμάκης άναπνέει έπειδή — λόγω τιμής — ήσυχάσανε κι' έκείνοι άλλα πιο πολύ έμεις!

Παναγία μου, βοήθα να περνούν ζωή καλή.
'Ο Άλη άν την χωρίση γράψε... άλοι και τρισαλί, γιατί, άφου ο γάμος έχει προκαλέσει τόσους κρό- (τους,)
σκέφου τί κακό θα γίνη με το διαζυγίο τους!

Αποκαλύψεις

'Ο Κώστας ο Μπακόπουλος λοιπόν άπολογείται και βέβαια και σίγουρα, απ' όλους θεωρείται ότι θα πάρη άμπάριζα και δεν θα παραλείψη όλους τους συνενόχους του να τους άποκαλύψη.

Άν κι' είνε πολυπρόσωπη ή σπείρα ή μεγάλη, υπάρχει μέγας κίνδυνος να βγούν στη φόρα κι' άλλοι και τότε — βρέ, τί βάσανα και τί περιπλοκές — θα χρειαστή να χτίσουμε χιλιάδες φυλακές!

Επεκτάσεις

Διανομών επέκτασιν υπόσχονται να κάνουν και πάντα οι άρμόδιοι το επαναλαμβάνουν, πως άδρανεξ δεν πρόκειται για χάρι μας να μείνουν και μελετούν ακούραστοι πως θα τις επέκτείνουν.

Δεν είνε ή επέκτασις ζήτημα ήμερών γιατί άν γίνη γρήγορα, ίσως συμβούνε λάθη. Κι' έτσι, παιδιά, προς το παρόν, του κόσμου το άπεριγραπτό το χάλι... έπεξετάθη!

Δόξα τω Θεώ!

Άμέτρητα συμβούλια γινήκαν έν Άθήναις και «περί της ύδρεύσεως» μιλούσαν επί μήνες. Πριό είνε τ' άποτέλεσμα; Το γράφω, μ'ά θαρρώ, πως κι' άλλοτε το έγραφα: Μία τρύπα στο νερό! Γ. ΓΙΑΝ.

Η καθαρίστρια

Είπε πολύ έπιεικής συνήθως ο λαός. Μιά κάποια καθαρίστρια του Δήμου Πειραιώς άρπαξε το σκουπόξυλο και τσάκισε στο ξύλο τον άνεψιό της που ήθελε ή κορη της για φίλο.

Ήταν πολύ έπιεικής άφου έπιθυμούσε της κόρης της τον έραστή στο ξύλο να τσακίση διότι, πως το θέλετε; Πολύ καλά μπορούσε μια κι' ήταν καθαρίστρια... και να τον κ α θ ο (ρ ί σ η !)

Όμως ή πράξι της αυτή — έγω δεν άμφιβάλλω — δεν ήταν άποτέλεσμα της στενακεφαλιάς της, άπλουστάτα ή κακόμοιρη, δεν είνεν άπλο άλλο, έκτός απ' το σκουπόξυλο — έμβλημα της δουλειάς (της!)

Ελεύθερες εισαγωγές

Άφου άντιληφθήκαμε το μαύρο μας το χάλι, εισαγωγές έλεύθερες θα έχωμε και πάλι. Οι σοβαροί άρμόδιοι, έτυχε να ξυπνήσουν, κι' είπαν πως σφάλμα ήτανε το να τις καταργήσουν.

Όλα τα μέτρα στη στιγμή, τα σχετικά, έλήφθησαν, πράγμα που θάπρεπε ασφαλώς, να γίνη πρό πολλού, διότι αυτοί οι ά ρ μ ο δ ι ο ι, ούδέποτε άντελή- (φθσαν)
πως μάλλον τους χρειάζεται... ε ! σ α γ ω γ η (μυαλό)

ΔΗΜ. ΓΙΑΝ.

Μεταξύ μας

Και τώρα που τελείωσαν τα μάτς με τους γειτόνους, Κι' οι ξένοι πλέον έφυγαν και μ'ας άφησαν μόνους, άρχίζουν τα έγχώρια τα μάτς τα τακτικά δια τα πρωταθλήματα τα ποδοσφαιρικά. Και μία που είνε θερμάισμοι, συνήθως κι' οι δικοί (μας)

καυγάδες κι' έπεισόδια θάχουμε... μεταξύ μας! Θα δίνουνε πολλές κλωτσιές οι ποδοσφαιριστάι. Θα δίνουνε περισσότερες όμως οι θεαταί. Και θα τις τρώνε κι' απ' τις δυο πλευρές οι... διαί- (τηταί!)

Η Δημαρχίνα

Είς σύμβουλος δημοτικός — όχι νύν, αλλά τέως — άπέστειλεν έπιστολήν στα φύλλα τελευταίως, και λείει πως το Συμβούλιον του Δήμου στην Άθήνα πρέπει να είνε θηλυκόν για να τα πάη φίν... Και πρέπει και ο δήμαρχος να είνε... δημαρχίνα. Μιά δημαρχίνα συνεπώς και άναμφισβήτητως θα την διαχειρίζεται την πόλη καλαισθητάς. Και ή κυρία δήμαρχος — Λιλή ή Μαριάνθη — Κοτύ θα ρίχνη σ' όποιον δη γωνιά που έρρυπάνθη τους λόφους δε των σκουπιδιών, θα τους σκεπάζη... (με άνθη!)

Τετάρτη ή Σάββατο;

Πριό άπόγευμα τα μαγαζιά, θα κλείνουν, λοιπόν; Κι' άφεντικά κι' υπάλληλοι θα δίνουν το... άπάν;

Τετάρτη ή Σάββατο, Θα κατεβαίνουν τα ρολλά και θα πηγαίνουν κάτω; Γι' αυτό το θέμα πρό ήμερών και υπό των άρχών έγινε δημοψήφισμα καταστηματαρχών, για να ληφθή μία άπόφασις σαφής και όχι σκάρτη. Και άλλοι είπαν το Σάββατο και άλλοι την Τε- (άρτη!)

Έσημειώθη ριζική, λοιπόν, διαφωνία. Μ'ά αν ρωτηθούν οι υπέλληλοι που μέιναν στη γω- (νία,

έκείναι θ' άπαντήσουν με τρόπο δε σταράτο: — Να κλείνουνε τα μαγαζιά Τετάρτη και Σάββατο!

Παρεσύρθησαν!

Ο Μπακόπουλος ο τάλας! Στόν άνακριτή που έ- (σύρθη)
μετά συντριβής καρδιάς δήλωσε πως... παρεσύρ- (θη!)

Κι' οι καταχραστάι έν γένει συλληφθέντες τε και μη όλοι ακολουθούν έπίσης την ίδια τη γραμμή: «Παρεσύρθη» ο Ρουμπιρόζα, που ήτανε παιδί καλό, Μ'ά και ο Νικολαΐδης, κι' ο Άλέκος Κανελλάς. Παρεσύρθησαν έπίσης, δυστυχώς, κι' οι Πεταλάδες — ά! γι' αυτό δεν άπαρά! —

Και ή Νεουρί που βρήκε μέσ στον τόπο μας μπε- (λάδες,

«Παρεσύρθη» και έκείνη κι' έκανε κι' ένα... μωρό! «Παρεσύρθησαν» μοιραίως τα καλά παιδάκια αυτά. Και παρέσυραν μαζί τους και του Κράτους τα... (λεφτά!)

Το βιαλί

Διακοπές του ρεύματος ξανάρχισαν και πάλι. Λες κι' ή εταιρία για σκοπό το σκοτός έχει βάλει! «Ηλεκτρική» ονομάζεται, και όντως κάθε βράδυ διανεμει στην πρωτεύουσα ηλεκτρικό... σκοτάδι! Ξανά οι λάμπες, τα κεριά σ' ένεργεια έχουν μπή, μία και ματαίως, δυστυχώς, γυρίζεις το κουμπί, Σκότος άπλώνεται άπλετον στην πόλη πέρα-πέρα. Μ'ά εύτυχώς, φως αρκετό, έχουμε την... ήμερα!

Η κατάληξις

Οι άγώνες έτελείωσαν οι ποδοσφαιρικοί για κείνο το περίφημον το «Κύπελλον... Φιλίας»! Μ'ά έφεραν οξύτητα που ακόμα διαρκεί κι' άδικως έπροκάλεσαν πολλές άνωμαλίας.

Και ή κρίσις της οξύτητας δεν λείει να περάση. Μ'ά μ'άλλα ήταν αρκετή φιλίεξ να χάσση. Γι' αυτό και του ζητήματος και δη άγάλη-άγάλη, στο τέλος θα έπιληφθούν οι... Τέσσερες Μεγάλοι!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Μιά τελευταία μελωδία για τη «Γάτα»

Οι υπότες των κατακτητών αντιχούσαν στα παρισινά βουλευτήρια. Η νεαρή ζωντανή Ματθίλδη Κάρ παρακολουθούσε το θέαμα απ' το παράθυρό της. Δάκρυα μανίας κυλούσαν στα μάγουλά της, για την υποταγή της πατρίδας της στις ναζιστικές δυνάμεις. Κι' όρκοι δόσαν μέσα στην ψυχή της να δώσει και τη ζωή της ακόμη για τη Γαλλία.

Δεν φανταζόταν τότε ότι το πεπρωμένο της ήταν να γίνει η Ματά Χάρι του δεύτερου πολέμου... Καταγόταν από οικογένεια στρατιωτικών, που είχαν θυσίσει τα πάντα για την πατρίδα τους. Τώρα είχε φτάσει κι' η δική της σειρά να πολεμήσει...

Με τα μαύρα μαλλιά της, τα λαμπερά μάτια της και τη γλυκερά φωνή της, θα μπορούσε να γοητεύει κάθε ανύποπτο έγχρο και να βοηθήσει τους πατριώτες της Αντιστασίας.

Οι φίλοι της την είχαν επωνομάσει «Η Γάτα», για τη χάρι της και την ευλυγισία της. Και περίμενε ανυπόμονα την ημέρα που θα δόθηκε τα νύχια της...

Τέλος, μία χειμωνιάτικη νύχτα του 1940, αυτή κι' οι συντροφοί της πήγαν σε μία κρυφή συνάντηση με τον Άγγλο συνταγματάρχη Μπουκμάστερ. Κι' εκείνος τους ανακοίνωσε ότι είχε

δημιουργήσει ένα μυστικό δίκτυο Αντιστασίας, όπου η «Γάτα» και οι φίλοι της θα ήταν ζωτικοί κρίκοι.

Η Ματθίλδη βρισκόταν πιά στο στοιχείο της: Κουμπούρες κώδικες, νυκτερινές συναντήσεις, κρυφοί ραδιοφωνικοί πομποί... Και μόνον η σκέψη τους την ένθουσιαζε!

Ανέλαβε τις πιο δύσκολες αποστολές, με απόλυτη ψυχραιμία κι' αδιαφορία προς τον κίνδυνο. Ο συνταγματάρχης Μπουκμάστερ είπε γι' αυτήν:

«Η κατασκοπευτική και το σπασμοτάς ήταν για μένα επικίνδυνη δράση, ενώ για τη Ματθίλδη ήταν παιγνιδάκι!»

Αλλά η Γκεσταπό την υποψίαζόταν και την παρακολουθούσε μέρα νύχτα. Στο τέλος, τη συνέλαβε. Ανελάβε τότε να την ανακρίνει ο αξιωματικός Ούγκο Φλάιχερ, ένας τύπος γλυκομίλητου και φιλόμουσου σαδιστού.

Τι συνέβη πίσω απ' τις κλειστές πόρτες του γραφείου του, και αργότερα στο κοινό διαμέρισμά του στα «Ηλύσια»; Κανείς δεν το ξέρει... Πάντως, οι διαβάτες άκουγαν απ' έξω τη γλυκερά μουσική του «Ρέκβιεμ» του Μότσαρτ, μιας μελωδίας που την υπεργαπούσε η «Γάτα»...

Σε λίγες μέρες, η Ματθίλδη είχε δαμάσει μεταμορφωθ. Απ' τον πατριωτισμό κύλησε στην προδοσία! Έγινε η καλλίτερη φίλη κι' η μυστική συνεργάτις του Μπλάιχερ. Του παρέδωσε τα όνοματά, τις διευθύνσεις και τα σχέδια 35 πρακτόρων της Αντιστασίας. Τον συνώδεσε μάλιστα κι' η ίδια στις νυκτερινές συλλήψεις, κι' έκερινη τώριχνε στο γλέντι, με τη σαμπάνια και τα όρε-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΙΞΗ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΟΡΙΑΝΩΦ

«Το πουλί του Δάσους» είναι ένα από τα νούμερα της εφετηνής επίδειξης ρυθμικής γυμναστικής και κλασσικού μπαλέτου της σχολής Α. Μοριάνωφ. Εκτελεστεί θα είναι ο χορευτής Α. Ερενίδης και η δίσ Μιχαλάκη.

κτικά που διέθετε άφθονα ο φίλος της...

Μα αυτό δεν μπορούσε να κρατήσει για πολύ. Οι Άγγλοι πράκτορες κατάλαβαν γρήγορα ότι κάποιος τους προδίδε. Κι' ο λοχαγός Πιέρ ντε Βομεκούρ έπεσε με αλεξιπτώτο στη Γαλλία, έπιφορτισμένος να ανακαλύψει τον προδότη.

Η «Γάτα» τόμαβε κι' ήρθε άμέσως σ' επαφή μαζί του. Εκείνος την εμπιστευθηκε, μη ξέροντας τη σατανική δράση της. Του παρουσίασε τότε τον Μπλάιχερ ως δήθεν Γάλλο και πατριώτη.

Εδώ όμως η «Γάτα» κι' ο Μπλάιχερ έκαναν, το μοιραίο λάθος τους: Ανυπομονώντας να μάθουν όλα τα άγγλικά και γαλλικά μυστικά, ρωτούσαν συνεχώς το Βομεκούρ, τόσο που του κίνησαν επιτέλους τις υποψίες. Τότε ο Γάλλος λοχαγός κατέστρωσε το σχέδιό του.

Παρακάλεσε τη Ματθίλδη να πάει μαζί του στο Λονδίνο, για μια απόρρητη αποστολή. Εκείνη δέχθηκε μ' ένθουσιασμό, με τη σκέψη ότι θα εischωρούσε έτσι στο κέντρο της άγγλογαλλικής μυστικής υπηρεσίας και θα μάθαινε ανεκτίμητα μυστικά.

Ο Βομεκούρ κι' η «Γάτα» έφυγαν απ' τη Γαλλία με μια βάρκα. Στη μέση της Μάγχης, τους παρέλασε ένα βρετανικό καταδρομικό.

Στο Λονδίνο, εγκατέστησαν τη Ματθίλδη σ' ένα απ' τα καλλίτερα ξενοδοχεία. Πέρασαν μερικοί μήνες. Η «Γάτα» ανυπομονούσε να δράσει...

Στο μεταξύ όμως, οι Άγγλοι πρόσεξαν ότι είχαν ελαττώσει σημαντικά οι συλλήψεις των πρακτόρων τους στη Γαλλία. Αρχισαν λοιπόν ν' ανακρίνουν με τρόπο τη Ματθίλδη, κι' εκείνη κατάλαβε ότι κινδύνευε! Έπευιρήσε τότε να γλυτώσει, παραδίδοντας στους Άγγλους τα σχέδια της Γκεσταπό. Αλλά εκείνοι δυσπίστησαν και δεν έδεχθηκαν την πρότασή της.

Έτσι, η «Γάτα» έμεινε φυλακισμένη ως το τέλος του πολέμου. Έπειτα μεταφέρθηκε στο Παρίσι, για να δικασθεί. Στη δίκη της εξετάσθηκαν 14 απ' τους 35 παλιούς συντρόφους της που είχε προδώσει. Ένας απ' αυτούς είπε:

«Ηθελε να γίνει η Ματά Χάρι του 1940».

Προκειμένου να διαλέξει ανάμεσα στη ζωή της και στη δική μας, προτίμησε την εύκολη λύση! Πρόσθεσε ένας άλλος.

Κι' ο εισαγγελέας τη μαστίγωσε με τις φράσεις: «Δεν είχε ίχνος συνειδήσεως και ήθικης. Ζούσε μόνο για τις υλικές ανέσεις και γι' τα ρίγη των δυνατών συγκινήσεων».

Αφού εξεδόθη η απόφασις, που την κατέδικαζε εις θάνατον, η Ματθίλδη Κάρ διέτύπωσε μια τελευταία επιθυμία της:

«Πριν σταθώ μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα — είπε — θέλω ένα πλούσιο γεύμα, με σαμπάνια και με τη μουσική του «Ρέκβιεμ» του Μότσαρτ».

Άπεργίες πείνης

Τα πιο καταπληκτικά ρεκόρ

Τρεις άνδρες και μία γυναίκα σε τέσσερα διαφορετικά μέρη του κόσμου έχουν κηρύξει αυτή τη στιγμή άπεργια πείνης, για διαφορετικές αιτίες και με το δικό του τρόπο ο καθένας.

Ο πρώτος είναι ο Όλλανδος Μπερνάρ Βάν Σούστελιν, πρώην διοικητής της Σουμάτρας, που κήρυξε μία ιδιότυπη άπεργία πείνης για να διαμαρτυρηθεί εναντίον της πολιτικής της Όλλανδικής Κυβερνήσεως και να την εξαναγκάσει να δώσει απόλυτη ανεξαρτησία στις αποικιακές κτήσεις της.

Ο Όλλανδος άπεργός τρέφεται μόνον με χυμούς φρούτων και με πολύ ελαφρύ τσάι.

Ο δεύτερος είναι ένας Άλσατος από τη Μλούζι, ονόματι Αιμάν. Όπως έδηλωσε, άπρηγχε για να διαμαρτυρηθεί εναντίον της ηλιθιότητας, της ασυνειδησίας και της κακίας των ανθρώπων. Η διαίτα του αποτελείται από λίγο νερό και 250 γραμμάρια πατάτες την ημέρα.

Ο τρίτος άπεργός πείνης είναι ένας Ινδός φακίρης, που ανέθηκε στην κορφή ενός δέντρου και αρνείται οποιαδήποτε τροφή. Οι λόγοι της αποφάσεώς του είναι άγνωστοι, γιατί δεν θέλησε να τη τίποτε σε κανένα.

Τέταρτος άπεργός είναι μία νεαρή και άραιότατη Αμερικανίδα, η μίς Ρουθ Μπέλες, κάτοικος του Σικάγου. Περιώρισε την καθημερινή τροφή της σε τρεις φέτες ψωμί κι' ένα ποτήρι γάλα, για να διαμαρτυρηθεί εναντίον της ακρίβειας της ζωής. Η νηστεία της δεν έχει, ωστόσο, την παραμικρή επίδραση στις τιμές των τροφίμων.

Το μεγαλύτερο ρεκόρ νηστείας κατέχεται ως σήμερα από τον Ιρλανδό δήμαρχο του Κόρκ Μάρκ Σβίνεϊ, που πέθανε έπειτα από 76 ημέρες νηστείας για να διαμαρτυρηθεί εναντίον της Άγγλικής κυριαρχίας. Οι συμπατριώτες του τον θεωρούν σαν ένα από τους κυριωτέρους ήρωες της Ιρλανδικής ανεξαρτησίας και τιμούν τη μνήμη του κάθε χρόνο, κατά την επέτειο του θανάτου του, με επίθλιτικές τελετές.

Αλλά η άπεργία πείνης δεν χρησιμοποιήθηκε πάντοτε ως μέσον εξυπηρέτησεως ανωτέρων σκοπών.

Κατά το 1880, ο αμερικανός γιατρός Τάουνερ έμεινε χωρίς τροφή επί 40 μέρες, μόνο και μόνο για να κερδίσει ένα στοίχημα 25.000 δολαρίων. Λίγο καιρό αργότερα, τρεις Ιταλοί προσπάθησαν να καταρρίψουν το ρεκόρ του. Οι δυο απ' αυτούς παρατήθηκαν την τρίτη βδομάδα. Αλλά ο τρίτος κράτησε 50 μέρες. Σ' όλο αυτό το διάστημα έπινε μόνο ένα ποτήρι νερό την ημέρα.

Το Μάιο του 1943, μία νεαρή Κινέζα χωρική, η Γιανγκ Μεί έδηλωσε ότι θα νήστευε επί έννέα χρόνια! Ένας γιατρός του νοσοκομείου του Τσουνγκ-Κιόγ ανέλαβε να την παρακολουθή. Αλλά, σε λίγο, ανακάλυψε ότι επρόκειτο για μία χονδροειδή άπατη. Η άπεργός έτρωγε τη νύχτα χάρις στη συνενοχή των γονέων της.

Περίφημο έχει παραμείνει, έξ' άλλου, το πείραμα δυο Άγγλων, του Σάκκο και του Μπίλ Μπράουν. Οι δυο αυτοί άνθρωποι κλείστηκαν το 1929 σε δυο γυάλινα κλουβιά. Η παρακολούθησής τους ήταν άυστηροτάτη. Τους έδιναν μόνο ένα ποτήρι νερό την ημέρα. Την 63η μέρα ο Μπράουν άμολόγησε την ήττα του.

— Πεινάω! φώναξε. Δώστε μου γρήγορα να φάω!

Ο Σάκκο κράτησε δυο περίπου μέρες ακόμη. (Για την ακρίβεια 43 ώρες). Αλλά προσβλήθηκε από κακοήγη αναμία και, μ' όλες τις προσπάθειες των γιατρών, πέθανε έπειτα από τρεις μήνες.

— Μπαμπά, αποφασίσαμε να μās αυξήσης το... χαρτζηλίκι! (Του Αρχέλαου)

TABLE NTE MONTEPEN

Ο Ιωάννης ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραούλ μαθαίνει απ' το Ματία ότι η Αντωνία Βέρντι κατόρθωσε να μπει στ' Ανακτορά του Αντιβασιλέως και να γίνει απαράτητη. Ο Ιππότης, αφού συναντάται με τη γυναίκα του, τη Ζανέτ, φεύγει ξέω με υποθήκη του. Μά η Ζανέτ βρίσκει τυχαία ένα φακέλο που αφορά τη Βέρντι και τότε ξεσπάει η ζήλεια της. Ο Ραούλ γυρίζοντας την καθησυχάζει και ξαναφεύγει για να βρῇ το μαρτυριοῦ ντὲ Πάνς πού τὸν περιμένει. Τὸ βράδυ ὁμως ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι του, δὲ βρίσκει τὴ Ζανέτ, γιατί ἡ νέα ἔχει βρῇ με τὴν ἀπόφασι νὰ πάη νὰ συναντήσῃ τὴ Βέρντι καὶ νὰ ἐξηγηθῇ μαζί της. Ξαφνικά ὁμως ἀλλάζει γνώμη καὶ βγαίνει στὸ δρόμο ὅπου ἀπέναντι ἀντικρύζει ἕν ἀμάξι με δύο λαμπρά ἀλογα.

Κάποιος, πού καθόταν μέσα στ' ἀμάξι, καὶ κυττούσε ἀπὸ τὸ παράθυρο, τραβήχτηκε μόλις εἶδε τὴ νέα νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα τοῦ ξενοδοχείου.

Ἡ νέα ἀνέβηκε στὸ φορεῖο της, χωρὶς νὰ προσέξῃ καθόλου τ' ἀμάξι.

Ποῦ θὰ πάμε, κυρία; τὴ ρώτησαν οἱ μεταφορεῖς της.

Στὸ ξενοδοχεῖο «Βασιλιάς Σολομών», ἀπάντησε.

Τὸ φορεῖο ξεκίνησε, κι' ἀμέσως ὕστερα καὶ τ' ἀμάξι.

Ὅταν ἔφτασαν στὴν πλατεῖα Ταράν, οἱ μεταφορεῖς πήραν τὴν ὁδὸ Σαῖν - Γκυγιώμ, γιὰ νὰ πᾶνε συντομώτερα.

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ δρόμος αὐτὸς ἦταν ἐντελῶς ἔρημος.

Τὸ ἀμάξι στάθηκε στὴ γωνιά τοῦ δρόμου, κι' ὁ ὑποκόμης, πού ἦταν μέσα, πήδησε, ἐνῶ τὸν ἀκολουθοῦσαν οἱ δύο ὑπηρετές του.

Γύμνωσε ἀμέσως τὸ σπαθὶ του κι' ὥρμησε πάνω στοὺς δύο μεταφορεῖς, φωνάζοντας ἀπειλητικά:

Φύγετε ἀμέσως γιὰτὶ σὰς σκότωσα..

Εἰκονοί, μόλις τὸν εἶδαν νάρχεται κατὰπάνω τους, παράτησαν τὸ φορεῖο καὶ τὸσκάσαν, τρέχοντας μ' ὅλη τους τὴ δύναμι.

Ὁ νεαρὸς ὑποκόμης, ἀνοίξε τότε τὴν πόρτα τοῦ φορείου κι' εἶπε στὴ Ζανέτ, πού εἶχε μείνει σὰν ἀπολιθωμένη ἀπὸ τὸν τρόμο της:

Σὰς τὸ εἶπα, κυρία μου, ὅτι ἡ σεμνοτυφία δὲν σὰς πηγαίνει...

Ἡ μονομαχία

Ἡ Ζανέτ πού παραξενεύτηκε στὴν ἀρχή, ὅταν σταμάτησε ξαφνικά τὸ φορεῖο, βλέποντας τὴν πόρτα του ν' ἀνοίγεται ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀγνωστὸ, τρόμαξε.

Ποῖος εἶστε, κύριε, καὶ τί ζητᾶτε ἀπὸ μένα; τὸν ρώτησε.

Εἰμαι ἕνας εὐγενὴς, ἀπάντησε ἐκεῖνος, κι' ἔχω γοητευτὴ ἀπὸ τὴν ὁμορφιά σας. Κι' ἐπειδὴ ἐδῶ δὲν εἶνε ὁ τόπος καὶ

τάλληλος γιὰ νὰ σὰς ἐκφράσω τὸ θαυμασμό μου...

Κι' ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ, ὁ ὑποκόμης πήρε τὸ χερί της Ζανέτ καὶ θέλησε νὰ τὴν τραβήξῃ γιὰ νὰ τὴ βγάλῃ ἀπὸ τὸ φορεῖο.

Ἄλλ' ἐκείνη κρατιόταν ἀπ' τὸ κάδρο τῆς πόρτας καὶ τὸν παρακαλοῦσε:

Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κύριε, ἀφίστε με. Ὁ ἀγνωστὸς ἄρχισε νὰ γελᾷ.

Ἐλάτε καὶ μὴν κάνετε πείσματα, τῆς εἶπε. Τὸ καταλαβαίνετε καὶ μόνη σας ὅτι, ἂν ἤθελα, θὰ σὰς ἐβγαζα ἀμέσως ἀπὸ κεῖ μέσα...

Ἄλλ' ἐπειδὴ φοδοῦμαι μὴν πάθετε τίποτα, γι' αὐτὸ σὰς φέρνομαι με λεπτότητα. Κάνετε γρήγορα ὁμως, γιὰτὶ, πρέπει νὰ ξέρετε, πῶς, ἂν δὲν ἔρθετε μόνη σας, θὰ σὰς πάρω με τὴ δία...

Ἄλλ' εἰμαι τίμια γυναίκα, κύριε, φώναξε με ἀπελπισία ἡ Ζανέτ.

Ἀσφαλῶς, εἶπε ὁ ἀγνωστὸς. Τέτοιες μοῦ ἀρέσουν κι' ἐμένα...

Εἰμαι παντρεμένη...

Τόσο τὸ καλλίτερο... Ὅα γίνῃ περισσότερος θόρυβος...

Ἀγαπῶ τὸν ἄντρα μου...

Τί ἀστείο...

Τὸν ἀγαπῶ, σὰς ὀρκίζομαι, τὸν ἀπαμ' ὅλη μου τὴν καρδιά...

Τί σπάνιο αἰσθημα... Σεῖς δὲν εἶστε πιά γυναίκα, εἶστε φαινόμενο, κι' εὐλογῶ τὴν τύχη μου, πού σὰς ἐβρίξε στὸ δρόμο μου...

Εἰκονοί, τὴ στιγμή ἀκούστηκαν θήματα νὰ πλησιάζουν.

Ὁ ὑποκόμης ἀνησύχησε, κι' ἀρπάχοντας τὴ Ζανέτ ἀπὸ τὸ χερί θέλησε νὰ τὴ βγάλῃ ἀπὸ τὸ φορεῖο.

Κάνετε γρήγορα, τῆς εἶπε. Ὅα ρθῇτε ἢ ὄχι;

Ὁχι, ἀπάντησε σταθερά ἡ Ζανέτ.

Τότε θὰ σὰς ἀναγκάσω ἐγὼ νὰ ρθῇτε, εἶπε ὁ ἀγνωστὸς.

Κι' ἀρπάχοντας τὴ νέα ἀπὸ τὴ μέση, τὴν ἐβγαλε ἀπὸ τὸ φορεῖο, κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ ἀμάξι τοῦ, ἀκολουθούμενος πάντοτε ἀπὸ τοὺς δύο ὑπηρετές του.

Βοήθεια, βοήθεια, φώναξε ἡ Ζανέτ, με πνιγμένη φωνή.

Ἀλλὰ στὴν ἐπικλήσὶ της δὲν ἀπάντησε παρὰ τὸ εἰρωνικό γέλιο τοῦ ἀπαγωγέως της.

Ἡ Ζανέτ ἐνοιῶσε πῶς ἦταν χαμένη. Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τῆς στείλῃ τὸ θάνατο γιὰ νὰ τὴ λυτρώσῃ.

Ξαφνικά ὁμως, ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρὰ τοῦ δρόμου, φάνηκε ἕνας ψηλὸς ἄντρας, πού προχώρησε πρὸς τὸν ὑποκόμητα, καὶ τοῦ ἔφερε τὸ δρόμο.

Παραμερίστε, φώναξε ὁ ὑποκόμης.

Ἄλλ' ὁ ἀγνωστὸς δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

Παραμερίστε, ξανάπε ὁ ὑποκόμης, σέρνοντας τὸ σπαθὶ του με τὸ δεξιὸ χερί, καὶ κρατώντας τὴ Ζανέτ με τὸ ἀριστερό.

Τί συμβαίνει λοιπὸν ἐδῶ; ρώτησε ὁ νεοφερμένος με θαρρετὴ φωνή. Γιατὶ φωνάζει αὕτὴ ἡ γυναίκα;

Νὰ μὴν ἀνακατεύεσθε στὶς ὑποθέσεις τῆς Ζανέτ.

Παραμερίστε, ξανάπε ὁ ὑποκόμης, σέρνοντας τὸ σπαθὶ του με τὸ δεξιὸ χερί, καὶ κρατώντας τὴ Ζανέτ με τὸ ἀριστερό.

Τί συμβαίνει λοιπὸν ἐδῶ; ρώτησε ὁ νεοφερμένος με θαρρετὴ φωνή. Γιατὶ φωνάζει αὕτὴ ἡ γυναίκα;

Νὰ μὴν ἀνακατεύεσθε στὶς ὑποθέσεις τῆς Ζανέτ.

Παραμερίστε, ξανάπε ὁ ὑποκόμης, σέρνοντας τὸ σπαθὶ του με τὸ δεξιὸ χερί, καὶ κρατώντας τὴ Ζανέτ με τὸ ἀριστερό.

Τί συμβαίνει λοιπὸν ἐδῶ; ρώτησε ὁ νεοφερμένος με θαρρετὴ φωνή. Γιατὶ φωνάζει αὕτὴ ἡ γυναίκα;

Νὰ μὴν ἀνακατεύεσθε στὶς ὑποθέσεις τῆς Ζανέτ.

Παραμερίστε, ξανάπε ὁ ὑποκόμης, σέρνοντας τὸ σπαθὶ του με τὸ δεξιὸ χερί, καὶ κρατώντας τὴ Ζανέτ με τὸ ἀριστερό.

Τί συμβαίνει λοιπὸν ἐδῶ; ρώτησε ὁ νεοφερμένος με θαρρετὴ φωνή. Γιατὶ φωνάζει αὕτὴ ἡ γυναίκα;

Νὰ μὴν ἀνακατεύεσθε στὶς ὑποθέσεις τῆς Ζανέτ.

Παραμερίστε, ξανάπε ὁ ὑποκόμης, σέρνοντας τὸ σπαθὶ του με τὸ δεξιὸ χερί, καὶ κρατώντας τὴ Ζανέτ με τὸ ἀριστερό.

Τί συμβαίνει λοιπὸν ἐδῶ; ρώτησε ὁ νεοφερμένος με θαρρετὴ φωνή. Γιατὶ φωνάζει αὕτὴ ἡ γυναίκα;

Νὰ μὴν ἀνακατεύεσθε στὶς ὑποθέσεις τῆς Ζανέτ.

Παραμερίστε, ξανάπε ὁ ὑποκόμης, σέρνοντας τὸ σπαθὶ του με τὸ δεξιὸ χερί, καὶ κρατώντας τὴ Ζανέτ με τὸ ἀριστερό.

Τί συμβαίνει λοιπὸν ἐδῶ; ρώτησε ὁ νεοφερμένος με θαρρετὴ φωνή. Γιατὶ φωνάζει αὕτὴ ἡ γυναίκα;

Νὰ μὴν ἀνακατεύεσθε στὶς ὑποθέσεις τῆς Ζανέτ.

Παραμερίστε, ξανάπε ὁ ὑποκόμης, σέρνοντας τὸ σπαθὶ του με τὸ δεξιὸ χερί, καὶ κρατώντας τὴ Ζανέτ με τὸ ἀριστερό.

Τί συμβαίνει λοιπὸν ἐδῶ; ρώτησε ὁ νεοφερμένος με θαρρετὴ φωνή. Γιατὶ φωνάζει αὕτὴ ἡ γυναίκα;

Νὰ μὴν ἀνακατεύεσθε στὶς ὑποθέσεις τῆς Ζανέτ.

μου καὶ νὰ μ' ἀφίσετε νὰ περάσω, εἶπε με θυμὸ ὁ ὑποκόμης.

Καὶ σήκωσε ἀπειλητικά τὸ σπαθὶ του. Ὁ ἄλλος, ἀντὶ νὰ στυλῇ τὸ σπαθὶ του, στάθηκε ἀτάραχος καὶ σταύρωσε τὰ χεῖρά του στὸ στήθος του.

Σὲ διατάσσα νὰ μοῦ πῆς ποιά εἶνε αὕτὴ ἡ γυναίκα καὶ με ποῖο δικαίωμα τὴν ἀπῆγαγες, εἶπε με φωνὴ σταθερή.

Δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα, κύριε, εἶπε ἡ Ζανέτ, πού εἶχε ἀνακτήσει τὶς ἐλπίδες της. Μὲ ἀπῆγαγε διὰ τῆς δίαις... Δὲν τὸν γνωρίζω καθόλου...

Λοιπὸν δὲ διατάσσα καὶ πάλι ν' ἀφίσεις αὕτὴ τὴ γυναίκα, ξανάπε ὁ ἀγνωστὸς.

Ὁ ὑποκόμης ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια με πραγματικὴ κατάπληξι, γιὰτὶ δὲν φανταζόταν ποτὲ ὅτι θὰ ὑπῆρχε στὸν κόσμο ἄνθρωπος, πού θὰ τολμοῦσε νὰ τοῦ μιλῇ με τέτοιο τρόπο. Κι' ὁ θυμὸς τοῦ ἦταν τόσος, ὥστε ὥρμησε σὰν τρελλὸς πάνω στὸν ἀγνωστὸ.

Ἀλλὰ τότε, καθὼς τὰ πρόσωπά τους πλησίασαν, ἀναγνωρίστηκαν, καὶ δύο φωνὲς ἀντήχησαν συγχρόνως:

Ὁ δὸν Ραῖμόνδο...

Ὁ ὑποκόμης Ντωμπινύ...

Ὁπισθοχώρησαν δύο θήματα, καὶ ὁ ἱσπανὸς ἔβαλε τὸ χερί του στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του.

ἔχουμε ἕνα λογαριασμὸ νὰ καθαρῶσμε, δὸν Ραῖμόνδο, συνέχισε ὁ ὑποκόμης. Σοῦ δίνω ραντεβού γιὰ αὔριο τὸ πρωῒ στὶς δέκα, πῶς ἀπὸ τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτου, γιὰτὶ ἀπόψε δὲν ἔχω καιρὸ. Τώρα λοιπὸν πού με γνωρίζετε, ἀφήστε με νὰ περάσω...

Τώρα πού σὰς γνωρίζω ὑποκόμη Ντωμπινύ, ἀπάντησε ὁ ἱσπανὸς με τὴν ἴδια πάντοτε ἀταραξία, ὡς διατάσσα καὶ πάλι ν' ἀφίστετε ἐλευθερὴ αὕτὴ τὴ γυναίκα, γιὰτὶ ἀλλοίως θὰ σὰς ἐξαναγκάσω νὰ τὸ κάνετε...

Ἀλήθεια; εἶπε ὁ Ντωμπινύ εἰρωνικά.

Στὴν τιμὴ μου, ἀπάντησε ὁ δὸν Ραῖμόνδο.

Ὁ Ντωμπινύ πλησίασε τοὺς ὑπηρετές του, τοὺς εἶπε κάτι σιγὰ καὶ τοὺς παραδῶσε τὴ Ζανέτ. Ἐπειτα, ἐνῶ ἐκεῖνοι ἔφευγαν, γρήγορα, με τὸ ἑλαφρὸ τους φορτίο, ὁ ὑποκόμης γύρισε με τὸ σπαθὶ γυμνὸ, καὶ στάθηκε ἀπέναντι στὸν ἱσπανό.

Γλυτώστε με, γλυτώστε με, φώναξε ἡ Ζανέτ με φωνὴ πού ἔσβυνε. Μὴ μ' ἀφίσετε!...

Ὁ δὸν Ραῖμόνδο θέλησε νὰ προχωρήσῃ, ἀλλὰ τώρα τοῦ ἔφραξε τὸ δρόμο ὁ ὑποκόμης.

Λοιπὸν, εἶπε ὁ Ντωμπινύ χαμογελώντας, νόμιζα πῶς θὰ μ' ἀναγκάζατε ν' ἀφίσω αὕτὴ τὴ γυναίκα, πού τὴν κρατοῦν οἱ ἄνθρωποί μου. Γιατὶ δὲν μ' ἐξαναγκάζετε;

Ἀνδρε, ψιθύρισε ὁ ἱσπανός.

Καὶ διεσταύρωσε τὰ σπαθὶ του με τὸ σπαθὶ τοῦ ὑποκόμητος.

Νόμιζα ἐπίσης, ἐξακολουθῆσε ὁ Ντωμπινύ, ὅτι σήμερα ἦταν Παρασκευὴ, κι' ὅτι δὲν θὰ μονομαχοῦσατε αὕτὴ τὴν ἡμέρα...

Παρασκευὴ... Ἀλήθεια, σήμερα εἶνε Παρασκευὴ, ψιθύρισε ὁ ἱσπανός.

Καὶ τὸ χερί του, πού κρατοῦσε τὸ σπαθὶ, ἔπεσε σὰν παράλυτο.

Ὅα μοῦ προτείνετε βέβαια ν' ἀναβάλουμε γιὰ αὔριο τὴ μονομαχία μας, ἐξακολουθῆσε ὁ ὑποκόμης, ἀλλ' ἐπειδὴ πρὶν με εἴπατε ἄνδρ', κι' ἐπειδὴ μὴν τέτοια βρισιὰ πρέπει νὰ ἐξίλεωθῃ ἀμέσως, θὰ χτυπηθῶμε τώρα, κι' ἂν δὲν θέλησετε, θὰ σὰς ἀναγκάσω...

Καί, συγχρόνως, χτύπησε τὸν ἱσπανό με τὸ πλατὺ μέρος τοῦ σπαθιοῦ του.

Ὁ δὸν Ραῖμόνδο ἐβγαλε μὴν κρυγὴ ὀργισμένη, καὶ, ὑψώνοντας τὸ σπαθὶ του ὥρμησε πάνω στὸν ἀντίπαλό του.

Δέξαι σοι ὁ Θεός, εἶπε εἰρωνικά ὁ Ντωμπινύ. Πήρατε λοιπὸν τὴν ἀπόφασί σας; Κάλιο ἄργα παρὰ ποτὲ...

Παρασκευὴ, ψιθύρισε ὁ ἱσπανός.

Ἡ φωνὴ τῆς Ζανέτ μόλις ἀκούγόταν ἀπὸ μακριά.

Ἡ μονομαχία, ὥστόσο, δὲν δάσταξε πολὺ.

Τὸ σπαθὶ τοῦ δὸν Ραῖμόνδο τρύπησε τὴν καρδιά τοῦ Ντωμπινύ, πού σωριαστικὴ κατὰγῃς χωρὶς νὰ προφύγῃ νὰ πῇ λέξι.

Ἡ φωνὴ τῆς Ζανέτ δὲν ἀκούγόταν πιά...

Ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ ἱσπανοῦ, ἀμέσως μετὰ τὴ νίκη του, ἦταν νὰ ψάξῃ νὰ βρῇ τὴν ἀγνωστὴ ἐκείνη γυναίκα, πού εἶχαν ἀπαγάγει οἱ ὑπηρετές τοῦ ἀντιπαλίου του.

Θυμῆθηκε, ξαφνικά, τὸ ἀμάξι, πού εἶχε ἰδῇ σταματημένον στὴν εἴσοδο τῆς ὁδοῦ Σαῖν Γκυγιώμ.

Βέβαια, εἶπε μέσα του, τὸ ἀμάξι αὐτὸ θὰ ἦταν τοῦ Ντωμπινύ, κι' οἱ ὑπηρετές του, ἀφοῦ κάνουν τὸ γύρο τῆς πλατείας Ταράν, θὰ πᾶν σ' αὐτό.

Ἀντὶ λοιπὸν νὰ προχωρήσῃ, γιὰ νὰ τοὺς βρῇ, γύρισε πίσω γιὰ νὰ τοὺς περιμένῃ.

Πραγματικά, δὲν γελάστηκε στοὺς ὑπολογισμούς του.

Σὲ λίγο, φάνηκαν οἱ δύο ὑπηρετές, κουβαλώντας τὴ Ζανέτ, πού εἶχε λιποθυμῆσει ἀπὸ τὸν τρόμο της.

Μόλις εἶδαν τὸν Ραῖμόνδο, πού κρατοῦσε στὸ χερί του τὸ σπαθὶ του, καταταξιμένον, στάθηκαν κατατρομαγμένοι.

Ἀφίστε τὴ γυναίκα, τοὺς εἶπε ὁ ἱσπανός, καὶ πηγαίνετε νὰ σηκώσετε τὸν κύριό σας, πού εἶνε πεσμένος ἐκεῖ πέρα.

Οἱ ὑπηρετές ἔσπευσαν νὰ ὑπακούσουν, κι' ἀφίνοντας τὴν λιποθυμὴ Ζανέτ στὰ χεῖρά τοῦ δὸν Ραῖμόνδο, μῆκαν στὴν ὁδὸ Σαῖν Γκυγιώμ. Σὲ λίγο, γύρισαν, κουβαλώντας τὸ πτώμα τοῦ Ντωμπινύ.

Τὸν ἔβαλαν μέσα στὸ ἀμάξι, ἔκλεισαν τὴν πόρτα, καὶ τ' ἀλόγα ξεκίνησαν ἀργά.

Ὁ δὸν Ραῖμόνδο ἔμεινε μόνος στὸ δρόμο με τὴν λιποθυμισμένη Ζανέτ.

Τί νὰ κάνω τώρα; σκεπτόταν. Πού νὰ τὴν πάω αὕτὴ τὴ δυστυχισμένη;

Εἰκονοί, τὴ στιγμή, φάνηκαν δύο ἄνθρωποι στὴ γωνία τοῦ δρόμου καὶ στάθηκαν με σεβασμὸ μπροστά του.

Ποιοί εἶστε; τοὺς ρώτησε ὁ ἱσπανός.

Εἴμαστε ἐμεῖς πού κρατοῦσαμε τὸ φορεῖο τῆς κυρίας, ἀπάντησε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς.

Καὶ γιὰτὶ δὲν τὴν ὑπερασπίσατε;

Πῶς μπορούσαμε, ἐξοχώτατε; Οὔτε ὅπλο ἔχαμε, οὔτε παλληκάρια εἰμαστε... Κρυφτήκαμε τὸ λοιπὸν καὶ τώρα πού ἡ ἐξοχώτης σας τὸν ἐμπεδόνει... βγήκαμε...

Ἀπὸ ποῦ πήρατε αὕτὴ τὴ γυναίκα;

Ἀπὸ δῶ κοντά, ἀπὸ ἕνα σταυροδρόμι.

Καὶ πού τὴν πήγατε;

Στὸ ξενοδοχεῖο «Λυών», στὴν ὁδὸ Ζυσιέν.

Κι' ἀπὸ κεῖ πού θὰ πᾶγαίτε;

Στὸ ξενοδοχεῖο «Βασιλιάς Σολομών», στὴν ὁδὸ Μεσημβρινοῦ Τόξου.

Ξέρετε πῶς λέγεται;

Ὁχι. Πρώτη φορὰ τὴν εἶδαμε σήμερα.

Λοιπὸν θὰ τὴν πάτε ἐκεῖ πού σὰς εἶχε πῇ. Ὅα σὰς ἀκολουθῶσιν κι' ἐγὼ εἶχε πῇ.

Μάλιστα, ἐξοχώτατε.

Ἐβαλαν τὴ Ζανέτ, πού ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε λιποθυμὴ, στὸ φορεῖο, καὶ ξεκίνησαν.

Ἐφτάσαν σὲ λίγο, στὸ ξενοδοχεῖο, κι' ὁ δὸν Ραῖμόνδο χτύπησε τὴν πόρτα.

Θέλω νὰ μιλήσω με τὸν ἰδιοκτήτη, εἶπε στὸν ὑπηρετὴ, πού τοῦ ἀνοίξε.

Ἦρθε ἀμέσως ὁ Σαμουὴλ.

Κύριε, τοῦ εἶπε ὁ ἱσπανός, μέσο στὸ φορεῖο εἶνε μὴν κυρία λιποθυμισμένη, πού εἶχε πῇ νὰ τὴν φέρουν ἐδῶ. Ἐλάτε, σὰς παρακαλῶ, νὰ τὴν δῆτε γιὰ νὰ μοῦ εἰπτε ἂν τὴ γνωρίζετε.

Ἀμέσως, ἀπάντησε ὁ ξενοδόχος.

Καί, παίρνοντας ἕνα φανάρι, πλησίασε στὸ φορεῖο.

θυσιάζοντες σε μελαγχολικές σκέψεις. 'Ακούγοντας τα βήματα του Τραμπλέι να πλησιάζουν, ανασήκωσε το κεφάλι του. Το βλέμμα του ήταν τόσο στυγνό, ώστε ο Ραούλ τράμαξε σχεδόν.

— Ωστόσο ο δόν Ραϊμόνδο, σηκώθηκε από τη θέση του, για να τον υποδεχθώ.

— Ο Ραούλ τον αγκάλιασε με συγκίνηση.

— 'Ιππότε, του είπε, σ'αγαπώ...

— Τίποτα, τον δέικνε ο 'Ισπανός. Κάνετε για μένα, πριν λίγες μέρες, ότι έκανα για σας εγώ σήμερα.

— 'Επιτρέψτε μου να μην έχω την ίδια γνώμη. Θεωρώ τον εαυτό μου υποχρεωμένο εφ' όρου ζωής, επέμεινε ο Ραούλ.

— Έχετε λάθος, απάντησε ο δόν Ραϊμόνδο. Υπερασπίσθηκα μία γυναίκα, απλούστατα. Και σεις θα κάνετε το ίδιο, αν ήστε στη θέση μου. Κι' εξ' άλλου, δεν ήξερα ότι η κυρία ήταν γυναίκα σας...

— Ας αλλάξουμε θέμα συζητήσεως σας παρακαλώ.

— Και μίαν ερώτησι ακόμα: Τί έγινε ο αντιπαλός σας;

— Τον σκότωσα. Και φαντάζομαι πως αυτό θα σας χαροποιήσει.

— Πώς αυτό;

— Ξέρετε ποιος ήταν ο άνθρωπος εκείνος; Που άπληγος τη γυναίκα σας, και που τον σκότωσα;

— Όχι, απάντησε ο Ραούλ.

— Ήταν ο θανάσιμος εχθρός σας, εκείνος που πληγώσατε σε μονομαχία, πριν από λίγες μέρες, ο υποκόμης Ντωμπινύ.

— Αλήθεια; ψιθύρισε ο Ραούλ κατάπληκτος. Τότε ασφαλώς μου κάνατε μία μεγάλη εκδούλευσι, σκοτώνοντας τον...

— Ο δόν Ραϊμόνδο ξανάπεσε ξαφνικά στη μελαγχολία του, και κάθισε, θυσιάζοντας σε ζοφερές σκέψεις.

— Ο Ραούλ πήγε κοντά του και του έπιασε το χέρι.

— Φίλε μου, τί έχετε; τον ρώτησε.

— Ντρέπομαι να σας το πω, απάντησε διστακτικά ο 'Ισπανός. Φοβούμαι...

— Φοβάστε; Σεις; είπε κατάπληκτος ο Ραούλ.

— Μάλιστα εγώ... 'Αλλ' όχι από τους ζωντανούς, κύριε ντε Τραμπλέι...

— Από ποιους λοιπόν;

— Φοβάμαι τους νεκρούς... 'Ως τώρα ήταν έλικας... Τώρα είναι δύο... απάντησε μελαγχολικά ο 'Ισπανός.

— Τί θέλετε να πείτε; Δεν σας καταλαβαίνα.

— Ορκίστηκα... και δεν κράτησα τον όρκο μου... Μονομάχησα Παρασκευή... Το αίμα, που έχυσα, βογγάει έναντιόν μου...

— Δεν το ληψά να σας ξαναρωτήσω, ψιθύρισε ο Ραούλ. Θυμίζω ότι μία φορά σας ρώτησα και δεν μου απαντήσατε...

— Ωστόσο, επιτρέψτε μου να σας πω ότι η άφοβισή μου σε σας είναι απεριόριστη, ότι συχνά ανακουφίζεται κανείς όταν αποκαλύπτει σ' ένα φίλο του το μυστικό του...

— Έχετε δίκιο, είπε ο Ραϊμόνδο. Θα μάθετε όλα τώρα...

Κύτταξε το ρολόι του και πρόσθεσε:

— Είνε έντεκα κιόλας... Δεν ξέρω αν θα προστάσω... 'Αλλά δεν πειράζει... Θ' αρχίσω... 'Οδηγήστε με στο διαμέρισμά σας, κύριε ντε Τραμπλέι...

— Έλατε, είπε ο Ραούλ.

Βγήκαν από το ξενοδοχείο, κι' έπειδή δεν ήθελε να δείξη στον 'Ισπανό τη μυστική είσοδο των «Μάγων», μπήκαν από την είσοδο του διπλανού δρόμου.

Ο Ραούλ ώδηγησε το φίλο του σ' ένα δωμάτιο, που μόλις φωτιζόταν από μία λάμπα, κρεμασμένη στην οροφή.

— Προτού αρχίσω την αφήγησή μου, είπε ο δόν Ραϊμόνδο, θα σας κάνω μία ερώτησι: Θα κάνετε δ'τι σας παρακαλέσω;

— Σας το υπόσχομαι, τον διαβεβαίωσε ο Ραούλ.

— Λοιπόν, αν σε μία ώρα με ίδητε να πέσω μπροστά σας σαν κεραυνόπληκτος, να μη φοβηθείτε καθόλου, αλλά να με ζαπλώσετε πάνω στο ντιβάνι, να γονατίσετε πλάι μου και να διαβάσετε τους εφτά ψαλμούς της μετανοίας. Τους ξέρετε μήπως απ' εγώ;

— Όχι, ωμολόγησε ο Ραούλ.

— Ο 'Ισπανός έβγαλε ένα τουμίδιο, κομμοδεμένο, και του τάβωσε.

— Μέσα σ' αυτό το διδύκιο, θα βρείτε

τους ψαλμούς, που σας είπα, ψιθύρισε. Μην ξεχάσετε την υπόσχεσή σας...

Οι ιππότες της Μάλτας

— 'Ημουν ακόμα παιδί — άρχισε να διηγείται ο δόν Ραϊμόνδο — όταν κατατάχθηκα στη Μάλτα, στο Τάγμα του 'Αγίου 'Ιωάννου της 'Ιερουσαλήμ. Με πήραν δηλαδή ως ακόλουθο, όπως και πολλά άλλα παιδιά της ηλικίας μου, του 'Αρχηγού του Τάγματος δόν Μπλάνς ντε Περέλο, πρίγκιπος του Καλατεγιούθ.

— Ο πρίγκιπας αυτός συγγένευε με την οικογένειά μας, κι' έτσι, σε ηλικία 20 χρονών, κυβερνούσα μίαν ομάδα του Τάγματος.

— Τον άλλο χρόνο, μου έδωσε ένα πλουσιώτατο εισόδημα. Θα μπορούσα, λοιπόν, καθώς βλέπετε, να φτάσω μία μέρα σε μεγάλα αξιώματα. 'Αλλά τα αξιώματα τα παίρνει κανείς όταν είναι ασπρομάλλης, κι' εγώ, στο ανάμεταξ, περνούσα τον καιρό μου στη Μάλτα χωρίς να κάνω τίποτ' άλλο παρά να μπλέκω σ' ερωτοδουλειές.

— Βέβαια, οι άθεμοι εκείνοι έρωτες, που τότε τους νόμιζα μικροαμαρτήματα, ήταν ασυγχώρητοι. Θα 'ήμουν, ωστόσο, εύτυχος, αν δεν βόραινα τη συνειδήσή μου με μεγαλύτερες αμαρτίες, γιατί δεν θα με μισούσε τόσο ο Θεός... 'Αλλ' η Μαίρα δεν το θέλησε, όπως θα καταλάβετε απ' αυτά που θα σας διηγηθώ.

— Πρώτα-πρώτα, πρέπει να σας πω ότι στη Μάλτα, όπως και παντού αλλού, υπάρχουν τρεις κοινωνικές τάξεις: Οι ευγενείς, οι άστοι κι' ο λαός.

— 'Η πρώτη τάξη αποτελείται από λίγες οικογένειες ευγενών, που κατάγονται από τη Μάλτα, και που ους απαγορεύεται η είσοδος στο Τάγμα. Οι οικογένειες αυτές ορκίζονται να μην έχουν καμιά σχέση με τους ιππότες, και μόνο στον άρχηγό τους αναγνωρίζουν δικαίωμα ύπεροχής. Γι' αυτή την τάξη, όπως και για την τάξη του λαού, δεν έχω τίποτε άλλο να σας πω. 'Ερχόμαστε τώρα στην αστική τάξη.

— 'Η τάξη αυτή έχει στα χέρια της όλη την πολιτική και δικαστική εξουσία του νησιού.

— Οι γυναίκες της τάξεως αυτής δίνουν η μία στην άλλη την ονομασία «τίμια». 'Αλλ' είναι μόνο φαινομενικά τίμιες. Γιατί έχουν κι' αυτές τις ανθρώπινες αδυναμίες τους. Είναι υποκριτίσες, κι' έτσι ενώ πίνουν συχνότατα ερωτικές σχέσεις, κανένας δεν το μαθαίνει. Μένουν λοιπόν αυτές «τίμιες» και σεβαστές, οι άντρες τους ευχαριστημένοι, κι' οι φίλοι τους ικανοποιημένοι.

— Καθώς καταλαβαίνετε λοιπόν, αυτές οι «τίμιες» απέφευγαν να πίνουν σχεσεις με Γάλλους ιππότες, γιατί τους θεωρούσαν αδιάκριτους. Κι' έτσι κι' αυτοί κατέφευγαν ή στο γάμο, ή σε σχέσεις με κατώτερες γυναίκες.

— Τούναντιον, οι Γερμανοί ιππότες ήσαν περιζήτητοι, γιατί τους θεωρούσαν διακριτικούς και ήσυχους.

— Κι' οι 'Ισπανοί επίσης δεν είχαν να παραπονεθούν γιατί κι' αυτοί θεωρούνται εχθροί.

— Οι Γάλλοι ιππότες, για να εκδικηθούν τις «τίμιες», που τους απόφευγαν, τις κοροΐδαν διαρκώς, και προσπαθούσαν ν' ανακαλύψουν τα μυστικά τους, που έπειτα τα κοινολογούσαν. 'Αλλ' έπειδή συνήθιζαν να ζούν μεταξύ τους, και δεν μιλούσαν την Ιταλική γλώσσα, όλ' αυτά δεν μαθεύονταν παρά μόνο στον κύκλο τους.

— 'Ετσι ζούσαμε στο νησί, ως που ήρθε ένας Γάλλος ιππότης, ο ντε Φουκίε, από παλιά αριστοκρατική οικογένεια.

— Είχε έρθει κι' άλλοτε στη Μάλτα, μία φορά για να εκστρατεύσει κατά των Τούρκων κι' άλλη μία για να βρή κάποιον για να μονομαχήσει μαζί του. Τέλος, ήρθε για να καταταχθώ στο Τάγμα.

Ήταν ένας τραχύς άκαμπος κι' όλοι τον φοβόντουσαν. Αυτή τη φορά, είχε σκοπό να επιδιώξη να γίνη κυβερνήτης του στόλου, κι' έπειδή ήταν πια σαραντάρες, όλοι έλπιζαν ότι θα ήταν λιγώτερο προκλητικός από άλλοτε.

— Όταν είδα για πρώτη φορά τον ιππότη ντε Φουκίε, μου έκανε δυσάρεστη εντύπωση. Ήταν ψηλός, έ άγριο πρόσωπο και φαινόταν μεγαλοπρεπής, όταν φορούσε το άσπρο του οάσο με τον κόκκινο σταυρό.

— Μπορεί να μην ήταν προκλητικός και γκρινιάρης, όπως πριν, 'αλλ' ήταν υπερήφανος και δεσποτικός, εξ' αιτίας της καταγωγής του και της μεγάλης του περιουσίας, κι' είχε την αξίωση να τον σεβώνται περισσότερο κι' από τον 'Αρχηγό.

— Μόλις εγκαταστάθηκε στη Μάλτα, άρχισε να ζή μία ζωή ήγemonική. Φιλοξενούσε όποιονδήποτε και πλήρωνε τα έξοδα των περισσότερων Γάλλων ιπποτών, που σπάνια έβγαιναν από το σπίτι του.

— Οι Γερμανοί ιππότες, κι' εμείς οι 'Ισπανοί σπάνια πηγαίναμε, στο σπίτι του, και τέλος, πάφαμε έντελώς να τους συναναστρεφώμαστε, γιατί μιλούσαν διαρκώς για τις «τίμιες» και μάλιστα με τέτοιο τρόπο, ώστε με δυσκολία κρατιόμαστε για να μην έμπεδούμε, κι' αυτό το κάναμε για να μην τις εκθέσουμε περισσότερο.

— Πρέπει να ξέρετε ακόμα ότι η μονομαχία έχει καταργηθεί στη Μάλτα και τιμωρείται με βαρύτατες ποινές, εκτός όταν γίνεται στη Στράντα Στρέτα.

— 'Η Στράντα Στρέτα είναι ένας στενόμακρος δρόμος, όπου δεν ανοίγονται

ουράσαν αδιάκριτους. Κι' έτσι κι' αυτοί κατέφευγαν ή στο γάμο, ή σε σχέσεις με κατώτερες γυναίκες.

— Τούναντιον, οι Γερμανοί ιππότες ήσαν περιζήτητοι, γιατί τους θεωρούσαν διακριτικούς και ήσυχους.

— Κι' οι 'Ισπανοί επίσης δεν είχαν να παραπονεθούν γιατί κι' αυτοί θεωρούνται εχθροί.

— Οι Γάλλοι ιππότες, για να εκδικηθούν τις «τίμιες», που τους απόφευγαν, τις κοροΐδαν διαρκώς, και προσπαθούσαν ν' ανακαλύψουν τα μυστικά τους, που έπειτα τα κοινολογούσαν. 'Αλλ' έπειδή συνήθιζαν να ζούν μεταξύ τους, και δεν μιλούσαν την Ιταλική γλώσσα, όλ' αυτά δεν μαθεύονταν παρά μόνο στον κύκλο τους.

— 'Ετσι ζούσαμε στο νησί, ως που ήρθε ένας Γάλλος ιππότης, ο ντε Φουκίε, από παλιά αριστοκρατική οικογένεια.

— Είχε έρθει κι' άλλοτε στη Μάλτα, μία φορά για να εκστρατεύσει κατά των Τούρκων κι' άλλη μία για να βρή κάποιον για να μονομαχήσει μαζί του. Τέλος, ήρθε για να καταταχθώ στο Τάγμα.

Ήταν ένας τραχύς άκαμπος κι' όλοι τον φοβόντουσαν. Αυτή τη φορά, είχε σκοπό να επιδιώξη να γίνη κυβερνήτης του στόλου, κι' έπειδή ήταν πια σαραντάρες, όλοι έλπιζαν ότι θα ήταν λιγώτερο προκλητικός από άλλοτε.

— Όταν είδα για πρώτη φορά τον ιππότη ντε Φουκίε, μου έκανε δυσάρεστη εντύπωση. Ήταν ψηλός, έ άγριο πρόσωπο και φαινόταν μεγαλοπρεπής, όταν φορούσε το άσπρο του οάσο με τον κόκκινο σταυρό.

— Μπορεί να μην ήταν προκλητικός και γκρινιάρης, όπως πριν, 'αλλ' ήταν υπερήφανος και δεσποτικός, εξ' αιτίας της καταγωγής του και της μεγάλης του περιουσίας, κι' είχε την αξίωση να τον σεβώνται περισσότερο κι' από τον 'Αρχηγό.

— Μόλις εγκαταστάθηκε στη Μάλτα, άρχισε να ζή μία ζωή ήγemonική. Φιλοξενούσε όποιονδήποτε και πλήρωνε τα έξοδα των περισσότερων Γάλλων ιπποτών, που σπάνια έβγαιναν από το σπίτι του.

— Οι Γερμανοί ιππότες, κι' εμείς οι 'Ισπανοί σπάνια πηγαίναμε, στο σπίτι του, και τέλος, πάφαμε έντελώς να τους συναναστρεφώμαστε, γιατί μιλούσαν διαρκώς για τις «τίμιες» και μάλιστα με τέτοιο τρόπο, ώστε με δυσκολία κρατιόμαστε για να μην έμπεδούμε, κι' αυτό το κάναμε για να μην τις εκθέσουμε περισσότερο.

— Πρέπει να ξέρετε ακόμα ότι η μονομαχία έχει καταργηθεί στη Μάλτα και τιμωρείται με βαρύτατες ποινές, εκτός όταν γίνεται στη Στράντα Στρέτα.

— 'Η Στράντα Στρέτα είναι ένας στενόμακρος δρόμος, όπου δεν ανοίγονται

ουράσαν αδιάκριτους. Κι' έτσι κι' αυτοί κατέφευγαν ή στο γάμο, ή σε σχέσεις με κατώτερες γυναίκες.

— Τούναντιον, οι Γερμανοί ιππότες ήσαν περιζήτητοι, γιατί τους θεωρούσαν διακριτικούς και ήσυχους.

— Κι' οι 'Ισπανοί επίσης δεν είχαν να παραπονεθούν γιατί κι' αυτοί θεωρούνται εχθροί.

— Οι Γάλλοι ιππότες, για να εκδικηθούν τις «τίμιες», που τους απόφευγαν, τις κοροΐδαν διαρκώς, και προσπαθούσαν ν' ανακαλύψουν τα μυστικά τους, που έπειτα τα κοινολογούσαν. 'Αλλ' έπειδή συνήθιζαν να ζούν μεταξύ τους, και δεν μιλούσαν την Ιταλική γλώσσα, όλ' αυτά δεν μαθεύονταν παρά μόνο στον κύκλο τους.

— 'Ετσι ζούσαμε στο νησί, ως που ήρθε ένας Γάλλος ιππότης, ο ντε Φουκίε, από παλιά αριστοκρατική οικογένεια.

— Είχε έρθει κι' άλλοτε στη Μάλτα, μία φορά για να εκστρατεύσει κατά των Τούρκων κι' άλλη μία για να βρή κάποιον για να μονομαχήσει μαζί του. Τέλος, ήρθε για να καταταχθώ στο Τάγμα.

Ήταν ένας τραχύς άκαμπος κι' όλοι τον φοβόντουσαν. Αυτή τη φορά, είχε σκοπό να επιδιώξη να γίνη κυβερνήτης του στόλου, κι' έπειδή ήταν πια σαραντάρες, όλοι έλπιζαν ότι θα ήταν λιγώτερο προκλητικός από άλλοτε.

— Όταν είδα για πρώτη φορά τον ιππότη ντε Φουκίε, μου έκανε δυσάρεστη εντύπωση. Ήταν ψηλός, έ άγριο πρόσωπο και φαινόταν μεγαλοπρεπής, όταν φορούσε το άσπρο του οάσο με τον κόκκινο σταυρό.

— Μπορεί να μην ήταν προκλητικός και γκρινιάρης, όπως πριν, 'αλλ' ήταν υπερήφανος και δεσποτικός, εξ' αιτίας της καταγωγής του και της μεγάλης του περιουσίας, κι' είχε την αξίωση να τον σεβώνται περισσότερο κι' από τον 'Αρχηγό.

— Μόλις εγκαταστάθηκε στη Μάλτα, άρχισε να ζή μία ζωή ήγemonική. Φιλοξενούσε όποιονδήποτε και πλήρωνε τα έξοδα των περισσότερων Γάλλων ιπποτών, που σπάνια έβγαιναν από το σπίτι του.

— Οι Γερμανοί ιππότες, κι' εμείς οι 'Ισπανοί σπάνια πηγαίναμε, στο σπίτι του, και τέλος, πάφαμε έντελώς να τους συναναστρεφώμαστε, γιατί μιλούσαν διαρκώς για τις «τίμιες» και μάλιστα με τέτοιο τρόπο, ώστε με δυσκολία κρατιόμαστε για να μην έμπεδούμε, κι' αυτό το κάναμε για να μην τις εκθέσουμε περισσότερο.

— Πρέπει να ξέρετε ακόμα ότι η μονομαχία έχει καταργηθεί στη Μάλτα και τιμωρείται με βαρύτατες ποινές, εκτός όταν γίνεται στη Στράντα Στρέτα.

— 'Η Στράντα Στρέτα είναι ένας στενόμακρος δρόμος, όπου δεν ανοίγονται

ουράσαν αδιάκριτους. Κι' έτσι κι' αυτοί κατέφευγαν ή στο γάμο, ή σε σχέσεις με κατώτερες γυναίκες.

— Τούναντιον, οι Γερμανοί ιππότες ήσαν περιζήτητοι, γιατί τους θεωρούσαν διακριτικούς και ήσυχους.

— Κι' οι 'Ισπανοί επίσης δεν είχαν να παραπονεθούν γιατί κι' αυτοί θεωρούνται εχθροί.

— Οι Γάλλοι ιππότες, για να εκδικηθούν τις «τίμιες», που τους απόφευγαν, τις κοροΐδαν διαρκώς, και προσπαθούσαν ν' ανακαλύψουν τα μυστικά τους, που έπειτα τα κοινολογούσαν. 'Αλλ' έπειδή συνήθιζαν να ζούν μεταξύ τους, και δεν μιλούσαν την Ιταλική γλώσσα, όλ' αυτά δεν μαθεύονταν παρά μόνο στον κύκλο τους.

— 'Ετσι ζούσαμε στο νησί, ως που ήρθε ένας Γάλλος ιππότης, ο ντε Φουκίε, από παλιά αριστοκρατική οικογένεια.

— Είχε έρθει κι' άλλοτε στη Μάλτα, μία φορά για να εκστρατεύσει κατά των Τούρκων κι' άλλη μία για να βρή κάποιον για να μονομαχήσει μαζί του. Τέλος, ήρθε για να καταταχθώ στο Τάγμα.

Ήταν ένας τραχύς άκαμπος κι' όλοι τον φοβόντουσαν. Αυτή τη φορά, είχε σκοπό να επιδιώξη να γίνη κυβερνήτης του στόλου, κι' έπειδή ήταν πια σαραντάρες, όλοι έλπιζαν ότι θα ήταν λιγώτερο προκλητικός από άλλοτε.

— Όταν είδα για πρώτη φορά τον ιππότη ντε Φουκίε, μου έκανε δυσάρεστη εντύπωση. Ήταν ψηλός, έ άγριο πρόσωπο και φαινόταν μεγαλοπρεπής, όταν φορούσε το άσπρο του οάσο με τον κόκκινο σταυρό.

— Μπορεί να μην ήταν προκλητικός και γκρινιάρης, όπως πριν, 'αλλ' ήταν υπερήφανος και δεσποτικός, εξ' αιτίας της καταγωγής του και της μεγάλης του περιουσίας, κι' είχε την αξίωση να τον σεβώνται περισσότερο κι' από τον 'Αρχηγό.

— Μόλις εγκαταστάθηκε στη Μάλτα, άρχισε να ζή μία ζωή ήγemonική. Φιλοξενούσε όποιονδήποτε και πλήρωνε τα έξοδα των περισσότερων Γάλλων ιπποτών, που σπάνια έβγαιναν από το σπίτι του.

— Οι Γερμανοί ιππότες, κι' εμείς οι 'Ισπανοί σπάνια πηγαίναμε, στο σπίτι του, και τέλος, πάφαμε έντελώς να τους συναναστρεφώμαστε, γιατί μιλούσαν διαρκώς για τις «τίμιες» και μάλιστα με τέτοιο τρόπο, ώστε με δυσκολία κρατιόμαστε για να μην έμπεδούμε, κι' αυτό το κάναμε για να μην τις εκθέσουμε περισσότερο.

— Πρέπει να ξέρετε ακόμα ότι η μονομαχία έχει καταργηθεί στη Μάλτα και τιμωρείται με βαρύτατες ποινές, εκτός όταν γίνεται στη Στράντα Στρέτα.

— 'Η Στράντα Στρέτα είναι ένας στενόμακρος δρόμος, όπου δεν ανοίγονται

ουράσαν αδιάκριτους. Κι' έτσι κι' αυτοί κατέφευγαν ή στο γάμο, ή σε σχέσεις με κατώτερες γυναίκες.

— Τούναντιον, οι Γερμανοί ιππότες ήσαν περιζήτητοι, γιατί τους θεωρούσαν διακριτικούς και ήσυχους.

— Κι' οι 'Ισπανοί επίσης δεν είχαν να παραπονεθούν γιατί κι' αυτοί θεωρούνται εχθροί.

— Οι Γάλλοι ιππότες, για να εκδικηθούν τις «τίμιες», που τους απόφευγαν, τις κοροΐδαν διαρκώς, και προσπαθούσαν ν' ανακαλύψουν τα μυστικά τους, που έπειτα τα κοινολογούσαν. 'Αλλ' έπειδή συνήθιζαν να ζούν μεταξύ τους, και δεν μιλούσαν την Ιταλική γλώσσα, όλ' αυτά δεν μαθεύονταν παρά μόνο στον κύκλο τους.

— 'Ετσι ζούσαμε στο νησί, ως που ήρθε ένας Γάλλος ιππότης, ο ντε Φουκίε, από παλιά αριστοκρατική οικογένεια.

— Είχε έρθει κι' άλλοτε στη Μάλτα, μία φορά για να εκστρατεύσει κατά των Τούρκων κι' άλλη μία για να βρή κάποιον για να μονομαχήσει μαζί του. Τέλος, ήρθε για να καταταχθώ στο Τάγμα.

Ήταν ένας τραχύς άκαμπος κι' όλοι τον φοβόντουσαν. Αυτή τη φορά, είχε σκοπό να επιδιώξη να γίνη κυβερνήτης του στόλου, κι' έπειδή ήταν πια σαραντάρες, όλοι έλπιζαν ότι θα ήταν λιγώτερο προκλητικός από άλλοτε.

— Όταν είδα για πρώτη φορά τον ιππότη ντε Φουκίε, μου έκανε δυσάρεστη εντύπωση. Ήταν ψηλός, έ άγριο πρόσωπο και φαινόταν μεγαλοπρεπής, όταν φορούσε το άσπρο του οάσο με τον κόκκινο σταυρό.

— Μπορεί να μην ήταν προκλητικός και γκρινιάρης, όπως πριν, 'αλλ' ήταν υπερήφανος και δεσποτικός, εξ' αιτίας της καταγωγής του και της μεγάλης του περιουσίας, κι' είχε την αξίωση να τον σεβώνται περισσότερο κι' από τον 'Αρχηγό.

— Μόλις εγκαταστάθηκε στη Μάλτα, άρχισε να ζή μία ζωή ήγemonική. Φιλοξενούσε όποιονδήποτε και πλήρωνε τα έξοδα των περισσότερων Γάλλων ιπποτών, που σπάνια έβγαιναν από το σπίτι του.

— Οι Γερμανοί ιππότες, κι' εμείς οι 'Ισπανοί σπάνια πηγαίναμε, στο σπίτι του, και τέλος, πάφαμε έντελώς να τους συναναστρεφώμαστε, γιατί μιλούσαν διαρκώς για τις «τίμιες» και μάλιστα με τέτοιο τρόπο, ώστε με δυσκολία κρατιόμαστε για να μην έμπεδούμε, κι' αυτό το κάναμε για να μην τις εκθέσουμε περισσότερο.

— Πρέπει να ξέρετε ακόμα ότι η μονομαχία έχει καταργηθεί στη Μάλτα και τιμωρείται με βαρύτατες ποινές, εκτός όταν γίνεται στη Στράντα Στρέτα.

— 'Η Στράντα Στρέτα είναι ένας στενόμακρος δρόμος, όπου δεν ανοίγονται

ουράσαν αδιάκριτους. Κι' έτσι κι' αυτοί κατέφευγαν ή στο γάμο, ή σε σχέσεις με κατώτερες γυναίκες.

— Τούναντιον, οι Γερμανοί ιππότες ήσαν περιζήτητοι, γιατί τους θεωρούσαν διακριτικούς και ήσυχους.

— Κι' οι 'Ισπανοί επίσης δεν είχαν να παραπονεθούν γιατί κι' αυτοί θεωρούνται εχθροί.

— Οι Γάλλοι ιππότες, για να εκδικηθούν τις «τίμιες», που τους απόφευγαν, τις κοροΐδαν διαρκώς, και προσπαθούσαν ν' ανακαλύψουν τα μυστικά τους, που έπειτα τα κοινολογούσαν. 'Αλλ' έπειδή συνήθιζαν να ζούν μεταξύ τους, και δεν μιλούσαν την Ιταλική γλώσσα, όλ' αυτά δεν μαθεύονταν παρά μόνο στον κύκλο τους.

— 'Ετσι ζούσαμε στο νησί, ως που ήρθε ένας Γάλλος ιππότης, ο ντε Φουκίε, από παλιά αριστοκρατική οικογένεια.

— Είχε έρθει κι' άλλοτε στη Μάλτα, μία φορά για να εκστρατεύσει κατά των Τούρκων κι' άλλη μία για να βρή κάποιον για να μονομαχήσει μαζί του. Τέλος, ήρθε για να καταταχθώ στο Τάγμα.

Ήταν ένας τραχύς άκαμπος κι' όλοι τον φοβόντουσαν. Αυτή τη φορά, είχε σκοπό να επιδιώξη να γίνη κυβερνήτης του στόλου, κι' έπειδή ήταν πια σαραντάρες, όλοι έλπιζαν ότι θα ήταν λιγώτερο προκλητικός από άλλοτε.

— Όταν είδα για πρώτη φορά τον ιππότη ντε Φουκίε, μου έκανε δυσάρεστη εντύπωση. Ήταν ψηλός, έ άγριο πρόσωπο και φαινόταν μεγαλοπρεπής, όταν φορούσε το άσπρο του οάσο με τον κόκκινο σταυρό.

— Μπορεί να μην ήταν προκλητικός και γκρινιάρης, όπως πριν, 'αλλ' ήταν υπερήφανος και δεσποτικός, εξ' αιτίας της καταγωγής του και της μεγάλης του περιουσίας, κι' είχε την αξίωση να τον σεβώνται περισσότερο κι' από τον 'Αρχηγό.

— Μόλις εγκαταστάθηκε στη Μάλτα, άρχισε να ζή μία ζωή ήγemonική. Φιλοξενούσε όποιονδήποτε και πλήρωνε τα έξοδα των περισσότερων Γάλλων ιπποτών, που σπάνια έβγαιναν από το σπίτι του.

— Οι Γερμανοί ιππότες, κι' εμείς οι 'Ισπανοί σπάνια πηγαίναμε, στο σπίτι του, και τέλος, πάφαμε έντελώς να τους συναναστρεφώμαστε, γιατί μιλούσαν διαρκώς για τις «τίμιες» και μάλιστα με τέτοιο τρόπο, ώστε με δυσκολία κρατιόμαστε για να μην έμπεδούμε, κι' αυτό το κάναμε για να μην τις εκθέσουμε περισσότερο.

— Πρέπει να ξέρετε ακόμα ότι η μονομαχία έχει καταργηθεί στη Μάλτα και τιμωρείται με βαρύτατες ποινές, εκτός όταν γίνεται στη Στράντα Στρέτα.

— 'Η Στράντα Στρέτα είναι ένας στενόμακρος δρόμος, όπου δεν ανοίγονται

Μία περιπέτεια της ΜΕΛΑΛΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Η «εγκάθερις» του κόμητος Βασιλίσκου

Η Αικατερίνη 'Αλεξιάδου είχε αρχίσει την ερωτική της ζωή από μικρό κοριτσάκι και, μ' όλο που είχε περάσει τώρα τα πενήντα, δεν είχε πάψει να περιστοιχίζεται από ένα σωρό επίσημους ή ανεπίσημους εύνοουμένους. Πολλοί απ' αυτούς είχαν πεθάνει. Μά η Αικατερίνη δεν λυπήθηκε και τόσο για το θάνατό τους. Και γρήγορα ξεχάστηκε στην αγκαλιά ενός νεαρού και καλοφτιαγμένου μουζίκου, του Μομονώφ.

Έπειτα έφτασε η άνοιξη. Η αυτοκράτειρα αποφάσισε να ταξιδεύει στην Κοιμιά και πήρε μαζί της και τον Μομονώφ. Μόνο οι διοικητές των επαρχιών ήξεραν ποιο δρόμο έπρόκειτο ν' ακολουθήσει η αυτοκρατορική συνοδεία και έτσι ο λαός ήταν δόλοτα απληροφόρητος γι' αυτό το ταξίδι.

Μία μέρα, η συνοδεία σταμάτησε στη μικρή πόλη Γκορζέφ. Ο διοικητής της περιοχής, σύμφωνα με τις διαταγές που είχε λάβει, είχε στήσει τρεις σκηνές: μία για την αυτοκράτειρα, μία δεύτερη για την ακολουθία της και μία τρίτη για το υπηρετικό προσωπικό.

Η σκηνή που προοριζόταν για την αυτοκράτειρα έμοιαζε σαν μικρό παλάτι. Ήταν ολοκληρωμένη από πράσινο δελουδο με χρυσά κεντήματα και ή εσωτερική επίπλωσή της θυμίζει τα παλαμυθία της Χαλιμάς. Υπήρχε μία κρεβατοκάμαρα για την αυτοκράτειρα, ένα μπανιουάρο, ένα γραφείο, ένα λουτρό και μία δεύτερη κρεβατοκάμαρα για τον «ειδικότερο σωματοφύλακα» της Αικατερίνης, που δεν ήταν άλλος από τον Μομονώφ.

Το ανώγειο έμοιαζε σαν παλινό του 1782, είχε βρέξει πολύ από το περασμένο βράδυ κι' η Αικατερίνη, κατεβαίνοντας από τ' αμάξι της, γλύστρησε κι' έπεσε μέσα σ' ένα μικρό λάκκο με νερά.

Ποιος έφτασε γι' αυτό; Κανείς ή μάλλον ή ίδια η Αικατερίνη που δεν πρόσεξε όταν κατέβαινε από τ' αμάξι ή το κάτω κάτω ή βροχή. 'Αδύνατο! Η αυτοκράτειρα ανασπύραξε άμεσως, γύρισε γεμάτη οργή και έδωσε ένα γερό χαρτόνι στο Μομονώφ, που είχε τιναχτεί με όρη έξω απ' τ' αμάξι για να την βοηθήσει.

Ο εύνοουμένος, θέλοντας και μη χαμογέλασε.

— Το χέρι σας, μεγαλειότητά, είπε, είναι πολύ ελαφρό!

— 'Α, έτσι; φώναξε με περισσότερο θυμό, η αυτοκράτειρα.

Καί, αρπάζοντας το Μομονώφ από το λαιμό, τον πέταξε μέσα στο λάκκο με το νερό. Σ' αυτή τη θέση τον φιλοδώρησε και

με μερικές κλωτσιές. Έπειτα μπήκε διακριτικά στη σκηνή της.

Αλλ' όταν η αυτοκράτειρα γύρισε, έπειτα από λίγη ώρα, τον εύνοουμένο της, ο άνθρωπος της της απάντησαν πως είχε χαθεί και όλες οι προσπάθειές τους για να τον βρουν δεν κατέληξαν σε κανένα αποτέλεσμα.

Εκείνο το βράδυ, η αυτοκράτειρα το έρριξε στο πιστό για να παρηγορηθεί για την έλλειψι του Μομονώφ. Το άλλο πρωί, τυλίχτηκε σε μία δελουδένια κάπα, πήρε μαζί της μία από τις ακόλουθους της και βγήκε για να κάμει έναν περίπατο στην έξοχή.

Κάποια στιγμή, ένας άντρας ως τριανταπέντε χρόνων, με άραιο παράστημα κι' εκφραστική φυσιογνωμία πέρασε καβάλλα κοντά από τις δύο γυναίκες.

Η εμφάνισις αυτού του ανθρώπου έκανε εξαιρετική εντύπωση στην Αικατερίνη και είπε στην ακόλουθό της να τον παρακολουθήσει για να μάθι ποιος ήταν και πού έμενε.

Ένα πρωί, ο κόμης Φεντόρ Βασιλιέφσκι — αυτός ήταν ο ιππότης που είχε κάνει τόση εντύπωση στην Αικατερίνη — έδε έναν αξιωματικό και μερικούς στρατιώτες να καταδείνουν από ένα μεγάλο αμάξι, που έμοιαζε σαν κλούβα, εμπρός στην πόρτα του σπιτιού του.

— Κόμης Βασιλιέφσκι, είπε ο αξιωματικός, θα σας παρακαλέσω να με ακολουθήσετε.

— 'Η διαταγή προέρχεται από την Τσαρίνα;

— Από την ίδια.

— Και πού θα με οδηγήσετε;

— Δεν ξέρω, απάντησε ο αξιωματικός. Έχω την εντολή να ακολουθήσω μία άοισμένη διέδουσι. Συμπληρωματικές διαταγές θα μου δοθούν στο δρόμο.

Ο κόμης έσκυψε το κεφάλι.

— 'Ας γίνη το θέλημα της Τσαρίνας, είπε.

Η μικρή συνοδεία τον ώδηγησε έπειτα από πολλούς σταθμούς στο φρούριο Πέτρον και Παύλου της Πετρούπολεως.

Ο κόμης Βασιλιέφσκι περίμενε ότι θα τον έφταναν μέσα σε κανένα ύγρο κελλί και ότι θα του πετούσαν κανένα ξεροκόμματο ως την ημέρα που θα τον παρδίναν στο δήμε.

Αλλ' είδεν έκπληκτος ότι το κελλί του ήταν ένα πολυτελέστατο δωμάτιο. Μέσα σ' αυτό βρήκε μεταξένια εσώρουχα, χρυσοκέντητες στολές, ένα σωρό άλλα πράγματα και άκουσε το διοικητή του φρουρίου να του λη ότι προσορίζουν γι' αυτόν και ότι μπορούσε να τα χρησιμοποιήσει ελεύθερα. Όσο για την τροφή που του έδιναν, ήταν άφθονη και έλκεκτη.

Αλλά γιατί με κρατάτε φυλακισμένο; ρώτησε ο Βασιλιέφσκι.

— Αυτό το ξέρετε μόνον ο Θεός και η πολυχρονωμένη Τσαρίνα, απάντησε ο διοικητής.

Οδηγήσε με τότε μπροστά της.

— Δεν έχω αυτό το δικαίωμα, είπε ο διοικητής. Η Τσαρίνα βρίσκεται, αλλωστε, στην Κριμαία.

— Και πότε θα γυρίση;

— Αυτό μόνον ή ίδια το ξέρε.

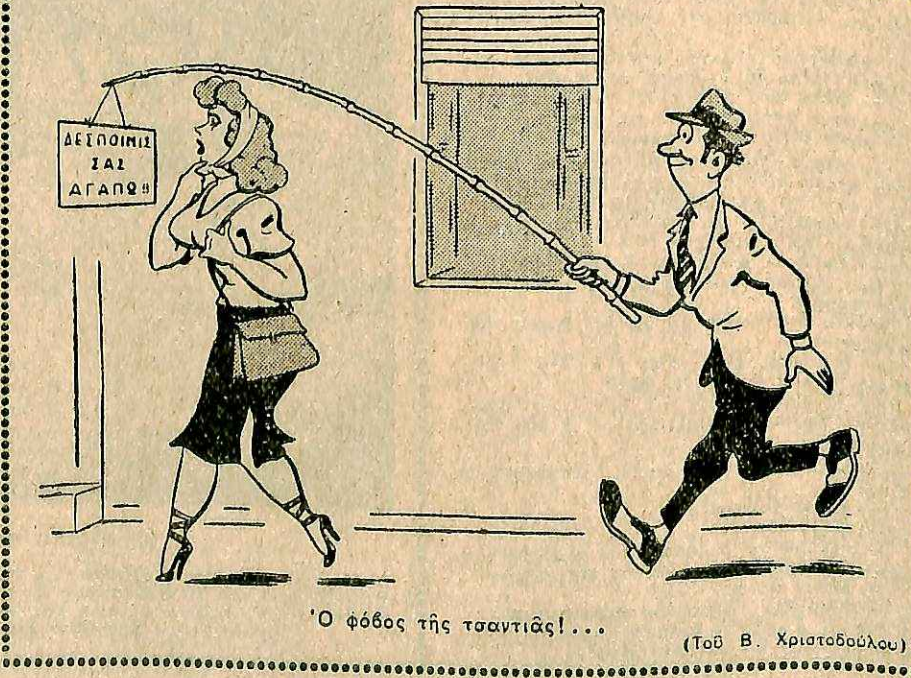
Η εγκάθερις του Βασιλιέφσκι κράτησε τριανταεφτά μέρες. Ένα βράδυ, τέλος, τον έβαλαν μέσα σ' ένα κλειστό αμάξι, που άρχισε να τρέχει με μεγάλη ταχύτητα.

Η διαδρομή κράτησε ως μία ώρα. Το αμάξι μπήκε, τέλος, σε μία πλακατωστή αύλη. Κατέβασαν τότε τον κόμητα, τον ώδηγησαν άμεσα από ένα σωρό μισοφωτισμένους διαδρόμους και, σε μία στιγμή, εκείνοι που τον συνώδευσαν άνοιξαν μία βαριά δρύινη πόρτα και παρουσίερσαν με σεβασμό μπροστά την. Πίσω απ' αυτήν βρισκόταν ένα δελουδινό παραπέτασμα.

Όταν ο Βασιλιέφσκι το παρασέρρισε, είδε στο βάθος του δωματίου μία γυναίκα που του χαμογέλασε. Ήταν ή ίδια που είχε συναντήσει ένα πρωί, πριν από μερικές βδομάδες, στα καταπράσινα λιβάδια, που απλώνονταν γύρω στο Γκορζέφ...

Την άλλη μέρα, όλοι στην Πετρούπολι ήξεραν το όνομα του νέου εύνοουμένου της πανίσχυρης Τσαρίνας.

ΣΑΙΝ - ΣΥΡΙΣ

Ο φόβος της τσαντιάς!... (Του Β. Χριστοδούλου)

«Ζητείται...»

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΚΩΣΤΑΣ: Τριαντάφυλλος κομψός και γοητευτικός μέχρι σημείου να θυμίζει «άστερα» το Χόλλυγουντ. ΛΕΛΑ: Σαγηνευτικός και-βογάλιος πειρασμός, 20 χρονών, γεμάτος πλαστικές καμπυλωτές «αυθάδειες».

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο πολυτελές διαμέρισμα του Κώστα)

ΚΩΣΤΑΣ: Ορίστε, δεσποινίς. Περάστε. ΛΕΛΑ: Είδατε την αγγελία μου στην εφημερίδα. Και μου γράψατε...

ΚΩΣΤΑΣ: Μάλιστα. (Την περιεργάζε-ται ικανοποιημένος).

ΛΕΛΑ (Λίγο ταραγμένη): Με συγχω-ρείτε... Έχω κάποιο τράκ!...

ΚΩΣΤΑΣ: Μά δεν υπάρχει λόγος, δε-σποινίς. Δεν τρώμε ανθρώπους!... Κα-θήστε.

ΛΕΛΑ: Μερσί. (Κάθεται)

ΚΩΣΤΑΣ: Λοιπόν;... Πώς σας φαί-νεται το σπίτι;

ΛΕΛΑ: Περφόρημα.

ΚΩΣΤΑΣ: Τι λέτε; Θα βουλευθήτε;

ΛΕΛΑ: Ασφαλώς! Φτάνει... να συμ-φωνήσουμε.

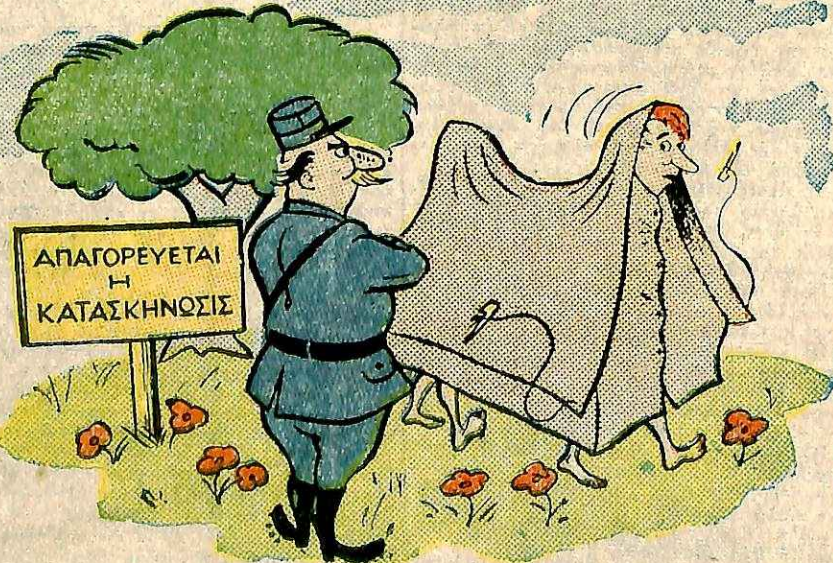
ΚΩΣΤΑΣ: Να σας πω, δεσποινίς. Έ-γώ δεν είμαι ιδιότροπος. Δεν πρόκειται ν' ανακατευώμαι διόλου στο νοικοκυριό και γενικά σε κάθε ζήτημα που αφορά το σπι-τι. Έγώ έχω τις δουλειές μου.

ΛΕΛΑ: Φυσικά. Κι' εγώ θα είμ' έντε-λως αφοσιωμένη στο σπίτι. Άγαπά πολύ το «χόμ».

ΚΩΣΤΑΣ (Κάπως παραξενεμένος): Ξέρετε εγγλέζικα;

ΛΕΛΑ: Έχω τελειώσει το Κολλέγιο.

ΚΩΣΤΑΣ (Έκπληκτος): Μπά;

— «Ω, έμεις ξέρετε, είμαστε περαστικοί!...»

ΛΕΛΑ: Μάλιστα. Ξέρω επίσης πολύ καλά γαλλικά και γερμανικά.

ΚΩΣΤΑΣ (Με τα μάτια ορθάνοιχα): Τόση μόρφωση έχετε; Πώς δεν μπήκατε σε κανένα γραφείο!

ΛΕΛΑ: Μ' άρσει το σπίτι και η οι-κογένεια... Μ' άρσουν επίσης και τα παιδιά.

ΚΩΣΤΑΣ: Έγώ δεν έχω παιδιά. Δεν είμαι παντρεμένος.

ΛΕΛΑ: Έ, φυσικά! "Αν ήσαστε παν-τρεμένος... τότε γιατί θα μου γρά-φατε;

ΚΩΣΤΑΣ (Με πονηρό βλέμμα): "Α! ύστ' εσείς ζητούσατε όπωςσδήποτε άνυπαν-τρο!

ΛΕΛΑ (Μ' απλότητα): "Ε, μά τί να ζητούσα; Παντρεμένο;

ΚΩΣΤΑΣ: Περίεργο πλάσμα είσατε δεσποινίς!

ΛΕΛΑ: Καθόλου!... Δέ μου άπαντή-σατε όμως αν σας άρσουν κι' εσάς τα παιδιά.

ΚΩΣΤΑΣ: Μ' άρσουν. Άλλά γιατί μέ ρωτάτε;

ΛΕΛΑ: "Ε, μά... (με χαμηλωμένο βλέμμα)... για ν' άποκτήσωμε κανένα παιδάκι! Δέ θα ήταν πολύ άραιο;

ΚΩΣΤΑΣ (Που πέφτει άπ' τον ουρανό): Ν' άποκτήσουμε παιδάκι; Έμεις;

ΛΕΛΑ: Έμεις. Βέβαια!

ΚΩΣΤΑΣ (άσφανα): Με κοροϊδεύετε δε-σποινίς;

ΛΕΛΑ: Καθόλου! Πώς σας ήρθε αυτή ή ιδέα; Έμένα μ' άρέσετε! Έγώ δεν σας άρέσω;

ΚΩΣΤΑΣ: Πολύ μεγάλη... ήθικη έλευ-θερία σας έδωσαν βλέπω στο Κολλέγιο.

ΛΕΛΑ: Διόλου! "Ισα-ίσα! Άνατρά-φκα μέ μεγάλη ασυμπρότητα.

ΚΩΣΤΑΣ (Είρωνικά): Τό βλέπω!

ΛΕΛΑ: Μά γιατί μέ είρωνεύεσθε;

ΚΩΣΤΑΣ: Μά είνε πράγματα αυτά που λέτε, δεσποινίς;

ΛΕΛΑ: Δεν είπα τίποτε κακό!

ΚΩΣΤΑΣ: Μπά! Τι λέτε! Μόνο που μου προτεινάτε να γίνω πατέρας του πα-ράνομου παιδιού σας!

ΛΕΛΑ: Τού παράνομου; (γελάει). "Ε, πώς παράνομου; Άφου θα παντρευτούμε;

ΚΩΣΤΑΣ: Ά, θα πάντρευτούμε κι' όλας;

ΛΕΛΑ: Άλλά τί; Παράνομα θα ζήσω-με μαζί; Για ποιά μέ περάσατε, κύριε;

ΚΩΣΤΑΣ: Δεν καταλαβαίνω τί λέτε, δεσποινίς!

ΛΕΛΑ: Ούτ' εγώ! Μέ προσβάλλετε!

ΚΩΣΤΑΣ: Έγώ;

ΛΕΛΑ: Βεβαίως! "Ήξερα τ' όνομά σας και όταν έλαβα τό γράμμα σας, ήρθα χω-ρίς δισταγμό! Άλλά βλέπω πως είσατε πρόστυνος και γοάφετε στά καρίτσια για

να τούς στήνεται πλεκτάνες μέ την υπό-σχεσι του γάμου!

ΚΩΣΤΑΣ: Έγώ;

ΛΕΛΑ: Έσείς! (Νευριασμένη). Έγώ είμαι δεσποινίς άληθινά σοβαρή και κόρη εφοπλιστού! Άλλά έβαλα την άγγελία στην εφημερίδα για να ζητήσω γαμπρό, για να μέ γνωρίσω και να μ' άγαπήσει ένας άνθρωπος χωρίς να ξέρη ότι έχω με-γάλη προίκα! Να μ' άγαπήσει για τον εαυτό μου, καταλάβετε;

ΚΩΣΤΑΣ: Γαμπρό ζητάτε;

ΛΕΛΑ: Άλλά τί; Φίλο;

ΚΩΣΤΑΣ: Ξέρετε τί ζητάω εγώ;

ΛΕΛΑ: Τι ζητάτε;

ΚΩΣΤΑΣ: Οικονόμο!

ΛΕΛΑ: Οικονόμο;

(Διπλό κτύπημα. Γέλιο ντουέττο).

ΚΩΣΤΑΣ: Πήρατε φάκελλο που άπεν-θυνόταν σε κάποια άλλη.

ΛΕΛΑ: "Ισως έμοιαζαν και τ' άρχικά. (Γελάει μέ κρυφή λύπη). Με συγχωρείτε... (σηκώνεται).

ΚΩΣΤΑΣ: Έμένα μέ συγχωρείτε. (Μέ φανεση λύπη). Φεύγετε;

ΛΕΛΑ: Έ, φυσικά!

ΚΩΣΤΑΣ: Άν φύγετε... μου φαίνε-ται πως θ' αυτοκτονήσω! Καθήστε να πά-ρετ' ένα λικέρ! Είνε κενή... και ή θέσις της συζύγου!... (Φλογερό βλέμμα). Ξέ-ρετε, τί λένε για τό γάμο, δεσποινίς;

Ότι «αυτά είνε τυχερά»!

ΛΕΛΑ: Κι' έχουν δίκιο;

ΚΩΣΤΑΣ: Άπόλυτο!

(Διπλό κτύπημα. Διπλό κοκκίνισμα. Διπλό χαμόγελο. Διπλό χτυποκάρδι. Δι-πλό φίλι).

(Αύλαία)

ΕΠΙΛΟΝ Εύδυνα λόγια

"Ενας διαπρεπής μπεκρής, θέλοντας να πιη νερό από ένα ποτάμι, παραπάτησε, έπεσε μέσα και πνίγηκε. Όταν τό άναγ-γέλλουν στη γυναίκα του, εκείνη φωνάζει μ' άπελπισία:

— "Ο καυμένος ό άντρας μου! Μιά φό-ρσ στη ζωή του δοκίμασε κι' αυτός να πιη νερό, και πνίγηκε!

★

— "Ο γιατρός μου μέ κουράρει δέκα χρόνια τώρα...

— Και πέτυχε καλά άποτελέσματα;

— Βεβαίως. Έχτισε ένα σπίτικι...

★

Μεταξύ φίλων:

— Έμαθα ότι εκείνος ό πλούσιος θεός σου, που είχε άρρωστήσει βαρυνά, είνε τώρα καλλίτερος...

— Ναι, είνε καλλίτερος. Δεν μπορώ ώ-στόσο να πω ακόμη ότι χάθηκε όριστικά κάθε έλπίδα...

★

Γιώργος: Γιατί μ' άπατάς μέ τον Κώστα;

Μαίρη: Θεέ μου, τί καχύποπτος που είσαι! Μά δεν σε άπατώ μέ τον Κώστα...

Γιώργος: Μη ζητάς μέ τον γελά-σης...

Μαίρη: Μά όχι καλέ! Άπατώ τον Κώστα μαζί σου!

★

— "Ο Ποητήδης είνε ένας έλεεινός, έ-νας παληάνθρωπος, ένας τιποτένιος, ένας...

— Μά τον ξέρεις καλά; Είσαι βέβαιος γι' αυτά που λές;

— Άν τον ξέρω; Μά είνε ένας άπ' τούς καλλίτερους φίλους μου!

★

— Τι άφηρημένος, αυτός ό γιατρός! Ένώ συμπλήρωνε τό ληξιαρχικό δελτίο έ-νος πελάτου του που πέθανε, έκανε ένο φοβερό λάθος...

— Ποιό δηλαδή;

— Να, στη στήλη όπου έπρεπε να γρα-φή ή αίτία του θανάτου, έβαλε... την ύ-πογραφή του!...

— Μου είπαν ότι ό Κώστας άρχισε να πίνη, άφ' ότου άρνήθηκα να τον παν-τρευτώ...

— Έτσι είνε οι άντρες! Δεν μπορούν να γιορτάσουν μία χαρά χωρίς να με-θύσουν!...

Πίνετε άπαραιτήτως ένα ποτηρι κρύο νερό τό πρώτ...

Έξασφολίζει ύγεια, νειάτα κι' ώμορφιά

Άίγες είνε οι γυναίκες που ξέ-νόντα και άφθονο «καλλυντικό»: τό κρύο νερό. Πώς χαρακτηρίζουμε συνήθως τά νειάτα; Φρέσκα και δρο-σερά. Και τά γεράματα; Στεγνά και ζαρωμένα. Οι έκφράσεις αυτές δεί-χνουν τη στενή σχέση του κρύου νερού μέ τη νεανική ώμορφιά. Μήπως άλλω-στε κι' ή Φύσις δεν παίρνει, κάθε Μάρ-τιο ή Άπρίλιο, τό κρύο ντούς της μέ τη βροχή, για να παρουσιασθή ξανανειω-μένη και λουλουδιασμένη τό Μάιο;

Διάφορες περίφημες καλλονές των περασμένων αιώνων ήξεραν καλά την άποτελεσματικότητα του κρύου μπά-νιου, που σφίγγει και τονώνει τούς ί-στούς και που κάνει τό αίμα να κυκλο-φορήσει γρηγορότερα και να παρσού-ρη τό περιττό λίπος.

Τώρα λοιπόν που έφτασε ή άνοιξη, είνε καιρός ν' άρχίστε την κούρα του κρύου νερού, έσωτερικώς κι' έξωτερι-κώς, δηλαδή πίνοντας τό και κάνοντας μπάνιο μ' αυτό.

Τό κρύο νερό θα σας ζεστάνη γιατί κλείνει τούς πόρους του δέρμα-τος, άπ' τούς όποιους φεύγει μέ την έ-φίδρωσι ένα μέρος της θερμότητας του σώματος. Μετά την πρώτη αντίδρασι του κρύου, τό αίμα μαζεύεται στην έ-πιφάνεια του δέρματος και του δίνει τό ρόδινο χρώμα της ύγείας. Έφ' όσον μπαιντε στο κρύο νερό μέ τά πόδια πρώτα, τό αίμα ανεβαίνει προς τον έγ-κεφαλό και σας ξυπνάει, διώχνει την ύπνηλία σας, σας προετοιμάζει για την εργασία της ημέρας.

Μη βουτάτε ποτέ άπότομα μέσα στο κρύο νερό. Μπαιντε σιγά-σιγά. Είτε κάπως δυσκολώτερο, αλλά ώφελιμώ-τερο. Γονατίζετε μέσα στο νερό και καταβρέχετε τό στήθος και τούς ώμους σας. Έπειτα κάθεσθε. Κατόπιν έ-κλώ-νεσθε ανάσκελα λίγα δευτερόλεπτα, έ-τσι πού να σας σκεπάση τό νερό. Με- τοντας σε άκνησία, νοιώθετε λιγώτερο κρύο τό νερό.

Πρίν κάμετε όμως κρύο μπάνιο, βε-

βαιώθητε ότι ή καρ-ά σας λειτουργεί τελείως κανονικά. Άλλοιώς, ή ά-πότομη αντίδρασις θάνα έπικίνδυνη για σας.

Στην τελευταία αυτή περίπτωση, περιορίζεσθε να καταβρέξετε μέ νερό τό πρόσωπο, τά μάτια και τό στήθος σας.

Οι Γαλλίδες έχουν ώ-ραιο στήθος, γιατί τό πλένουν καθημερινώς μέ ρύο νερό, πράγμα που διεγείρει και σφίγγει τούς αδένες και τούς ι-σούς. Έτσι, άποφύγεται τό κρέμασμα του στή-

ζεστό νερό, τά ξεπλένετε κατόπι μέ κρύο, για να ξανασφίξη τό δέμα τους.

Έπειτα από ένα ζεστό μπάνιο, κρο-τάτε τό κάθε πόδι σας πρώτα κάτω άπ' τη βρύση του ζεστού νερού κι' έ-πειτα από κρύο. Έπαναλαμβάνετε τό ίδιο πράγμα, διαδοχικά, 3-4 φορές, και θα νοιώσετε τά πόδια σας έλαφρά και ξεκούρσαστα.

Μιλήσαμε όμως πιο πάνω και για τό «έσωτερικό κρύο μπάνιο», που γίνε-ται όλη την ημέρα: Πίνετε άπαρα-τήτως ένα ποτηρι κρύο νερό τό πρώ-κι' ένα τό βράδυ, για να ξεπλυθούν τά σπλάγχνα σας, να παρσασθούν τά ά-χρηστα προϊόντα της λειτουργίας του οργανισμού και να πάρουν τη λάμψη της ύγείας τά μάτια σας και τό δέμα σας.

Τό νερό όμως αυτό πρέπει να έ κα-θαρό, χωρίς δηλαδή τοά ή καφέ ή χυμό λεμονιού... Γιατί, αν περιέχη κάτι άλλο, χανεύεται στο στομάχι, και τότε παύει πιά να έινε λουτρό και γίνεται τροφή.

Άν έχετε τάσι προς τη δυσκο-λιότητα, αντί για ύπακτικά φάρ-μακα, μεταχειρισθήτε τό κρύο μπάνιο. Γεμίζετε σχεδόν τη υπα-νιέρα σας μέ κρύο νερό (μπορείτε μάλιστα να την έχετε έτοιμάσει άπ' τό βράδυ, για εύκολία). Κά-θεσθε σιγά-σιγά μέσα σ' αυτό, ως ότου τό νερό σκεπάση λίγο-λίγο όλη την κοιλία σας, ως τη μέση. Και μένετε έτσι επί 3 λεπτά ακριβώς.

Μέ τον τρόπο αυτό, τό αίμα κυκλο-φορεί γρηγορότερα στα έντερα, τονώ-νεται οι μύς τους κι' έκτελούν καλλί-τερα τον προορισμό τους.

Τό κρύο νερό είνε μία θαυματουρ-γή «πηγή της αιώνας νεότητας και της ύγείας».

Έτσι ή γυναίκα που θέλει να έινε κο-κέττα, που ποθεινά διατηρήσει τό σώ-μα της, όλο σφρίγος και νειάτα, για ν' άρέσει στον άντρα της, δεν πρέ-πει να φοβάται τό κρύο νερό. Είμαι ίσως τό πιο άθώο, τό πιο φτηνό, μά και τό πιο άποτελεσματικό καλλυντι-κό.

Οι Γαλλίδες έχουν ώραιο στήθος γιατί τε-πλένουν καθημερινώς μέ κρύο νερό...

θους που οφείλεται στη χαλάρωσι των μυών του.

Για να ξεκουράστε τά μάτια σας και για να τούς δώσετε περισσότερη λάμ-ψη, γεμίζετε τις φούχτες σας μέ κρύο νερό και τό ρίχνετε πάνω στα κλειστά σας μάτια, 10 ή 12 φορές. "Η ξεπλώ-νεσθε ανάσκελα και τό σκεπάζετε μέ κομπρέσες από βαμπακι. Βουτηγμένο σε νερό παγωμένο. Αυτό πρέπει να γί-νεται δυο φορές την ημέρα, ιδίως άπ' τις γυναίκες που έχουν αδύνατα μάτια, ή που εργάζονται σε γραφεία. Μετά τό λουσίμο, ένα τελευταίο ξεπλύμα μέ κρύο νερό διεγείρει και τονώνει τό τρι-ώτο δέμα του κεφαλιού.

Άν τά χέρια σας έχουν μείνει βου-τηγμένα επί ένα χρονικό διάστημα σε

Καταβρέχετε τούς ώμους σας πρίν βουτή-ξε στο μπάνιο...

Ανάρεσα σε δύο καρδιές

Εδώ και λίγον καιρό, τα δικαστήρια, στις χίλιες τόσες υποθέσεις διαζυγίων, συζητήσαν στο ακροατήριο και μιά φαινομενικά συνηθισμένη περίπτωση «ασυμφωνίας χαρακτήρων». Η προσφυγή έγινε δεκτή, τ' ανδρόγυνο χώρισε κι' ο άντρας έπειτα από λίγο δημοσίευσε στις εφημερίδες την τυπική γνωστοποίηση του δεύτερου γάμου του, σύμφωνα με τόν Αστικό Κώδικα.

Πίσω απ' αυτήν την τόσο κοινή εμφάνιση της υποθέσεως, κρύβεται ωστόσο μιά αφάνταστη τραγωδία δύο γυναικών: Μιάς φτωχής και μιάς πλούσιας. Κι' όπως συμβαίνει πάντα στην εποχή μας, το χρήμα νίκησε τον έρωτα. Θα σας την αφηγηθούμε, γιατί πρέπει να προσέχετε να κρατάτε καλά στα χέρια σας την ευτυχία σας να μη σας την κλέψουν, έπειδή υπάρχουν γυναίκες που είναι πραγματικά σατανικές. Η ιστορία αυτή πέρασε κι' από το αρμόδιο τμήμα της Αστυνομίας και νά πάς έχεις σ' όλες τις περιέργες λεπτομέρειες της:

Ένα βράδυ, στον ύπαστυνόμο της Γενικής Ασφαλείας κ. Κανελλόπουλου, παρουσιάστηκε ένας κολουνημένος κύριος. Φαινόταν φοβερά ταραγμένος και του είπε μ' ανησυχία:

—Από το πρωί έχασα τη γυναίκα μου. Κύτταξα σ' όλα τα νοσοκομεία, έψαξα παντού, μα πούθενά δεν τη βρήκα.

—Εδώσε κατόπιν τα χαρακτηριστικά της, την ηλικία της, τα ιδιαίτερα γνωρίσματά της κι' έφυγε ταρακισμένος από τη στενοχώρια του.

Ο κ. Κανελλόπουλος παρέπεμψε την υπόθεση στην υπηρεσία Αναζητήσεων. Μα δεν είχαν ακόμη αρχίσει τις έρευνες οι αστυνομικοί, όταν ο ίδιος κύριος ξαναπαρουσιάστηκε.

—Δεν αξίζει τον κόπο ν' ασχοληθώ, παρατήρησε με περιφρόνηση. Έπαθα κι' εγώ ότι πολλοί άλλοι δλάκες. Είμαι πιά ένας...

Κι' είπε τη λέξη που καταλαβαίνετε.

Τί είχε συμβή; Ανακάλυψε τη γυναίκα του σ' ένα έξοχικό κέντρο μ' έναν κύριο...

—Μόλις με είδε, συνέχισε, αντί να ταραχτή, άρχισε να με βρίζει: «Επιτέλους, μου είπε, σ' εσάκωσα. Πού εινε η φίλη σου; Ώστε εδώ εινε το ραντεβού σας; Ένας-ένας έρχεστε χωριστά για τα μάτια του κόσμου. Έννοια σου και τα έμβοθα όλα από τα γκαρσόνια!...» «Κι' αυτός τί γυρεύει μαζί σου; τη ρώτησα. Άντι να θυμώνα εγώ, άγριεύεις εσύ». «Αυτός μου άνοιξε τα μάτια. Μιά φίλη μου με σύστησε για να με βοηθήση... Αυτός σε παρακολούθει μέρες τώρα και σήμερα μ' έφερε εδώ για να σε πιάσω τσακωτό!..»

» Ο άλλος, ο άγνωστος, καθόταν άπαθης και κάπνιζε.

—Δεν λέτε τίποτα; του φώναξα. —Τί να πώ; μου απάντησε. Ο μολούω ότι δεν ήξερα ότι η κυρία ήταν παντρεμένη. Έμένα να με συγχωρήτε. Δεν έχω θέσι εδώ. Ξεμπερδεψέτε τα μόνοι σας.

» Κι' έφυγε βιαστικός, πρίν να προλάβω να του ζητήσω εξηγήσεις.

» Ποιον τώρα να πιστέψω; Ασφαλώς όχι τη γυναίκα μου. Το «κόλπο» ήταν πολύ περίεργο. Έτσι δε-βαιώθηκα ότι με κοροϊδεύει και τώρα κατέφυγα στο δικηγόρο μου, ζητώντας διαζύγιο. Και να σκεφθώ κανείς ότι είχα παντρευτή από έρωτα αυτή τη γυναίκα...

Μα τί είχε συμβή; Οι αστυνομικοί ποτέ δεν θεωρούν μιά αισθηματική υπόθεση ότι έχει τελειώσει. Και να τί ακριβώς απέκαλύφθη εδώ κι' άρκετο καιρό, ύστερα από σωστά δυο χρόνια.

Η «άπιστη» σύζυγος είχε μιά πολύ πλούσια κι' όμορφη φίλη. Ο άντρας της πέθανε και την άφησε ολόμοναχη στον κόσμο. Η «άπιστη» κι' αυτή ήταν από το σχολείο στενές φίλες και κάθε τόσο εκείνη πήγαινε στο σπίτι και τους έβλεπε. Ήταν η άχωρητή τους συντροφιά. Ο νέος, άφοσιωμένος στη γυναίκα του και στις δουλειές του, δεν είχε ποτέ προσέξει την ιδιαίτερη αγάπη που του έδειχνε, τη χαρά της όταν τον αντίκριζε. Γιατί η πλούσια και νεαρή χήρα τον είχε φοβερά έρωτευθί. Κι' όσο εκείνος δεν την πρόσεχε, τόσο το πάθος της την έπνιγε και τόσο η ζήλεια για τη φίλη της, της δάγκωνε σαν φείδι την καρδιά.

Στη φοβερή απελπισία της σκέφτηκε τότε να καταστρέψω το σπίτι που την δεχόταν πάντα με τόσο χαρά. Νά συντρίψω την καλλίτερη φίλη της και νά κάνω τον άντρα της να την περιφρονήση. Και τότε σκέφτηκε κι' έθεσε σ' εφαρμογή το ακόλουθο σατανικό σχέδιο: Σκόρπισε άφθονα λεφτά δεξιά κι' άριστερά κι' άρχισε με τους ανθρώπους που είχε εξαγοράσει να δηλητηριάσει τη ζωή της φίλης της. Γυναίκες κι' άντρες της έδιναν διάφορες ψεύτικες πληροφορίες για τη ζωή του άντρας της και για τις άσωτες της! Στην αρχή, η έντιμη γυναίκα, κράτησε την αξιοπρέπεια της και δεν βέλησε να πιστέψη ό,τι της έλεγαν. Έκρυψε τον πόνο της κι' απ' αυτήν ακόμη την πιο καλή φίλη της. Μα το κακό όσο πήγαινε και μεγάλωνε. Μιά μέρα, τέλος, της εξομολογήθηκε το μαρτύριό της. Έκείνη προσποιήθηκε ότι ταραχτηκε.

—Υπάρχουν, της είπε, κάτι ιδιωτικοί ντετεκτίβ που αναλαμβάνουν τέτοιον είδους εμπιστευτικές δουλειές. Πήγαινε να ζητήσεις τη βοήθειά τους.

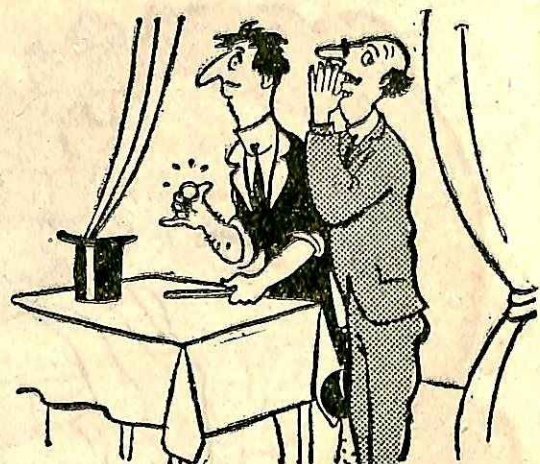
Και της έδωσε μιά διεύθυνση ένοχ γραφείου. Μα το γραφείο αυτό δεν ήταν τίποτε άλλο, παρά το γραφείο ενός εκθιαστού, με τον όποιο είχε συνεννοηθή η πλούσια χήρα.

Άρχισε τότε μιά φοβερή οδύσσεια για την άμοιρη γυναίκα. Όλη την ημέρα γύριζε στους δρόμους, στα διάφορα έξοχικά κέντρα, στα ξενοδοχεία, παντού, ελπίζοντας ν' ανακαλύψει τον άπιστο. Η πλούσια φίλη της έδινε άφθονα χρήματα για την κίνησή της. Η ίδια, τέλος, όταν πιά νόμισε ότι ώριμασε το παιγνίδι, είδοποίησε μ' ένα άνωμένο τηλεφώνημα τον άτυχο σύζυγο, που θά...

... τσάκωνε τη γυναίκα του, που θά... τσάκωνε τη γυναίκα του, που θά... τσάκωνε τη γυναίκα του, που θά...

... τσάκωνε τη γυναίκα του, που θά... τσάκωνε τη γυναίκα του, που θά... τσάκωνε τη γυναίκα του, που θά...

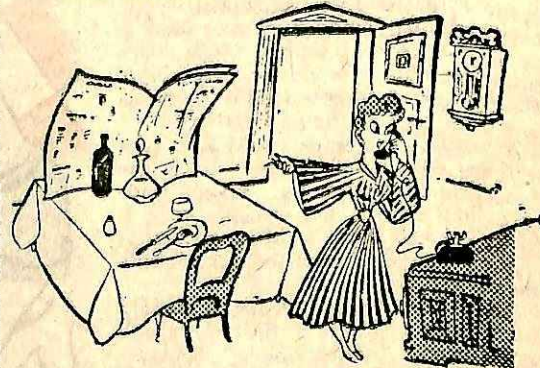
... τσάκωνε τη γυναίκα του, που θά... τσάκωνε τη γυναίκα του, που θά... τσάκωνε τη γυναίκα του, που θά...

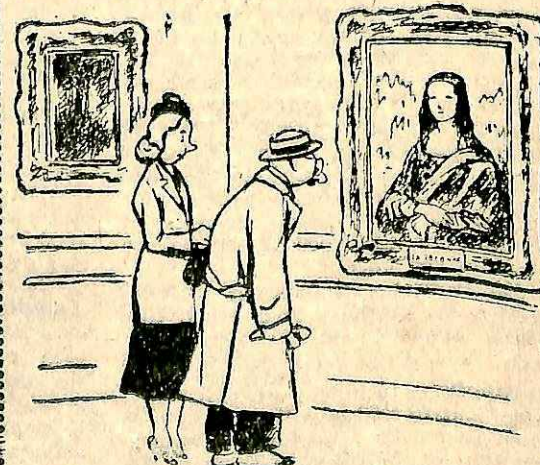
—Μήπως θα μπορούσατε να εξαφανίσετε και την χοντρή εκείνη κυρία της πρώτης σειράς;... Είνε η γυναίκα μου!...

—Εγώ το βρίσκω πολύ τολμηρό!...

—Εσύ είσαι, αντρούλη μου;... Κι' εγώ νόμιζα πώς είσαι ακόμα εδώ!...

Εκείνος: Κύτταξε τί ώραία χέρια έχει η Τζιοκόντα! Εκείνη: Μήπως νομίζεις πως έπλενε κι' αυτή πιάτα, σαν κι' έμένα;

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Λόγια ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

«Όποιος φοράει πρόθυμα του γάμου το στεφάνι κορόιδο εγεννήθηκε και ζών θα πεθάνη. Στοιδία τη γυναίκα του θα σπύση να γεμίση, αλλά κι' αυτή σ' ανταλλάγμα καλά θα τον στολίση και, λόγω της συζύγου του της παρδαλής και θά... κουτουλάη σαν βούβαλος! (σκάρτης, Μενέλαος της Σπάρτης.

«Αν τη ζωή την αγαπάς κι' αν θες κι' έσύ να ζήσης καλά και ζηλευτά, σέ όλα, σ' ό,τιδήποτε να κάνης καταχρήσεις, εκτός απ' τα λεφτά, που δυστυχώς μας βάζουνε σε πειρασμό πλειστάκις και νά τ' αποτελέσματα! (Μπακόπουλος Κωστάκης.

«Ελλάς!... Πεδίων δράσεως καταχραστών λαμπρόν! Ποιά λέξις άλλη θάπρεπε να προστεθή; (Καμπρόν.

Είνε τρανό κατόρθωμα για νέους και γερόντους να στέκεσαι στο ύψος σου κι' άς είσαι έξηντα πόν- (τους! Κι' ενώ θα όνειρεύεσαι πρωθυπουργός να γίνης... Άμάν, τί τά θυμήθηκα! (Σπυρίδων Μαρκεζίνης.

«Οχι! Δεν φεύγουν γρήγορα, δεν χάνονται τα νεϊ- (τα, δεν εινε στα έξηντα σου τα νεϊάτα σου φευγάτα. Στα έβδομηντα είσαι μωρό, στα όγδόντα είσαι μι- (κρούλης και στα έννενηντα έφηβος! (Θεμιστοκλής Σοφούλης.

Καλού κακού τον κόρπον σας να πτύετε συχνάκις, αλλά και τους πλησίον σας! (Ευστράτιος Κουλουμβάκης.

Διπλωμάτα! όλου του κόσμου! Νά κρατάτε πάντα (πόζα και μέσ' στην ψειρού άκόμα! (Νεουρί και Ρουμπιρόζα.

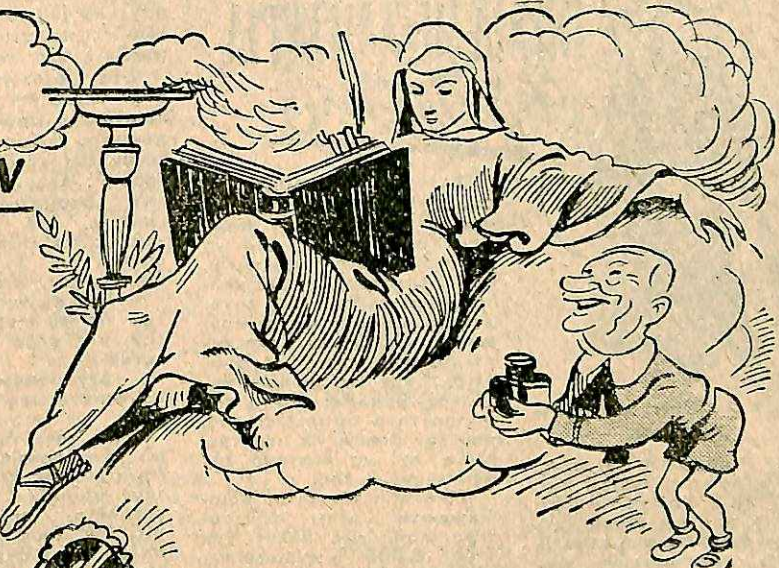
Δεν πρέπει σ' όλους τους έχθρους να φέρεσθε άψ- (γως) Νά πίπτη ράβδος δηλαδή όπου δεν πίπτει λόγος και στα πυρά ν' άμυνεσαι της έχθρικής σου στήλης, με μαγκουριές και με γροθιές! (Θ. Τουρκουβασίλης.

Με πείσμα υπεράνθρωπον και καταπληκτικόν το Υπουργείο κράτησε των Έξωτερικών. Διότι χειριζόμενος τα Έξω υπευθύνως κανείς τα ταξιδιάκια σου! (Τσαλδάρης Κωνσταντίνος.

Σε λίγο τα σκουπίδια μας, το λέω με καμάρι, θα φτάσουν σε ύψομετρο του Στρέφη το ντχαρι κι' ίσως με τ' αποθέματα των σκουπιδιών τώ (νέων) φτάσουμε και στο Έβερεστ! (Δήμαρχος Αθηναίων.

Κουτέ Μαρκεζίνη, δε στάθηκες βράχος και σε... παραίτησάν! (Γεώργιος Βλάχος.

Νά μοιράζεται το χρήμα! Το έφώναξα τσακίς κάτω οι έχοντες τον πλούτον. Κάτω, κάτω!... (Μποδοσάκης.

«Έξηντα πήχες ύφασμα θέλω για ένα φουστάνι και πάλι δεν με φτάνει... Κρίνω τα πάντα. Μουσική και πιάνο και τραγούδι και δεν μ' άρέσει τίποτα... (Σοφία ή Σπανούδη.

«Ο άγράφματος ο κόσμος έχει χρέος πρώτα-πρώτα το άλφάβητο να μάθι άπ' το άλφα ως τό...Γιώτα. Κι' όταν φτάσης και στο Γιώτα να σταθής εκεί όφεί- (λεις! (Αργυρόπουλος Βασίλης.

«Περισσότερον φώς» έπεθύμουν πού λέτε, μα δεν είχα ύπ' όψιν την Πάουερ... (Γκαίτε.

Κατάρτα και ανάθεμα στην ώρα που βρεθήκαμε πεινώσαμε, διψάσαμε διότι γεννηθήκαμε σε μιά εποχή κακόμοιρη τελείως άκατάλληλη και πάντα ζητιανεύουμε... (Δημόσιοι Υπάλληλοι.

Τα δάκρυά μου στάζουνε, γιατί με πνίγει ο πόνος σταλαγματιά-σταλαγματιά... (Λίμνη του Μαραθώνος.

Τί λόγια θέλετε να πώ; Μαιραϊάς πλέον σιωπώ, κι' άπ' τις φωνές μου ήούχασε το δύστυχο κοινόν (Ράδιο-Αθηνών.

Φόρους, φόρους, φόρους, φόρους! Σας το έδηλωσα πολλάκις, θέλω φόρους, δίχως φόρους, φόρους... (Χέλμης Δημητράκης.

Είμ' ένθερμος φεμινιστής, γιατί — μη γίνι λό- (γος — φοβάμαι τη γυναίκα μου! (Πάυλος Παλαιολόγος.

Τον κουτό τον άδελφό μου τον τσιμπήσανε άδίκως, μα εγώ δεν είμαι βλάκας! (Κανελλόπουλος Πιτρίκος.

«Όποιος μέσα στα χέρια του έπαιξε το χρυσάφι πάντοτε ώφεληθηκε, ποτέ δεν κατεστράφη. Μα εγώ... «Χρυσάφι» παίζοντας καθημερινώς, συ- (χνάκις την πηττα την επάτησα! (Αίμίλιος Βεάκης.

Κυκλοφορούν — άλλοίμονο! — πολλοί για μένα (φήμαι) κι' αν και μισώ το «ασισμό και φασιστής δεν είμαι, τρελλάινωμαι για «Βίβερς περικολοζαμέντε»! Γιαννάκης Σοφιανόπουλος (Απ' (τους σαράντα πέντε) ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΤΗΡΑΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑ, της Αγγλίας

Εχόμενους και ζωτικής

Την περασμένη βδομάδα, η Βασιλομήτωρ Μαίρη της Αγγλίας γιόρτασε την 82α επέτειο των γενεθλίων της, με μια οικογενειακή συγκέντρωση, τριγυρισμένη από τα παιδιά της και τα εγγόνια της.

Λίγες μέρες πρωτύρα, η «γηραιά μεγάλη κυρία» της Αγγλίας επισκέφθηκε μίαν έκθεση και περιεργάστηκε 64 περίπτερα σε 150 λεπτά της ώρας. «Επειτα γύρισε στο μέγαρό της — το Μπάλμπορο Χάουζ, με τα 200 δωμάτια —, δέχθηκε πέντε επισήμους εκπαιδευτικούς, έξι σχολήτες με το κέντημα της, ενώ συγχρόνως υπαγόρευε σε ένα γραμματέα τα απομνημονεύματά της.

Παρ' όλη την ηλικία της, μένει πάντα μια γυναίκα γεμάτη δράση.

«Αν πάω να μαι δραστήρια, νομίζω πως θα πάω και να ζώ!» είπε στο γιατρό της, που τη συμβούλευε να μην κουράζεται τόσο πολύ.

Κάθε πρωί, στις 8.30' παίρνει ένα λιτό πρόγευμα, με καφέ και βουτύματα. Διαβάζει τους «Τάιμς», ξεφυλλίζει έννεα άλλες εφημερίδες, κυττάει τις δημοσιευμένες φωτογραφίες των μελών της βασιλικής οικογένειας και διαλέγει τις πιο ενδιαφέρουσες για το άρχειό της.

Στις 9.15' δέχεται την οικονόμο της. Στις 9.30', ασχολείται με την αλληλογραφία της. Γράφει σε ένα σωρό πρόσωπα, ακόμη και σε άγροτες, σε χωρικές και σε αστυνομικούς των μικρών χωριών...

Λαϊκά δίστιχα

«Ο έρωτας εις την αρχή δειχνει με το χρυσάφι, και σαν ριζώσει στην καρδιά δεν κάνει πια νισάφι.

Περνά ο ήλιος μάτια μου, κι' εσύ τον θαμπώνεις, και με την ομορφιά σου τον άνθρωπο πληγώνεις.

«Όποιος μ' ακούει και τραγουδά, λέει δεν έχω πόνο, κι' εγώ με το τραγούδι μου τον πόνο ελαφρώνω.

Σάν θέλεις, χαϊδεμένο μου, να μην κατηγοράσαι, στά παραθύριού του βορρά έβγα για να κοιμάσαι.

Τα μάτια σου μου παίζουνε σάτες άσπινες, εις την καρδιά μου μπαίνουνε και βγάζουνε ματωμένες.

Το παραθύρι σφάλισες, σφάλισες κι' η καρδιά μου, πεισματικό μου τόκαμες, σ' ευχαριστώ, κυρά μου.

Τέσσερα προτερήματα έχ' δλο σου το σώμα, μάτια και φρύδια και μαλλιά και λωχαρένιο στόμα.

σκέψεις της σε τρεις κατά σειράν βδομάδες. Κάποτε πήγε να ιδεί ένα φίλο σε μια κυριακάτικη πρωινή προβολή για τα παιδιά!

Στα χρόνια του πολέμου, όταν περνούσε με τ' αυτοκίνητό της από κάποιον απόκεντρο δρόμο και συναντούσε ένα κουρασμένο Καναδό ή Αμερικανό στρατιώτη, σταματούσε και τον έπαιρνε στο αυτοκίνητο, για να τον πάει στον προορισμό του. Συχνά, εκείνοι δεν την αναγνώριζαν.

—Μου φαίνεται πως σάς έχω ξαναδεί κάπου... της είπε μία μέρα ένα Αμερικανός.

—Δεν αποκλείεται! απάντησε εκείνη χαμογελώντας.

Από τότε, όμως, για να μη μνήν κανείς απ' τους επιβάτες της σε αμφιβολία, τους μοίραζε κάτι ειδικά μετάλλια, που είχαν στη μία όψη τους το βασιλικό στέμμα και στην άλλη την εικόνα «Καλή τύχη».

Έχει αληθινό πάθος για την παιδεία και την αξιοπρέπεια. Μπορεί να συγχωρήσει το κάθε τι, ποτέ όμως μια πειθαρχική παραβίαση. Γι' αυτό δεν έννοει να δανηθεί τη ύψη της, δούκισσα του Ουίνδσορ.

Κάποτε χάνει την ψυχραιμία της και μπορεί να μιλήσει άσχημα σε ένα φταίχτη, ποτέ όμως μπροστά σε άλλα πρόσωπα.

Αλλά και με τον εαυτό της είναι αυστηρή. Ένώ π. «έχει το πάθος του καπνίσματος, δεν καπνίζει ποτέ σε δημόσια μέρη, γιατί δεν το θεωρεί αξιοπρεπές.

Κάθε βράδυ, από 40 ολόκληρα χρόνια, ντύνεται επίσημα για το φαγητό, φορώντας πέντε δαχτυλίδια στα χέρια της, ένα διαμαντένιο διάδημα στα μαλλιά της κι' ένα μαργαριταρένιο κολlier από έννεα σειρές γύρω απ' το λαιμό της.

Έχει γνωρίσει στη ζωή της αρκετές περιπέτειες, βάρσана και θλίψεις, χαρές και αγωνίες.

Επρόκειτο να την παντρευτούν με το δούκα του Κλάρενς (το μεγαλύτερο αδελφό του πρίγκιπος Γεωργίου), ενώ αυτή αγαπούσε το μικρότερο αδελφό του. Ο θάνατος όμως του δούκα του Κλάρενς της έπνερψε να παντρευτεί τον έκλεκτό της.

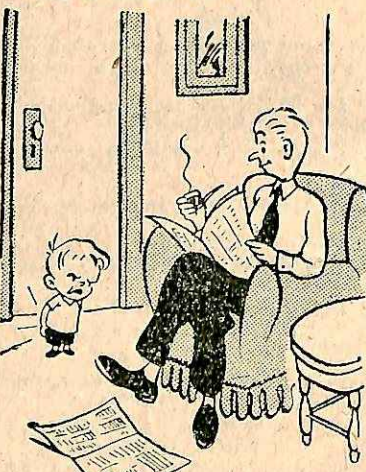
Απέκτησε 6 παιδιά. Έχασε το μικρότερό σε ηλικία 14 ετών. Ο αμέσως επόμενος γυιός της, δούξ του Κέντ, σκοτώθηκε σε ένα αεροπορικό δυστύχημα. Κι' ο πιο αγαπημένος της απ' όλους, ο Ντέβιντ, (ή Βασιλομήτωρ κυλάει ακόμη το πρώτο δόντι του, δεμένο με χρυσάφι), παρασιτήθηκε απ' το θόρυβο και παντρεύτηκε ποσά τη θέλησή της. Την ημέρα της 80ης επέτειού των γενεθλίων της, έμαθε ότι είχε υφρύνει ή μοναδική κόρη της.

Ωστόσο, η Βασιλομήτωρ Μαίρη, στα 82 χρόνια της, φαίνεται σαν 70 ετών το πολύ, γιατί διατηρεί τη ζωτικότητα της και το ενδιαφέρον της για τη ζωή. Θάλεγε κανείς πως έχει ανακαλύψει το μυστικό της ευτυχίας...

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σε εικόνες

—Τί παίζουν;
—Τη «Μοναξιά»!...

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ!

—Τσακώθηκα, μπαμπά, με τη σύζυγό σου!...

—Τί λέτε, να σάς φέρω ένα νυμφοράκι πιο μικρό ή θα δολευτήτε με αυτό;...

ΓΡΑΜΜΑΤΑ για την 'Ιουλιέττα...

Ο θρύλος και η πραγματικότητα

«Αν αφήσωμε κατά μέρος το αριστούργημα του Σαίξπηρ, που εξιδανίκευσε το Ρωμαίο και την 'Ιουλιέττα και μάς παρουσίασε ανάγλυφη την προσωπικότητα των δυο «άθανάτων εραστών», τί γνωρίζουμε γι' αυτούς; Πολύ λίγα πράγματα. Και κείνα που ξέρομε είναι πολύ διαφορετικά από την αφήγηση του δράματος των, που μάς δίνει ο μεγάλος δραματογράφος.

Πολλοί σύγχρονοι ιστορικοί αμφισβήτησαν μάλιστα και αυτή την ύπαρξη του Ρωμαίου και της 'Ιουλιέττας ή τουλάχιστον το ότι έζησαν το ίδιο χρονικό διάστημα, ώστε να είχαν αγαπήσει. Οι έν λόγω ιστορικοί υποστηρίζουν ότι ο θρύλος για το ειδύλλιο τους δημιουργήθηκε με τη συναρμολόγηση γεγονότων που ξετυλίχθηκαν σε διαφορετικές ιστορικές περιόδους μεταξύ των οικογενειών των Καπουλέτι και των Μοντέκι. Οι δυο αυτές οικογένειες ήταν, ως γνωστό, από τις μεγαλύτερες της Βερόνας και έμισούνταν θανάσιμα μεταξύ τους.

Άλλοι συγγραφείς καταπίστηκαν με την προσωπικότητα των δυο εραστών κι' απ' αυτές τις έρευνες ούτε η 'Ιουλιέττα, ούτε ο Ρωμαίος βγήκαν κερδισμένοι. Ο μεγάλος Γερμανός ιστορικός Μόρμεν έγραψε, π. χ. ότι η κόρη των Καπουλέτι «στερείται ήθικου αίσθηματος» και ότι ήταν «επιρρεπής στο άμάρτημα». Άλλ' η αντίληψή αυτή δεν φαίνεται να στηρίζεται πάνω σε ιστορικά στοιχεία. Και το πιθανώτερο είναι να υποθέσωμε ότι η 'Ιουλιέττα ήταν μία νέα με περιπαθλή ιδιοσυγκρασία, που έβαζε πάνω απ' όλα τις υποθέσεις της τρυφερής καρδιάς της.

Αλλά εκείνος που τράβηξε το διάβολο του από τους ιστορικούς είναι ο δυστυχισμένος ο Ρωμαίος. Οι έρευνές τους κατέστρεψαν ολόκληρα την καλή φήμη του, γιατί μάς τον παρουσιάζουν σαν άνθρωπο αλαζονικό, κοψό και αδύνατο χαρακτήρα. Το αξιοσημείωτο είναι ότι και οι κάτοικοι της Βερόνας δεν είχαν καλή ιδέα για το Ρωμαίο.

Μία πρόσφατη στατιστική απέδειξε ότι 4.000 νέες της Βερόνας έ-

Σοφά λόγια

★ Πολλές φορές η δυστυχία, όταν την αντιμετωπίζει κανείς ψύχραιμα, μετατρέπεται προς το συμφέρον μας και οι μεγάλες συμφορές ανοίγουν τον δρόμο για πιο μεγάλες επιτυχίες.

★ Είναι μεγάλο εύτυχημα για ένα έθνος ή απόκτησις ενός μεγάλου ποταμού, ενός ανθρώπου λικανού να ποιηθεί, ενός ανθρώπου πόθους, τις έμπνευσις μελωδικά τους πόθους, τις έλπίδες, τους πόνους και τις σκέψεις του έθνους του.

★ Πολλοί σπαταλούν το περισσότερο μέρος της ζωής τους για να κάνουν δυστυχισμένο το υπόλοιπο.

★ Η άρετή είναι σαν το ποτάμι. Χάνεται στη θάλασσα του συμφέροντος.

★ Ας ελπίσουμε ότι θα έρθη κάποιο καιρό που θα μάθουμε να μην διασπορούμε στην δυστυχία και το αβυσσώδη πλάσματος που έχει αίσθησις.

★ Εκείνος που μπορεί να όμοινη τα πάντα, μπορεί και τα πάντα να καταρθώσει.

★ Όταν είναι νέος κανείς, όποιος νει τις λύπες και τις στενοχωρίες, με την έλπιδα ότι θα λείψουν κάποτε στο μακρινό μέλλον που έχει προστά του. Όταν είναι γέρος τις όποιος νει τις λύπες και τις στενοχωρίες, με την έλπιδα ότι θα λείψουν κάποτε στο μακρινό μέλλον που έχει προστά του. Όταν είναι γέρος τις όποιος νει τις λύπες και τις στενοχωρίες, με την έλπιδα ότι θα λείψουν κάποτε στο μακρινό μέλλον που έχει προστά του.

χουν σήμερα το όνομα 'Ιουλιέττα. Οι Ρωμαίοι, αντίθετα, δεν φάνουν ούτε τους εκατό.

Ο έφορος του μουσείου της Βερόνας Έττορε Σολιμάνι χαρακτηρίζει το Ρωμαίο σαν έναν αργόσχολο νέο, που δεν ήταν καλός για τίποτε. Τί θλιβερό κατάντημα, σ' αλήθεια, για τους δυο «άθανάτους εραστές»!

Άλλ' οι έρευνες των ιστορικών και οι καλές ή κακές γνώμες τους για το Ρωμαίο και την 'Ιουλιέττα δεν έχουν αξία παρά γι' αυτούς και μόνο. Η κοινή γνώμη όλου του κόσμου εξακολουθεί να τους βλέπει πάντα σαν σύμβολα της αιώνιας αγάπης. Και από τότε που τελείωσε ο πόλεμος χιλιάδες ευλαβικών προσκυνητών πηγαίνουν κάθε χρόνο στη Βερόνα για να επισκεφτούν τον πραγματικό ή υποθετικό τάφο της 'Ιουλιέττας. (Και σ' αυτό ακόμη το σημείο οι ιστορικοί έχουν διατυπώσει πολλές αμφιβολίες).

Η 'Ιουλιέττα έχει, άλλωστε, το ιδιαίτερο γραμματοκωδικό της στην είσοδο του παλιού μεγάρου των Καπουλέτι. Και δεν περνεί μέρα χωρίς ο γραμματοκομιστής να ριξη ένα ή περισσότερα γράμματα μέσα σ' αυτό.

Η σύστασίς της είναι γνωστή από τις έρωτευμένες καρδιές όλου του κόσμου:

«'Ιουλιέτταν, Βερόνα».

Δεν χρειάζεται τίποτ' άλλο. Η έπιστολή σας θα πάει ασφαλώς... στα χέρια της!

Έρωτευμένες νέες από όλα τα μέρη του κόσμου — οι Αμερικανίδες έρχονται στην πρώτη γραμμή — της γράφουν κάθε τόσο για να της εκμυστηρευθούν τα όνειρα, τους πόθους, τις αγωνίες τους και για να ζητήσουν τη συμπαράστασι και τη βοήθειά της.

«Αγαπητή 'Ιουλιέττα, της έγραφε τελευταία μία νεαρή Αγγλίδα, κάνε την αγάπη μου ευτυχισμένη».

Μία άλλη νέα από το Τέξας της έγραφε σ' ένα γράμμα της που χρονολογείται από τις 10 του περασμένου μηνός:

«Αγαπητή 'Ιουλιέττα, η τραγική αγάπη σου συγκίνησε ολόκληρο τον κόσμο. Κάνε σε παρακαλώ ώστε και η δική μου αγάπη να συγκινήσει την καρδιά του καλού μου, έτσι που να μ' αγαπά, όπως τον αγαπάω εγώ».

Ολ' αυτά τα γράμματα ταξινομούνται προσεκτικά και αποστέλνουν σήμερα στίδες σ' ένα ειδικό διαμέρισμα του μεγάρου Καπουλέτι.

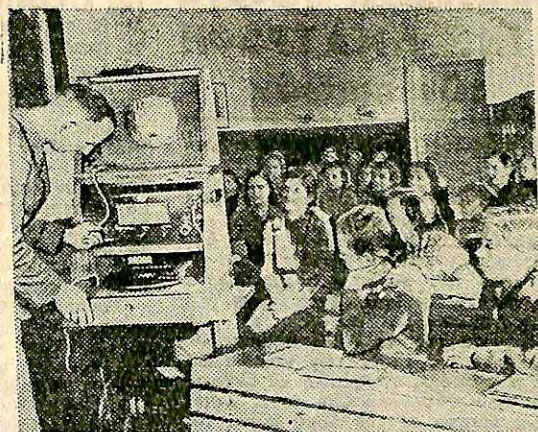
Από τη Βερόνα πέρασαν επίσης πολλές από τις μεγαλύτερες βεντέτες του κινηματογράφου. Η Γκρέτα Γκάρμπο έγραψε στο ειδικό βιβλίο, όπου οι επισκέπτες αφήνουν τους χαιρετισμούς τους στην 'Ιουλιέττα, τα ακόλουθα:

«Η αγάπη σπρώχνει τους ανθρώπους σε τόσες ανοησίες!»

«Η σκέψις της Λάνα Τάρνερ ήταν πιο ανθρώπινη».

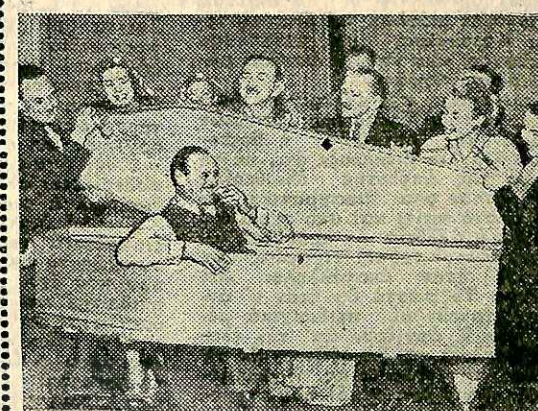
«Η 'Ιουλιέττα, έγραψε, πέθανε πολύ νέα, έτσι που δεν μπόρεσε να νοιώσει πραγματικά τη ζωή».

Οι επισκέπτες που πηγαίνουν στον τάφο της 'Ιουλιέττας το έχουν για καλό να παίρνουν ένα κομματάκι από την πλάκα που την σκεπάζει. Μερικοί, μάλιστα, έχουν κρυμμένο ένα μικρό σκαλιστήρακι στην τσέπη τους γι' αυτό το σκοπό. Η πρώτη που έκανε την αρχή αυτής της «έκρηξης» ήταν η Μαρία Λουίζα, η δεύτερη σύζυγος του Ναπολέοντος, που διέταξε να της φτιάξουν ένα περιδέραιο από μικρά πετραδάκια, που προέρχονταν από τον τάφο της 'Ιουλιέττας. Το παράδειγμα της έχουν μιμηθεί και πολλές άλλες γυναίκες ως σήμερα.

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Τα 80 σχολεία του Αμβούργου μπορούν να θεωρηθούν σήμερα τα καλύτερα της Γερμανίας. Είναι εφοδιασμένα με γραμμόφωνα και ραδιόφωνα που μεταδίδουν σύμφωνα με μια τελευταία εκπαιδευτική μέθοδο, απλοποιημένα μαθήματα διδασκων καθηγητών και ίδιων μαθημάτων τραγουδιού και απαγγελίας. Στη φωτογραφία μας τα βλέμματα των μαθητριών δείχνουν με πόσο ενδιαφέρον παρακολουθούν τις εκπομπές αυτές.

ΕΝΑΣ ΕΥΡΩΠΑΙΟΣ ΦΑΚΙΡΗΣ

Οι Ένδοι φακίρες βασίζουν συνήθως τα κατοπνηκτικά τους τεχνάσματα σ' εξαιρετικά επιτυχημένα τρούκ. Ο Αγγλος ταχυδακτυλουργός Τζάσπερ Μασκελάν όμως κατώρθωσε μέσα σε 20 δευτερόλεπτα να εξαφανισθεί μέσα από ένα καλοβιδωμένο φέρετρο τοποθετημένο στο κέντρο ενός υπάρ. Όταν το άδειο φέρετρο ξαναβιδώθηκε και ξανανοήχτηκε, ο Μασκελάν βγήκε απ' αυτό κεφατός και δέχτηκε εύχαριτας να πιη το ποτό που του προσέφεραν.

ΤΟ «ΠΤΑΜΕΝΟ ΣΥΝΝΕΦΟ»

Το τεράστιο αυτό, νέο τύπου, τετρακινητήριο με δυο σειρές από καμπίνες έχει βαφτιστή «Πταμένο σύννεφο». Είναι αμερικανικής κατασκευής και μπορεί να μεταφέρει 75 επιβάτες με ταχύτητα 550 χιλμ. την ώρα. Το αεροπλάνο αυτό, που ζυγίζει 71 τόνους, θα εξασφαλίση την επικοινωνία Νέας Υόρκης — Λονδίνου. Η ανώτερη φωτογραφία ελήφθη στο αεροδρόμιο του Λονδίνου ύστερα απ' το παρθενικό ταξίδι του αεροσκάφους.

(Φωτογραφίες Keystone)

Τό λουρί κι' ή βέργα ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Η μέθοδος μιας 'Αμερικανίδος
παιδαγωγού

Στα τελευταία 20 χρόνια, πολλοί γονείς — ιδίως στην 'Αμερική — ακολουθούσαν τις θεωρίες του δόκτορος Σίγκμουντ Φρόυντ στην ανατροφή των παιδιών τους. Κατά το Φρόυντ, το διάστημα πατέρα της «ψυχανάλυσης», οι φόβοι κι' οι στερήσεις της παιδικής ηλικίας αποτελούν τις ρίζες των νευρώσεων απ' τις οποίες υποφέρουν οι άνθρωποι στην υπόλοιπη ζωή τους. Σύμφωνα λοιπόν με την αρχή αυτή, τα παιδιά έπρεπε ν' ανατρέφονται μ' απόλυτη ελευθερία, χωρίς περιορισμούς των ενστικτών τους, για να μην πάθουν νευρασθένεια όταν ενηλικιωθούν.

Αφού όμως οι αντιλήψεις αυτές επεκράτησαν επί μίαν ολόκληρη γενιά, άρχισε να εκδηλώνεται τώρα η αντίδραση. Επικεφαλής της νέας αυτής κινήσεως (αν μπορεί να θεωρηθεί «νέα») ή επιστροφή στα παλαιά) βρίσκεται η δοκτορέσσα Μάργκρετ Μάχλερ, του Πανεπιστημίου Κολούμπια, μια επιστήμων ψυχολόγος, που υπήρξε ώστόσο μαθήτρια του Φρόυντ!

Τελευταίως, στο έγκριστο έτήσιο συνέδριο της 'Εταιρείας Παιδικών Μελετών της 'Αμερικής, η δοκτορέσσα Μάχλερ διεκήρυξε ότι, με τη μέθοδο της απόλυτης ελευθερίας «επικράτησε μια πραγματική άναρχία στο σπίτι — στο σχολείο».

«Είνε ή άλλη και — πρόσθεσε — ότι οι παλιοί τρόποι τιμωρίας των παιδιών ήσαν ακατάλληλοι και σκληροί. Το σωστό θα ήταν ν' αντικατασταθούν με πειθαρχικά μέτρα που β' αρχίζουν απ' την ελαφρά επίπληξη και θα φθάνουν ως τη στέρηση της ελευθερίας. Προκειμένου όμως για ένα παιδί που επιμένει να μη συμμορφώνεται, επιβάλλεται να χρησιμοποιηθ... το λουρί ή ή βέργα!».

Τα λόγια της αυτά θυμίζουν λίγο εκείνα που είπε άλλοτε ο βασιλεύς Γεώργιος Ε' της 'Αγγλίας, σ' ένα δείπνο στα ανάκτορα του Μπουκίγγαμ:

«Τα παιδιά πρέπει ν' ανατρέφονται... σαν τα κουτάβια. Όταν δηλαδή είναι φρόνιμα, πρέπει να τ' ανταμειβούμε. Όταν άτακτούν, πρέπει... να τους τριβούμε τη μούρη και να τ' αδιώχνουμε!».

Με λίγες γραμμές

Για τόση ώρα ο κόσμος άφθονα και καλά τρώει, όσα οι 'Αμερικανοί υπολογίζουν ότι θάπρεπε να ελαττωθώ ο πληθυσμός της Γης σε 902.000.000, από 2.250.000.000 που είναι σήμερα.

Τα μάτια είναι απ' τα πρώτα όργανα του σώματος, που εκπαιδεύονται γρηγορώτερα στο έμβρυον.

Αν ολόκληρη ή ζωή της Γης αντιστοιχούσε σ' ένα 24ωρο (δηλαδή 1.660.000 χρόνια σε κάθε λεπτό), ή ιστορία κι' ή εξέλιξη του ανθρώπου θα διαρκούσε μόλις μισό δευτερόλεπτο, ενώ των ψαριών 3¼ ώρες.

Στα σύμπαικα Ιερογλυφικά, μια κατακόρυφη γραμμή παρίστανε τον αριθμό 1. Ένα πέταλο αλόγου το 10, ένα τριπούδι το 100, ένα τεταμένο δάχτυλο το 10.000, ένας βάτραχος το 100.000 κι' ένας άνθρωπος με έκπληκτη έκφραση το 1.000.000.

Οι άρχες της Ν. 'Υόρκης απαγόρευαν την εισαγωγή ενός παπαγάλου απ' το Νέο, γιατί είχε... γλώσσα υπερβολικά τοίμηρη!

«Επειτα από 40 ολόκληρα χρόνια, ή 'Επιστήμη συμφωνεί και πάλι με τις παιδαγωγικές αυτές αντιλήψεις του βασιλέως της 'Αγγλίας».

Η δοκτορέσσα Μάχλερ τονίζει ακόμη ότι τα παιδιά — αντίθετα με ό,τι θα νόμιζε κανείς — διψούν για σταθερή και ομοιόμορφη καθοδήγηση. Οι γονείς δεν πρέπει ν' αλλάζουν κάθε λίγο το παιδαγωγικό σύστημα που εφαρμόζουν, αλλιώς χάνουν την εμπιστοσύνη και το σεβασμό των παιδιών τους. Ένας γνωστός ψυχίατρος αναφέρει το εξής χαρακτηριστικό παράδειγμα:

Τού είχαν πάει για εξέταση ένα κοριτσάκι 4 ετών, που τσάκαζε κάθε τόσο από το σπίτι του. Οι γονείς του δεν ήξεραν πια τί να κάνουν μ' αυτό το «παιδί-πρόβλημα». Αλλά ο ψυχίατρος ανακάλυψε την αιτία του κακού, όταν ή μικρή του είπε, δακρυσμένη:

«Άλλες φορές, ή μαμά κι' ο μπαμπάς γελάνε μαζί μου, όταν είμαι άτακτη, και μ' αφήνουν να κάνω ό,τι θέλω. Άλλες φορές όμως, με σπάζουν στο ξύλο».

Αυτή ή αστάθεια, ή ασυνέπεια στον τρόπο της ανατροφής, είναι καταστρεπτική για το παιδί.

Επίσης κάνουν μεγάλο κακό στα παιδιά τους οι μητέρες εκείνες που, αφού τ' αδειούν ή τ' τιμωρούν, έπειτα μεταμελούνται, κλαίει και προσπαθούν να τ' αγκαλιάσουν με δώρα και περιποιήσεις.

Ο σκοπός της τιμωρίας είναι να διορθώσει τα παιδιά, κι' όχι να τ' τρομοκρατήσει. Ένας γνωστός παιδαγωγός συνιστά στους γονείς:

«Μην αγριεύετε, μη φωνάζετε, μη φοβερίζετε, αλλά διατηρήτε την αξιοπρέπειά σας».

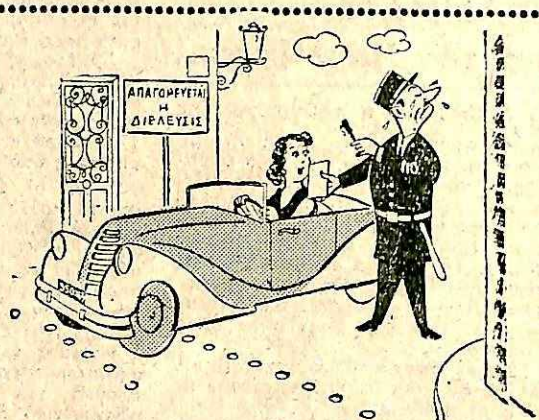
Για να διατηρήσει κανείς την αξιοπρέπειά του, πρέπει να δίνει συνεχώς το παράδειγμα του ανθρώπου που έχει αυτοκυριαρχία, που πειθαρχεί τα νύχτα του και δεν παρσύρεται απ' αυτά.

«Τα καλοαναθρεμένα παιδιά — προσθέτει ο ίδιος παιδαγωγός — προέρχονται από «καλοαναθρεμένους» οικογένειες, κι' έχουν διδαχθεί, όχι με τις συμβουλές ή με τις τιμωρίες, αλλά με την αφομοίωση των παραδειγμάτων που βλέπουν γύρω τους».

Τά πράξεις της άνυλικής νομοθεσίας

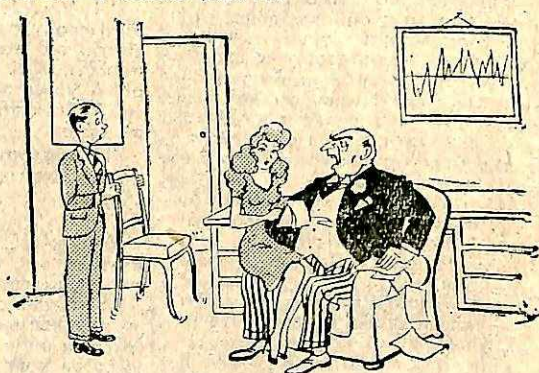
Σύμφωνα με τον οργανισμό των Κοινωνικών Ασφαλίσεων, που ισχύει στην 'Αγγλία, οι φακάρκοι θεωρούνται ως ασθενείς και δικαιούνται να ζητήσουν μια περρούκα, κατά τον ίδιο τρόπο όπως και εκείνοι που έχουν ελαττωματική όραση δικαιούνται να ζητήσουν ένα ζευγάρι γυαλιά. Τελευταία, όμως, ένας φακάρκος υπάλληλος έφερε σε μεγάλη άμνηνία το συμβούλιο του ιδρύματος. Ζήτησε να του δοθούν δυο περρούκες, ή μια με κοντά και ή άλλη με μακριά μαλλιά. «Θέλω, έγραφε στην αίτησή του, να δίνω στον εαυτό μου την ψευδαίσθηση ότι έκωφα τα μαλλιά μου και πως ύστερα μεγάλωσαν. Έτσι, ξεγελώ και τους άλλους, που, διαφορετικά, θα εύρισκαν πολύ παράξενο το ότι τα μαλλιά μου είναι πάντοτε τα ίδια». Το συμβούλιο, έπειτα από πολλές συζητήσεις, ένεκρινε να του δοθούν δυο περρούκες.

Αλλά να και μια άλλη παραδοξότης της άγγλικής νομοθεσίας: Έκείνοι που έχουν ένα ποδι δικαιούνται σε μια πρόσθετη μερίδα σπουνιού (Γιατί, αφού έχουν ένα μέλος λιγώτερο από τους άλλους ανθρώπους;) Πρέπει, όμως, να παρουσιάσουν ένα έντορο ιατρικό πιστοποιητικό ότι είναι... μονόποδες, σαν αυτό να μην φαίνεται ή σαν να μπορούσαν να κρύψουν το ένα απ' τα δυο τους πόδια μέσα στην τσέπη τους.

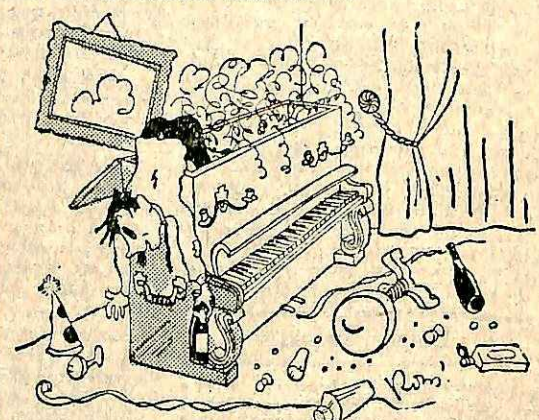
ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΣ ΠΟΛΙΣΜΑΝ

— Συντάξτε μόνιμ' σας τη μήνυσή. Έμένα δεν βαστάει ή καρδιά μου!...

ΟΤΑΝ Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΕΙΝΕ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ

— Άει στο καλό, παιδί μου!... Ποιός σου είπε ότι χρειάζομαι καρέκλα;...

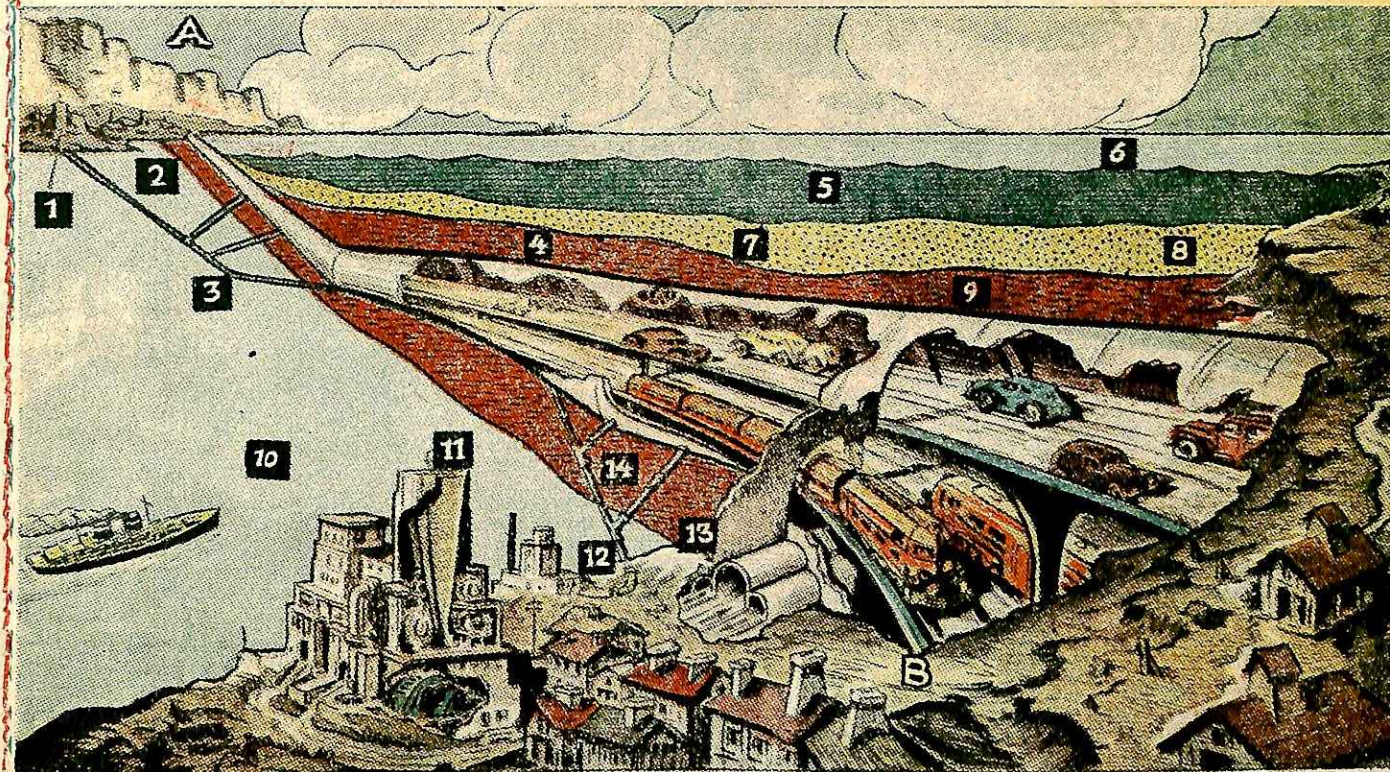

ΜΕΘΕΟΡΤΙΑ

— Ά, τους αθλίους!... Πίστεψαν πως πέθαναν και μ' έβαλαν σε φέρετρο με χρυσά χερούλια!...

— Όρμησαν μέσα και μ' έδεσαν χωρίς να προλάβουμε να κουνήσουμε!...

Παραστατική εικόνα της σήραγγας κάτω από τη Μάγχη. Α. Η πόλις Ντόδερ. 1. Έργοστάσιο για την απορρόφηση της υγρασίας και τον καθαρισμό της σήραγγας. 2. Το 'Αμπος Κλίφ. 3. Αποχετεύσεις και άγωγοι καθαρισμού. 4. Μήκος σήραγγας 38 χιλιόμετρα. 5. Βάθος θαλάσσης 55 μέτρα. 6. 'Επιφάνεια της θαλάσσης. 7. Βάθος θαλάσσης 49 μέτρα. 8. 'Ασβεστώδη πετρώματα. 9. Τίτανωδες ύψοσταθμοι. 10. Σταθμός για τον αερισμό της σήραγγας. 11. 'Ανεμιστήρες. 12. Έργοστάσιο για την απορρόφηση της υγρασίας. 13. Άγωγος για τη ρύθμιση του αέρος. 14. Σημείον έκρηξης. Β. Η Σανγκάτ.

Η ιδέα ν' ανοιχτεί μια σήραγγα κάτω από τη Μάγχη, για να συνδεθεί απ' ευθείας ή 'Αγγλία με την ηπειρωτική Εύρώπη, φαίνεται πως πολύ γρήγορα θα γίνει πραγματικότητα. Μια βρεττανογαλλική σύσκεψις, που έγινε πριν από μερικές βδομάδες στο Παρίσι, καθώρισε τις βάσεις για την εκτέλεση αυτού του κολλοσιαίου τεχνικού έργου.

Η ιδέα αυτής της σήραγγας δεν είναι νέα. Ο πρώτος που την συνέλαβε ήταν ένας Γάλλος μηχανικός στην εποχή του Ναπολέοντος. Το ζήτημα συζητήθηκε ξανά το 1865 και, τέλος, το 1881 άρχισαν οι προπαρασκευαστικές εργασίες κι' από τότε ένα κι' από το άλλο μέρος της Μάγχης. Η ιδέα ή βασίλισσα Βικτωρία έγκαινιάσε αυτές τις εργασίες, δίνοντας το πρώτο χτύπημα με την αξίνα. Ο ρυθμός τους ήταν ταχύτατος και σε λίγο είχε ανοιχτεί και από τα δυο μέρη μια σήραγγα μήκους 3.000 περίπου μέτρων. Αλλά τον άλλο χρόνο ή άγγλική κυβέρνηση διέταξε το σταμάτημά τους.

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι 'Αγγλοι έβλεπαν πάντα όχι με μεγάλο ένθουσιασμό αυτό το σχέδιο, από φόβο μήπως κινδυνεύει ή ασφάλεια της νήσου τους. Το 1930 το ζήτημα ξανάρε στην επιφάνεια, αλλά το σχετικό νομοσχέδιο καταψηφίστηκε από την Βουλή των Κοινοτήτων.

Και, όμως, είχε γεγονός ότι, αν υπήρχε αυτή ή σήραγγα, ή εξέλιξη της ιστορίας των τελευταίων χρόνων θα ήταν πολύ διαφορετική. Ο Φός είχε πη, το 1922, ότι «αν υπήρχε ή σήραγγα κάτω από τη Μάγχη, ο πόλεμος δε θα γινόταν ή όπως δηλαδή ή διάρκειά του θα περιοριζόταν στα μισά». Και μπορεί να προσθέσει κανείς πως ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος είναι πιθανόν ότι δεν θα γινόταν κι' αυτός.

Ο αντίχτυπος στο οικονομικό επίπεδο θα ήταν, εξ' άλλου, σημαντικώτατος, γιατί θα επέτρεπε την απ' ευθείας μεταφορά εμπορευμάτων, ενώ σήμερα συμβαίνουν καθυστερήσεις έβδομαδών και κάποτε μηνών, λόγω της κακοκαιρίας που επικρατεί συννεφιστάτα στη Μάγχη.

Σε περίπτωση πολέμου, όμως, ή συμβολή αυτής της σήραγγας θα ήταν αποφασιστική, γιατί θα επέτρεπε τη μεταφορά δεκάδων χιλιάδων στρατιωτών μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. Οι ειδικοί υπολογίζουν ότι θα μπορούσαν να μεταφερθούν δέκα εννέα μεραρχίες μέσα σε δυο μόνο μέρες.

Σε περίπτωση πάλι, δυσάρεστης τροπής, ή σήραγγα θα μπορούσε μέσα σ' ελάχιστο διάστημα ν' αξιοποιηθεί.

Σε βάθος 10 μέτρων από το βυθό της θαλάσσης

Βυθό της θαλάσσης. Θα ξεκινήσει από το ακρωτήριο Γκρί Νέ, κοντά στη Σανγκάτ (σε μικρή απόσταση από το γαλλικό Καλαί) και θα καταλήξει, έπειτα από διαδρομή 38 χιλιομέτρων, στο 'Αμπος Κλίφ, όχι μακριά από το Ντόδερ ('Αγγλία).

Η σήραγγα θα περιλαμβάνει δυο «δρόμους». Στον πρώτο θα κυκλοφορούν τα αυτοκίνητα, προς τα δεξιά όσα θα πηγαίνουν από τη Γαλλία στην 'Αγγλία και προς τ' αριστερά όσα θα έρχονται αντίστροφα. Στο δεύτερο θα κυκλοφορούν τα τραίνα. Θα υπάρχουν γι' αυτά διπλές γραμμές, μια γι' εκείνα που θα πηγαίνουν από τη Γαλλία στην 'Αγγλία και μια δεύτερη γι' εκείνα που θα έρχονται αντίστροφα.

Μεταξύ των δυο αυτοκινητοδρόμων, θα υπάρχει αρκετή απόσταση για τ' αυτοκίνητα που θ' αναγκαστούν για οποιοδήποτε λόγο να σταματήσουν. Έτσι δεν θα διακόπτεται ή κυκλοφορία.

Η αναμείωσις του αέρος θα γίνεται με τεράστιους ανεμιστήρες κι' άλλα μέσα που δοκιμάσθηκαν μ' επιτυχία στις υπόγειες σιδηροδρομικές σήραγγες.

Η κατασκευή αυτής της σήραγγας θα στοιχίσει, σύμφωνα με τους σχετικούς υπολογισμούς, έξι ή επτά εκατομμύρια λίρες στερλίνες. Θα απαιτηθούν, εξ' άλλου, για την αποπεράτωσή της 10 χρόνια.

Από όλα τα σχέδια που πρότειναν ως σήμερα εκείνο που θεωρήθηκε ως πιο κατάλληλο είναι του Γάλλου μηχανικού 'Ανδρέα Μπαντεβάν. Οι 'Αγγλοι είχαν προτείνει αρχικά την κατασκευή μιας σήραγγας γι' τ' αυτοκίνητα (σύμφωνα με τα σχέδιά τους, ή κατασκευή της θα απαιτούσε πέντε χρόνια) και δυο άλλων ύστερα γι' την κυκλοφορία σιδηροδρομικών συρμών. Το γαλλικό σχέδιο, όμως, προβλέπει την κατασκευή μιας μόνον σήραγγας, που θα αποτελούσε από δυο παραλληλές στοές, διαμέτρου ετή μέτρων ή ανωμεία. Η έναρξις των εργασιών θα γινεί με την κατασκευή μιας στοάς - οδηγού διαμέτρου τριών μέτρων, που θα εχη δοκιμαστικό χαρακτήρα. Αυτή ή στοά - οδηγός θα χρησίμευε για την απορρόφηση της υγρασίας και τον καθαρισμό της σήραγγας.

Το σχέδιο Μπαντεβάν έγκρίθηκε και από τους 'Αγγλους ειδικούς και αποτελεί σήμερα τη βάση των συζητήσεων που διεξάγονται γύρω σ' αυτό το ζήτημα.

Σύμφωνα με το νέο σχέδιο ή σήραγγα θα κατασκευασθεί σε βάθος δέκα περίπου μέτρων κάτω από το βυθό της θαλάσσης. Θα ξεκινήσει από το ακρωτήριο Γκρί Νέ, κοντά στη Σανγκάτ (σε μικρή απόσταση από το γαλλικό Καλαί) και θα καταλήξει, έπειτα από διαδρομή 38 χιλιομέτρων, στο 'Αμπος Κλίφ, όχι μακριά από το Ντόδερ ('Αγγλία).

Η σήραγγα θα περιλαμβάνει δυο «δρόμους». Στον πρώτο θα κυκλοφορούν τα αυτοκίνητα, προς τα δεξιά όσα θα πηγαίνουν από τη Γαλλία στην 'Αγγλία και προς τ' αριστερά όσα θα έρχονται αντίστροφα. Στο δεύτερο θα κυκλοφορούν τα τραίνα. Θα υπάρχουν γι' αυτά διπλές γραμμές, μια γι' εκείνα που θα πηγαίνουν από τη Γαλλία στην 'Αγγλία και μια δεύτερη γι' εκείνα που θα έρχονται αντίστροφα.

Μεταξύ των δυο αυτοκινητοδρόμων, θα υπάρχει αρκετή απόσταση για τ' αυτοκίνητα που θ' αναγκαστούν για οποιοδήποτε λόγο να σταματήσουν. Έτσι δεν θα διακόπτεται ή κυκλοφορία.

Η αναμείωσις του αέρος θα γίνεται με τεράστιους ανεμιστήρες κι' άλλα μέσα που δοκιμάσθηκαν μ' επιτυχία στις υπόγειες σιδηροδρομικές σήραγγες.

Η κατασκευή αυτής της σήραγγας θα στοιχίσει, σύμφωνα με τους σχετικούς υπολογισμούς, έξι ή επτά εκατομμύρια λίρες στερλίνες. Θα απαιτηθούν, εξ' άλλου, για την αποπεράτωσή της 10 χρόνια.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

ΕΝΑΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΒΡΕΦΗ

Αλλά η επιστήμη τον καταπολεμάει

Μια μέρα του τελευταίου χειμάνος, ο Χένρυ Τόππινγκ, σύζυγος της στάρ του Χόλλν-γουντ Λάνας Τάρνερ, πηγαίνονταν να αγοράσει στον προ-βαλαιο μιας γυναικολογικής κλινικής της Ν. Υόρκης. Ήταν δικαιολογημένη η ταραχή του, γιατί η γυναίκα του κι' αυτής αντιμετώπιζαν ένα κίνδυνο, που δεν μπορούσαν να τον αποφυ-γουν, μ' όλα τα πλούτη τους...

Και δυστυχώς, τα μαύρα τους προαισθήματα επαληθεύ-σαν: Το παιδί που έφερε στον κόσμο η Λάνα, την ημέρα έ-κεινη, γεννήθηκε πρόωρα και νεκρό. Γιατί ο Τόππινγκ κι' η γυναίκα του είχαν διαφορετι-κούς τύπους αίματος. Το αίμα του Τόππινγκ ήταν «Rh θετι-κό», της δέ Λάνας «Rh αρνητι-κό». Σε τέτοιες δε περιπτώσεις, οι γονείς κινδυνεύουν να χάσουν το παιδί τους.

Όπως κι' άλλοτε έχουμε γρά-ψει, ο «παράγον Rh» δεν έχει καμιά επίδραση στην υγεία του ανθρώπου. Είναι απλά μια ουσία που περιέχεται στα έρυ-θρά αιμοσφαίρια των 87% των ανθρώπων. Την κληρονομεί κα-θένας απ' τους γονείς του, δ-πως κληρονομεί π.χ. τα γαλα-νά ματία ή τα μαύρα μαλλιά.

Όσοι την έχουν στο αίμα τους, ανήκουν στον «Rh θετι-κό» τύπο. Τα 13%, που δεν την έχουν, αποτελούν το «Rh αρνη-τικό» τύπο. Και οι μόνι οι Δε είναι εξ ίσου υγιείς.

Όταν όμως ένας άντρας Rh θετικός παντρευτεί με μια γυ-ναίκα Rh αρνητική, υπάρχει πιθανότητα να κληρονομήσει το παιδί τους τον τύπο αίματος του πατέρα. Αν συμβεί αυτό, υπάρχει κίνδυνος να γεννηθεί νεκρό, αλλά πολύ σπάνια, μό-νον σε μία περίπτωση επί 25, σχεδόν ποτέ δε στον πρώτο τοκετό.

Μ' άλλα λόγια, ο κίνδυνος είναι ελάχιστος. Αυτό όμως δεν εμποδίζει τους επιστήμονες να λάβουν τα μέτρα τους εναντίον του.

Πρώτα απ' όλα, έγινε πρό-ταση, στην πολιτεία της Ν. Υόρκης, να γίνεται εξέταση αί-ματος για Rh σε κάθε ζευγάρι που πρόκειται να παντρευτεί. Έτσι, θα διαλυθεί πρώτον ο φό-βος που έχει κυριεύσει πολλούς που άκουνε γι' αυτό το μυστη-ριώδη παράγοντα Rh και, μη ξέροντας περί τίνος ακριβώς πρόκειται, πανικοβάλλονται. Στην πραγματικότητα, δεν ύ-παρχει λόγος τόσο ανησυχίας, γιατί είναι ελάχιστα τα παιδιά που πεθαίνουν απ' αυτό το λό-γο — ένα απ' αυτά έτυχε να-ναι της Λάνας Τάρνερ.

Κατόπιν — πράγμα σπου-δαϊότερο — με την προγα-μιαία εξέταση ο γιατρός θα ξέ-ρη από πριν τον κίνδυνο που απειλεί το παιδί, και θα μπο-ρεί να λάβει εγκαίρως τα μέτρα που γιά να το σώσει.

Ας ιδούμε όμως τι ακριβώς

συμβαίνει, στις περιπτώσεις αυτές της διαφοράς του Rh: Οι ίδιοι, μέσα απ' τους οποίους το έμβρυον παίρνει θρεπτικές ουσίες απ' τη μητέρα του, έ-νεργουν σαν ένας φραγμός, που εμποδίζει τα δύο διαφορετικά αίματα ν' αναμιχθούν. Ωστόσο, μπορεί να περάσει λίγος απ' τον παράγοντα Rh του εμβρύου στο αίμα της μητέρας. Ένε-ργεί τότε σαν κάθε ξένη ουσία που μπαίνει στο αίμα. Ο ορ-γανισμός δηλαδή της μητέρας παράγει άμυνικά «αντισώμα-τα», που προσβάλλουν και έ-ξουδετερώνουν την ξένη ουσία.

Η φυσιολογική αυτή αντί-δραση δεν έχει καμιά άπολύ-τως επίδραση στην υγεία της μητέρας. Συμβαίνει όμως να εισχωρήσουν τα αντισώματα και στο αίμα του παιδιού, και τό-τε εξουδετερώνουν τον παρά-γοντα Rh, που του είναι άπα-ραίτητος, και καταστρέφουν τα έρυθρά του αιμοσφαίρια.

Στον πρώτο τοκετό, ο κίνδυ-νος είναι μηδαμινός, γιατί δεν έχουν ακόμη σχηματιστεί πολλά αντισώματα στο αίμα της μη-τέρας. Στη δεύτερη όμως, στην τρίτη κλπ. εγκυμοσύνη, ο α-ριθμός τους αυξάνει συνεχώς.

Κάποτε λοιπόν, φέρουν τέ-τοια φθορά στα έρυθρά αιμό-σφαίρια του εμβρύου, ώστε το παιδί πεθαίνει πριν γεννηθεί. Άλλοτε πάλι, γεννιέται ζωντα-νό, πάσχει όμως από «ερυθρο-δράσωση», μία κατάσταση στην οποία τα έρυθρά αιμοσφαίρια είναι τόσο λίγα, ώστε δεν αρ-κούν για να εφοδιάσουν με ό-ξυγόνο τους ιστούς.

Πριν ανακαλυφθεί ο παράγον Rh, δηλαδή πρό όλγων ετών ακόμη, σχεδόν όλα αυτά τα παιδιά πέθαιναν μετά λίγες ώ-ρες ή ημέρες απ' τη γέννησή τους. Σήμερα όμως μπορούν να σωθούν, με μεταγγίσεις αίμα-τος Rh αρνητικού, που αντικα-θιστά τα κατεστραμμένα έρυθρά αιμοσφαίρια. Τελευταίως μάλι-στα, άρχισε να εφαρμόζεται ή μέθοδος της ολοκληρωτικής σχε-δόν αντικαταστάσεως του βλαυ-μένου αίματος του παιδιού με έξο.

Εξετάζοντας συχνά το αίμα της μητέρας κατά την εγκυμο-σύνη, ο γιατρός μπορεί να ξέ-ρη πόσα αντισώματα έχουν σχηματιστεί κι' επομένως πόσο σοβαρός είναι ο κίνδυνος για το έμβρυον. Έτσι, κανονίζει από πριν το είδος της μεταγγίσεως που θα χρειαστεί.

Τελευταίως, βρέθηκε μία χη-μική ουσία, ή «μεθιοίνη», που μπορεί να χορηγηθεί στη μη-τέρα κατά την εγκυμοσύνη, γιά ν' αποφυγή το έμβρυον τις βλά-βες του ήπατος που προκαλεί ή ερυθροδράσωση.

Μία άλλη πάλι ουσία, που δοκιμάζεται τώρα, φαίνεται ότι έχει την ιδιότητα να εξουδετε-ρώνει τα αντισώματα, όταν εί-σασχη με ένεσι στο σώμα της μητέρας. Αν αυτό αποδειχθεί

πραγματικό, θα λείψει οριστικά ο κίνδυνος του Rh.

Πάντως, επαναλαμβάνουμε ό-τι ο κίνδυνος αυτός είναι ελάχι-στος. Σ' ολοκληρω το έτος 1945 π.χ., πέθαναν στο Σικά-γο 39 μόνο βρέφη από ερυθρο-δράσωση. Τρία χρόνια αργότε-ρα, το 1948, ο αριθμός τους κατέβηκε στα 25, χωρίς στις προόδους που είχε σημειώσει στο μεταξύ ή 'Επιστήμη προς αυτή την κατεύθυνση.

ΟΟ

Οι «τυφλοί» στα χρώματα

Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι με μάτια άνικα να διακρίνουν το κόκκινο και το πράσινο χρώμα. Τι γίνεται λοιπόν, όταν τύχη ν' ακο-λουθήσουν το επάγγελμα του σω-φέρ, ή οπωσδήποτε να οδηγούν αυτοκίνητο; Δεν συμμορφώνονται με τα χρωματιστά φωτεινά σήματα της τροχαίας κινήσεως;

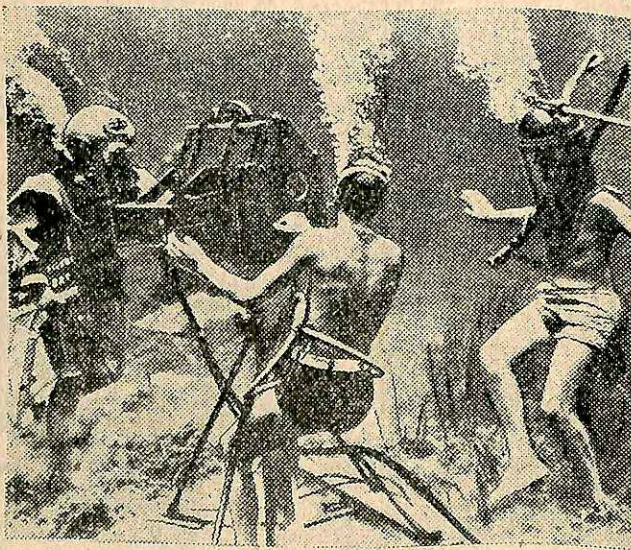
Ευτυχώς, δεν συμβαίνει αυτό, γιατί τα φωτεινά σήματα δεν είναι καθαρό κόκκινο και πράσινο χρώματος. Περιέχουν επίσης μπλε και κίτρινο κι' είναι ελάχιστοι οι άνθρωποι που δεν μπορούν να δια-κρίνουν τα δύο αυτά χρώματα (μώ-λις 10 στο 1 εκατομμύριο).

Η πρώτη ατμόσφαιρα

Κατά τη γνώμη του 'Αμερικα-νού δόκτορος Χάρρισον Μπρούν, του 'Ινστιτούτου Πυρηνικών Σπου-δών, ή ατμόσφαιρα της Γης έχασε σιγά-σιγά όλα τα αέρια που περι-είχε αρχικά, όταν πρωτοσχημα-τίστηκε ο πλανήτης μας. Τα αντι-κατέστησαν αργότερα το αζώον, το οξυγόνο, το διοξείδιο του άν-θρακος κι' οι υδρατμοί, που πα-ρήχθησαν από χημικές αντιδράσεις των συστατικών της Γης. Το πιθανώ-τερον είναι ότι τα αρχικά αέρια ήταν αυτά που υπάρχουν σήμερα σ' ελάχιστες ποσότητες στην ατμό-σφαιρα, δηλαδή το ήλιο, το νέον, το άργον, το κρυπτόν και το ξέ-νον.

Τα πυρηνολογικά μέτρούν τις πάπιες

Να και μία νέα πρακτική εφαρ-μογή των πυρηνολογικών αερο-πλάνων: Οι 'Αμερικανοί τα χρη-σιμοποιούν για να καταμετρούν τις άγριοπαπες των λιμνών της Καλι-φορνιας! Το αεροπλάνο πετάει με μεγάλη ταχύτητα και σε χαμηλό ύψος πάνω απ' τις λίμνες και κινη-ματογραφεί τις άγριοπαπες, προ-τού τρωμάσουν απ' το βουητό της μηχανής. Κατόπιν ή κινηματογρα-φική ταινία επιτρέπει την κατα-

ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΩΝ ΛΗΨΕΩΝ

Η κινηματογραφική υπηρεσία του 'Αμερικανικού Ναυτικού, χρη-σιμοποιεί ένα νέο μηχανήμα λήψεως για να παρακολουθήσει τα υποβρύχια γυνώσια των πληρωμάτων των υποβρυχίων. Χωρίς στη νέα αυτή μηχανή καταρρώθηκε ή κινηματογραφιστήν τα γυνώσια και να εξαχθούν πολυτίμη και άλαθαστα συμπεράσματα.

τησι των πουλιών, ή μεγάλη προσέγγιση.

Τα κοινά αεροπλάνα που χρη-σιμοποιούνται ως τώρα γι' αυτό το σκοπό, δεν ήταν πολύ κατάλληλα, γιατί είχαν μικρή σχετική ταχύ-τητα, κι' έτσι οι άγριοπαπες ά-κουγαν από πολύ ένωρίτερα το θό-ρυθο του μοτέρ, τρώμαζαν κι' έ-φευγαν.

Η ουσία που απορροφά τον ήχο

Οι επιστήμονες ήξεραν από και-ρό ότι ο ήχος έχει μικρότερη τα-χύτητα μέσα στο θαλάσσιο νερό παρά στο γλυκό. Δεν είχαν όμως εξηγήσει αυτή τη διαφορά με θε-τικό τρόπο. Τώρα λοιπόν, ώριμέ-να στοιχεία τους πείθουν ότι οφεί-λεται στην παρουσία μικρών ποσο-τήτων βελικού μαγνησίου μέσα στη θαλάσσια, γιατί ή χημική αυτή ού-σια φαίνεται ότι έχει την περίεργη ιδιότητα ν' απορροφά τον ήχο.

Περίεργα χωρίς σπόρους

Ο Γαμπανέζος δόκτωρ Χιτόσι Κιχάρα κατάφερε να δημιουργήσει πεπονια δίχως σπόρους, με καταλ-ληλη κατεργασία. Στην πραγματι-κότητα, τα πεπονια αυτά δεν είναι τελείως άσπορα. Έχουν ένα μόνο σπόρο, αντί γιά τους 500 περίπου, που περιέχουν τα συνηθισμένα.

Ο δόκτωρ Κιχάρα έπίτευξε το αποτέλεσμα αυτό με τη χημική ού-σία «κολχικίνη», που — όπως κι' άλλοτε έχουμε γράψει — έχει την ι-κανότητα ν' αλλοιώνει εκπληκτικά τα χαρακτηριστικά των φυτών.

Το φωτεινό μελάνι

Ένα νέο μελάνι, κατάλληλο γιά να γράφει κανείς πάνω σε διακο-σμητικά μεταξωτά υφάσματα, έχει την ιδιότητα να φωσφορίζει με δια-φορά χρώματα στο μισοσκόταδο, και μάλιστα τόσο δυνατότερα όσο χαμηλώνουν τα φώτα. Διατηρεί δε την ικανότητά του αυτήν επί ένα μήνα, ή και περισσότερο ακόμη. Τα φωσφορίζοντα γραμμάτια διαβάζον-ται καθαρά από απόσταση 8 — 10 μέτρων. Το νέο αυτό μελάνι ύπαρ-χει σε δύο χρώματα: κόκκινο και πορτοκαλί.

Τα κύμα πηρομενάλωσαν

Ο ειδικός πτηνολόγος του Πα-νιεπιστημίου της Μασαχουσέτης έ-χει τη γνώμη ότι οι κόττες έχουν άρchiση να γεννούν αυγά έχοντα λικά μεγάλα, τα οποία, γιά δια-φόρους λόγους, κοιτίζουν ακριβώ-τερα στους πτηνολόγους. Συνιστά-λοιπόν να πολλαπλασιασθούν με έ-πιλογη οι κόττες που γεννούν αυ-γά μέτρια. Κατά τη γνώμη του, το βάρος τους πρέπει να κυμαί-νεται μεταξύ 720 και 780 γραμμα-ρίων ή ντουζίνα.

Τι είναι ή πνευμονική ΕΜΦΡΑΣΙΣ

Η κεραυνόβολος έμφρα-νσις της

Έμβολή, πνευμονική από-πληξία, θρόμβωση, σημαίνουν το ίδιο περίπου πράγμα, δηλα-δή την πνευμονική έμφραξη.

Στην αυστηρή επιστημονική γλώσσα, ή έμβολή συνίσταται στην έμφραξη των διακλαδώσεων μιας πνευμονικής αρτηρίας από πήγμα (θρόμβος) αίματος, που ξεκίνησε από ένα αγγείο ή μία φλέβα συνεπεία έγχειρήσεως, τραυματισμού κλπ. και παρε-σύρθη ως εκεί από την κυκλο-φορία. Όταν αυτό το πήγμα είναι πολύ μικρό, μπορεί να φθά-ση στον εγκέφαλο και ν' ανα-χαιτισθεί στην πορεία του στο εσωτερικό κάποια έγκεφαλκή αρτηρία. Έπέρχεται τότε από-τομη αναίμια ενός ή περισσο-τέρων έγκεφαλικών κέντρων, με αποτέλεσμα, σε πολλές περι-πτώσεις, τον ακριβίσιό θάνατο. Η θρόμβωση, έξ' άλλου, ανα-πτύσσεται σε μία οποιοδήποτε αρτηρία, συνεπεία του σχηματι-σμού θρόμβου, που εμποδίζει την κυκλοφορία του αίματος.

Όποιοδήποτε τραύμα ή έγ-χείρησις μπορεί να προκαλέσει έμβολή, π. χ. ένα τραύμα στα κάτω άκρα ή τον θώρακα ή μία άλλη έγχειρησις κήλης.

Άλλ' ή κυριότερα αίτια της έμβολης είναι ή φλεβίτις, είτε γνωρίζουμε την ύπαρξή της είτε όχι. Σε πολλές γυναίκες π. χ. δημιουργείται έμβολή συνεπεία αφανούς φλεβίτιδος που ανα-πτύσσεται γύρω στη μήτρα, μετά τον τοκετό ή γύρω στις σάλπιγγες, όταν είναι ερεθισμέ-νες.

Θεωρητικά, το πήγμα ή ο θρόμβος πρέπει ν' αναχαιτι-σθούν από το ήπαρ και να προ-καλέσουν ήπατική έμφραξη. Άλλ' αυτό δεν συμβαίνει πάν-τοτε. Όταν ο θρόμβος είναι πολ-ύ μικρός καταρρώνει να περά-ση το φραγμό του ήπατος. Κα-τά τη συνέχει της διαδρομής του αυξάνεται σε όγκο διά της πρόσληψης ίνικης και, τελικά, έσφηνώνεται σε ένα από τα αγγεία του πνεύμονος.

Το χαρακτηριστικό σύμπτω-μα της έμβολης είναι ή έντονη-τάτη δύσπνοια και ισχυρότατο πόνο στην περιοχή των πνευ-ρών. Ο ασθενής έχει την εντύ-πωση ότι πνίγεται και τινάζε-ται με όρμη προς τα επάνω, γιά να μπορέσει ν' αναπνεύσει. Σε μερικές περιπτώσεις, ο θά-νατος έπέρχεται άμσώς ή έ-νατος από λίγα λεπτά. Άλλο-τε, όμως, ο ασθενής καταρρώ-νεται, όμως, η παράση την κρίσι και τότε ή ίασις είναι δυνατή.

Ένα από τα πιο δυσάρεστα έπακόλουθα της έμβολης είναι ή άσθμη αιμορραγία. Ο λόγος που στην προκαλεί είναι ο άκό-λουθος:

Όταν ένα πήγμα ή θρόμβος αίματος έσφηνωθεί σ' ένα άγ-γείο του πνεύμονος, έπακολου-γεί το πνέσιμο της πίεσεως του αί-θαι αυξάνει της πίεσεως της έμφρα-ματος στην έπτεθεν της έμφρα-σεως περιοχή και αναίμια στην έκείθεν. Η έμφραξις, λοιπόν, ενώ καταδικάζει σε αναίμια ώ-ρισμένα άγγεία, προκαλεί σε άλλα υπερβολική συρροή αίμα-τος, που μπορεί να έπιφέρει ή διάρρηξή των. Δημιουργείται

τότε έσωτερική αιμορραγία, που, αν δεν αναχαιτισθεί εγκαί-ρως, μπορεί να οδηγήσει στο θάνατο του ασθενούς.

Η ίασις της πνευμονικής έμ-φραξεως έπέρχεται ένιοτε αὐτο-μάτως έπειτα από 4-5 βδομά-δες. Σε άλλες περιπτώσεις, ό-μως, το τμήμα του πνεύμονος που δεν τροφοδοτείται με αίμα νεκρώνεται και δημιουργείται τότε σ' αυτό το μέρος ένα μι-κρό ή μεγάλο σπήλαιο που σκε-πάζεται από ένα ινώδη ιστό. Είναι δυνατόν, όμως, αυτό το σπήλαιο να διατυπηθεί και ή δια-τύπηση να εξελιχθεί σε γάγγραι-να, που εξαπλώνεται κατόπιν σιγά-σιγά σ' ολοκληρω τον πνεύμονα.

Η θεραπεία της έμβολης ά-ποβλέπει σε δύο κυρίως: πρώ-τον στην εξαφάνιση των συμπτω-μάτων και την ανακούφιση του ασθενούς και δεύτερο στην υπο-βοήθησι της αποκαταστάσεως της κανονικής κυκλοφορίας του αίματος. Οι ένεσεις καφεΐνης και καφεορρούχου, ελαίου ένι-σχύουν τον πρῶμική μυελό και εξαφανίζουν θαθμιαία τη συγ-κοπική κατάσταση. Σε βαρείες περιπτώσεις, όταν ύπαρξη κίν-δυνος να προκληθεί συκοπή της καρδιάς, γίνεται προσφυγή στην καλουμένη σφύρα του Μα-γιόρ. Η μέθοδος είναι παλαιά και συνίσταται στο έξής: Παίρνουμε μία σφύρα ή οποιο-δήποτε άλλο μεταλλικό έλασμα και το έμβαιπίζουμε μέσα σε καυτό νερό. Όταν θερμωθεί άρκετα, το βγάζουμε από κεί, το σκουπίζουμε γρήγορα και το ακουμπάμε στο στήθος, πάνω από την καρδιά. Σε πλείστες περιπτώσεις αυτή ή μέθοδος ά-ποβίδει άριστα αποτελέσματα. Έχουν έπιτευχθεί επίσης μ' αυ-τήν άληθινές νεκρανάστασεις, ό-ταν ή συκοπή έχει επέλθει πριν από λίγα λεπτά.

Οι ελπίονες όξυγόνο, που εθήρμωσε γιά ένα διάστημα ή γαλλική σχολή, έχουν εγκατα-λείφει τελείως σήμερα, γιάτί ή πράξις απέδειξε ότι δεν έπιφε-ρουν κανένα αξιόλογο αποτέ-λεσμα.

Η άφαιμαξις, τέλος, είναι ένα δραστήριο μέσον, που προκαλεί άμσος σχεδόν σταμάτημα της έσωτερικής αιμορραγίας, όταν ύπαρξη, εξαφανίζεται τα συμπτώ-ματα της δυσπνοίας και του άλγους και ανακουφίζει τον ά-σθενή. Στην περίπτωση αυτή ά-φαιρούνται 300 γραμμάρια αί-ματος, από τα 5 περίπου κιλά που κυκλοφορούν μέσα στο σώμα.

Δόκτωρ ΝΤΥΒΑΛ

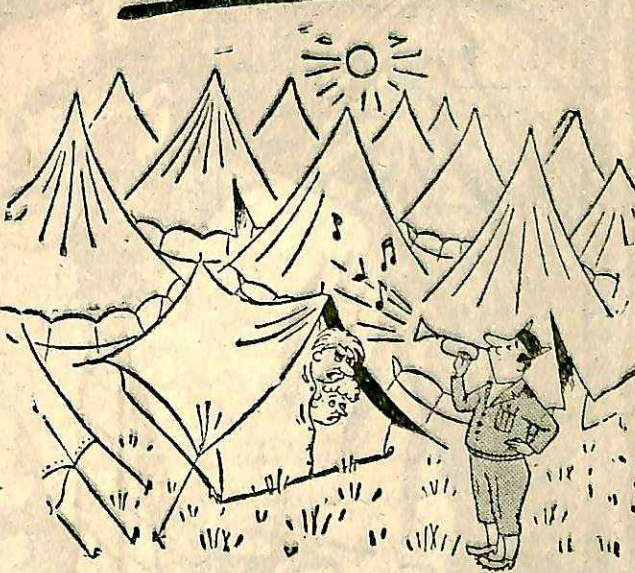
ΟΟ

Βιταμίνες νιά τους υπερεκ-δές

Πολλοί 'Αμερικανοί υπερκρῆδες συνήθιζον να παίρνουν, έπειτα απ' τις σπονδες τους στο Βάγκχο, κά-ποσα χάπια με βιταμίνες Β, γιάτί τα θεωρούσαν απαραίτητα στις πε-ριπτώσεις που γίνεται κατάχρησις αλκοόλ. Πρόκειται όμως γιά μία παρεξήγησι των επιστημονικών πα-ρατηρήσεων, που άρχισε απ' το 1928. Είχαν γνωματεύσει τότε οι επιστήμονες ότι οι βιταμίνες Β εί-νε άπαραίτητες γιά την καλή του άλκοόλ μέσα στον οργανισμό και ή μεταβολή του σε ζωική ένερ-γεια.

Νεώτερες όμως παρατηρήσεις ά-πέδειξαν λανθασμένη αυτή την ά-ντιληψη. Στην πραγματικότητα ο όρ-γανισμός των υπερκρῆδων υποφέρει συχνά από έλλειψη βιταμινών Β, ό-χι γιάτί το άλκοόλ χρειάζεται πε-ρισσότερες, αλλά γιάτί οι υπερκρῆ-δες δεν τρώνε καλά.

Τελωτοθεραπεία

— Βρέ τί πάθαμε!... Στήσαμε τη σκηνή μας σε μία στρατιωτική κατασκήνωσι...

— Θα μάθης έτσι να μη ξεχνάς άλλη φορά τα κοντάρια!

— Απορώ, Λάκη, πως τα κατάφερες με το μικρό μου άδεφό και δεν μας ένοχλει σήμερα καθόλου!...

Ένας Ήρας...

Διηγηματικό διήγημα

Μέ το πρόσωπο χαμένο στο μπράτσο της, η νέα έκλαιγε σιγά, μονάχη μέσα στο δωμάτιο. Δεν φαίνονταν παρά τα ξανθά μαλλιά της. Μάλλον σήκωσε το κεφάλι της, έδειξε ένα πρόσωπο άγνο και όμορφο. Τα μάτια ήταν φωτεινά, μα η έκφρασή τους λυπημένη. Το στόμα χαριτωμένο. Η νέα ανασηκώσε το κεφάλι της και τους ώμους της, μα το υπόλοιπο σώμα της έμεινε ακίνητο στο κρεβάτι, κάτω απ' τις κουβέρτες. Νομίζε κανείς πως ήταν κάποια θρυλική πριγκίπισσα που την είχαν καταραστή να μένη ακίνητη. Πραγματικά ο κορμός της κι' ένα μέρος απ' τα πόδια της βρίσκονταν μέσα στο γυψο. Όπως ήταν πλαγιασμένη δεν έβλεπε παρά το ταβάνι. Δεν μπορούσε να σηκωθεί για να δει την άνοιξη που είχε φτάσει στον κήπο.

Στο βάθος της καμαρας μιὰ πόρτα άνοιξε. Μιά γυναίκα αδύνατη κι' αίσθητη παρουσιάστηκε και είπε ξερά:

— Καλημέρη 'Αρμέλ. Πώς είσαι σήμερα;

— Καλά, ευχαριστώ.

Ήταν η συνηθισμένη απάντησή. Ένας υπηρέτης μπήκε και ανάγειλε την άψογη του γιατρού. Ήταν ένας νέος ψηλός, με αθλητικό παράστημα κι' εξαιρετικά συμπαθητικός.

— Καλημέρα σας. Επιτρέψατέ μου να παρουσιάσω. 'Ιατρός Πρεφάιγ. Αντικαθιστά τον Δρα Μορώ, που είναι άρρωστος.

— Νά, η άρρωστη, είπε η γκουβερνάντα, φεύγοντας.

Ο γιατρός πλησίασε στο κρεβάτι.

— Αυτό το κοριτσάκι φοβάται μήπως το γιατρό;...

— Δεν είναι κοριτσάκι, κύριε. Είμαι η δεσποινίς Σαίν-Ζενέ. Και δεν έχω ανάγκη απ' την επίσκεψή σας. Βαρέθηκα να περιγράψω την άρρωστη μου: είναι ανίατη!

— Όχι! Εσείς μεν είστε ίσως ακίνητη για λίγον καιρό.

— Όχι, γ'ι'ατρεί. 'Αν επρόκειτο να γ'ιατρευτώ, εδώ και τόσους μήνες θα είχα γ'ιατρευτή. Είμαι καταδικασμένη.

— Τιποτέ δεν μπορώ να σας πω. Αφήστε με να δώ τις πλάκες της ραδιογράφας και τότε θα σας απαντήσω.

— Θα μου πείτε την αλήθεια;

— Σας το υποσχομαι. Μα γιατί μένετε μέσα στο δωμάτιο διαρκώς; Θα πρέπει να σας μεταφέρουν και λίγο στον κήπο. Είστε άνοιξες τώρα. Πιός σας καταδικάζει να είστε μέσα;

— Εγώ η ίδια. Είμαι μονάχη εδώ με την γκουβερνάντα και τους υπηρέτες μου. Είμαι όρφανή. Όταν τελείωσα το σχολείο, πήγα και βρήκα τον κηδεμόνα μου. Είπε ο πιο καλός κι' ο πιο χαριτωμένος άνθρωπος που υπάρχει. Έκανα σπουδαία ταξίδια μαζί του στην Ευρώπη και στην 'Αμερική. Ήμουνα η πιο ευτυχισμένη κοπέλλα της γης: αγαπούσα τα σπόρ, το χορό, τις γιορτές, τη ζωή. ...

— Επειτα σε κάτι χιονοδρομίες 'με σκί, έπεσα κι' από τότε το κορμί μου είναι στο γύψο. Είπα στον κηδεμόνα μου να έρχεται να με βλέπη σπάνια, γιατί δεν θέλω να του δίνω το θέαμα της δυστυχίας μου. Ζω με την γκουβερνάντα μου που με μισεί και την μισώ.

— Μη χάνετε τις ελπίδες σας. Θα γίνετε καλά. Εγώ θα σας γ'ιατρέψω, είπε ο νέος χαμογελώντας.

Και η 'Αρμέλ του χαμογέλασε κι' ατύχη.

Το καλοκαίρι, το φθινόπωρο κι' ο μισός χειμώνας πέρασαν. Ο Δρ. Πρεφάιγ αντικαθιστά πάντα τον Δρα Μο-

ρώ, αν κι' αυτός τον προορίζει για διάδοχό του. Μα ο Πρεφάιγ δεν θέλει να μείνη σ' αυτή την πόλη του 'Ανζού, ονειρεύεται να γίνη βοηθός του τις έρευνές του πάνω στη φυσιολογία των όστων. Το όνειρό του αυτό το είπε μονάχη στην 'Αρμέλ.

Απέκτησε πολλή πελατεία στη μικρή πόλη ο γιατρός Πρεφάιγ. Μα, παρ' όλες τις επιτυχίες του, είναι λυπημένος. Έγκαταλείμενος. ... Γιατί; Γιατί ένα κορίτσι που έγινε πια καλά πήγε σ' άλλους να προσφέρει το δράμα της χάσης της και της ομορφιάς της. Της ξανάδωσε την όρεξη να ζήσει και η φύσις έκανε το θαύμα της.

Ο γιατρός καθισμένος στην πολυθρόνα του ξανάδλεπε ένα σωρό ζωτανές εικόνες. Την 'Αρμέλ ξαπλωμένη στην ταράσσα... Την 'Αρμέλ μέσα σ' ένα μικρό αμάξι να κάνει το περίπατό της στο πάρκο... Τα μάτια της 'Αρμέλ, γεμάτα άγανια, την ημέρα που της έβγαλαν το γύψο. ... Την 'Αρμέλ καθισμένη για πρώτη φορά στο ντιβάνι. ... Και την 'Αρμέλ που περπάτησε μόνη μια μέρα και λίγο έλειψε να πέση και την δέχτηκε στην άγκαλιά του. ... Την 'Αρμέλ που έφευγε τέλος και τον άποχαιρέτουσε χαμογελώντας. ... Την 'Αρμέλ, πάντα την 'Αρμέλ. ...

— Επειτα τα γράμματά της απ' τη Νίκαια. ... Κι' έπειτα από δυο μήνες την ειδοποίησι, την τρομερή γι' αυτόν ειδοποίησι: πως είχε άρραδωνιστή μ' έναν ακόλουθο Πρεσβείας. Πόσο πόνεσε απ' αυτό. Τότε κατάλαβε πόσο την αγαπούσε. Μα κι' αν ήταν ελεύθερη, πως μπορούσε να τον παντρευτή; ...

Μα νά, ένα βράδυ, χτύπησε η πόρτα του γιατρού Πρεφάιγ.

— Καλησπέρα, γ'ιατρέ.

— Έσείς;

— Είπε η 'Αρμέλ πιο όμορφη παρά ποτέ. 'Ο γιατρός την βάζει να καθήση σε μια πολυθρόνα, την σκεπάζει μ'ην κρυώση.

— Μα δεν είμαι πια άρρωστη! διαμαρτύρεται.

— Μήπως σας συνέδη τίποτα το θλιβερό;

— Τίποτα. Μονάχη διέλυσα τον άρραδωνα μου και ήρθα εδώ, σ' αυτόν τον τόπο, να βρώ την ησυχία μου. Ήμουνα μια άνοητη. 'Ο άρραδωνιστικός μου δεν άξιζε τίποτα. Η μικρή αυτή περιπέτεια μ' έκανε να σκεφθώ πολλά πράγματα. Έμαθα να κρίνω τους ανθρώπους με την πραγματική τους αξία. Μα ως τ' αφήσουμε τώρα αυτά. Δεν ήρθα για να σας μιλήσω για τον εαυτό μου, μα για να σας φέρω μιαν είδησι που θα σας ευχαρίστηση.

— Τίποτα δεν μπορεί να συγκριθί με τη χαρά μου που σας έχω κοντά μου.

— Βγήκαν μαζί να κάνουν ένα περίπατο στο γειτονικό πάρκο.

— Άκουσε... του λέει μια στιγμή η 'Αρμέλ. 'Ο Δρ. Κλαρέν έχει ανάγκη. ... απ' έναν βοηθό. 'Ο βοηθός αυτός θα είστε σεις. Η υπόθεσις είναι τακτοποιημένη. ...

Μα η 'Αρμέλ παύει να μιλά, γιατί αυτή τη φορά ο γ'ιατρός Πρεφάιγ είναι γονατιστός μπροστά της, της φιλεί τα χέρια και της λέει ανάκατα τις ελπίδες του, της φιλεί τα πόδια, τον έρωτά του, τον πόνο του, τη χαρά του και ξανά τον έρωτά του. ...

Πέρασε μια ώρα. Είναι πάντα μαζί. Κάθονται κοντά στη μικρή λίμνη του πάρκου. Ξέρουν πια πως ο ένας αγαπάει τον άλλον για όλη τους τη ζωή. ...

Όταν αργότερα, ο Πρεφάιγ συνοδεύη την αγαπημένη του 'Αρμέλ στο σπίτι της, τη φωτεινή αυτή θερινή νύχτα, οι ένωμενες σιλουέτες τους δεν αποτελούν παρά μια σκιά, και οι καρδιές τους έναν έρωτα. ...

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ ΣΑΛΖΥ